

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

Divoši.

Jeníček dostal otázku: Co jsou divoši? Nezalekl se a honem odpověděl: Divoši jsou takoví červení nebo černí lidé. Místo klobouku mají věnec barevných peří na hlavě. Jsou v Africe i v Americe a tam nedají pokoje nikomu, kdo se jim namane do cesty. Divoši jsou velmi nešťastní lidé, neboť jejich život jest zlý.

To pravil Jenda. Strýček také dosud byl přesvědčen, že divoši jsou jenom v Africe, v Americe, v Austrálii. O prázdninách však často slyšel, že jest mnoho divochů též v Čechách, na Moravě i ve Slezsku. Vypytať se, kde mohl, jací jsou ti divoši v našich vlastech. Všude odpovídali — a má to strýček i písemně od jednoho pana učitele — že mládež jest velmi zdivočelá.

Tak. Divoši v našich vlastech jsou — dětičky! Ty větší dětičky — tak asi od devíti let do čtrnácti. Proč jsou divoši? Protože také nedají pokoje ničemu, co se jim namane do cesty, nedají pokoje nikomu, koho potkají. Jejich život jest zlý. Neboť nejen páší ledajaké nezbednosti, nýbrž dopouštějí se též hříchů. Dítka takové jsou divoši, protože utekly od Pána Ježíše. Nechtějí poslouchati Ježíška. Poslouchají svádění zlého ducha i jeho služebníků, zlých to přátel.

Dětičky moje! Divoši jsou velmi nešťastní lidé proto, že neznají Pána Ježíše. Když jim misionář poví o Pánu Ježíši, poslechnou a jsou šťastni. Dítka zdivočelá jest mnohem nešťastnější. Neboť nemůže potkati člověka větší neštěstí, než když se dopustí hříchů. Není hodným, není šťastným dítko, dokud se hříchu nezbaví.

Proto váš papírový přítel ček bude letos dělati misionáře a bude vám kázati. Poslouchajte pozorně jeho kázání. Uslyšíte, co třeba činiti, abyste nebyly divochy. A kdyby snad se byl zatoulal některý divošek mezi moje zlaté synovečky a neteričky, bude poučen, jak by se vrátil k Ježíškovi.

Jednou žila velmi zbožná matka, královna Blacka. Svému synáčkovi často říkala: „Dítě moje, tys mi dražší, než vlastní mé srdce. Tys útěchou jedinou, jež mi zbyla na zemi — jsi nadějí našeho království. A přece bych tě raději mrtvého držela na rukou, než abych kdy slyšela, že jsi se dopustil hříchu.“ — Dušinko, neštěstím jest nemoc, bolestné utrpení, smrt; nešťastným bývá chudás nebo člověk, jehož všichni pronásledují. Kdo však se dopustí hříchu, jest nejhorším zločincem před Bohem i před lidmi — jest člověkem nejnešťastnějším. Neboť uráží nejvyššího Boha — nejčernějším nevděkem odplácí dobrodiní Boží — jest nevěrným Pánu Ježíši, svému Spasiteli.

Uráží Boha nejvyššího. Když dopustí se člověk hříchu, jest to právě tak, jako kdyby řekl: Bože, již na tebe nedbám. Vím, že to máš nerad, ale jest mi to jedno. Znáš tvoje přikázání, ale udělám, co já chci; jdi si jen ode mne! — Není to nejhorší urážka? Jak děsné bude neštěstí takového smělce, až začne trestati rozhněvaný Bůh všemohoucí!

Nejčernějším nevděkem splácí dobrodiní Boží — dítě hřeší. Není otce tak dobrotivého a štědrého, jako tvůj Bůh. Kdo dal ti rozum, srdéčko, zrak, sluch, ruce, sílu, zdraví? Kdo přijal tě za dítě na křtu svatém, kdo dal, abys bylo vychováno v jediné pravé víře katolické. Otec nebeský. — Člověk hřeší a kazí tyto dary Boží, užívá jich ku zlému!

Hříšník jest nevěrným svému Spasiteli, Pánu Ježíši. Pohled na svatý kříž! Pán Ježíš s kříže mluví k tobě: Ach, dítě moje — dal jsem se svázati, krvavě bičovati, trním korunovati, zabíti na kříži; to vše jsem trpěl jen z lásky k tobě. Byl jsem ti věrným až do smrti. Neutekl jsem od utrpení, jen abych tebe zachránil od věčného ohně. A zdá se mi, že ty nejsi mi věrným. Zdá se mi, že nemáš se mnou slitování. Neboť, kdybys mi bylo věrným, dítě moje, neposlouchalo bys ďábla — nikdy bys nedopustilo se hříchu!

Dítě drahé — boj se hříchu, jak dovedeš nejvíce. Svatí mučedníci dali raději život, než by se dali svést ke hříchu. Hodní křesťané všeho se raději zřeknou, než by zhřešili. Takovým buď i ty.

Pán Ježíš ve svaté Hostii na oltáři nemá rád divochy. Ale veškerým svým požehnáním zahrne hodné dítě, jež bojí se hříchu a vyhýbá se každému hříchu již z daleka.

Vyloučen.

Na stole pod rozsvícenou lampou vedle roztržené obálky ležel dopis. Otec přísně hleděl na písmo, a matka smutně patřila na otce. Otec zdvihl dopis a pravil: „Matko, kde je Václav?“; hlas jeho zněl skoro jako vyhrůžka. „Václav? Nevím,“ odpovídala matka; přišel ze školy, a sotva pojedl kousek chleba, běžel pryč. Je ve psaní o něm řeč? Vyvedl snad něco?“

— „Ano; ovšem, že píše o něm pan učitel — a nic pěkného! Přečti si sama!“ Matka četla: „Váš Václav téměř nikdy nic neumí ve škole. I velebný pán si stěžoval, že se neučí katechismu. Hoch bývá nepozorným ve škole, že ani neví, o čem byla řeč. Zdá se mi, že tajně čte špatné knížky, které jej odvádějí od plnění povinností“.

„Co tomu říkáš, matko?“ — „Ach ano“ — vzdychla matička — „Václav jest nedbalý, a jest mu všechno jedno. Napomínám jej, prosím jej, aby byl hodným — než on nedbá!“

„A proč není dosud Václav doma?“, temně pravil otec. „Již přes půl hodiny jest venku tma; kudy se toulá? Řádné děti jsou doma, jakmile počíná soumrak. Eliško, neviděla jsi Václava?“ Místo Elišky odpověděl malý Frantík: „Tatínku, já viděl Václava! Jel pryč — seděl na kozlíku — na voze pekaře Moučky, jenž nám vozí chléb.“

„Matko, co to znamená?“, diví se otec. „Což Václav jezdí městem s pekařem?“ „Nevím“ — odpověděla matka. Vstala, šla hledati hochu, jenž působil jejímu srdci tolik bolestných starostí. Otec rozčileně přecházel světnicí. Po chvíli pravil Elišce: „Kde jsou Václavovy školní věci? Podej mi je!“ Vzal z rukou dívčích brašnu, otevřel ji a vyňal Václavovy knihy a sešity. Čelo ustaraného muže sraštilo se ještě více, když spatřil obsah Václavovy brašny. Knihy neměly obálky, a hřbety byly otrhané, špinavé listy, na všech čtyřech rozích zohýbané, vypadávaly z knihy, když otec chtěl obracet. Obálky sešitů ztratily skoro svoji původní barvu pod množstvím skvrn. A kdyby na sešitech nebylo napsáno jméno Václavovo, řekl by otec, že se v těch sešitech učil psáti kocourek Mourek. S ošklivostí odstrčil otec sešity, až spadly na zem. Pak znovu nahlédl do brašny — a objevil v ní malé sešity s křiklavými obrázky na obálce.

„Tu máme příčinu Václavovy nedbalosti!“ — rozhořčeně zvolal otec, a již chtěl zhoubné sešity hoditi do kamen. V tom okamžiku vešel Václav do světnice. Sotva zočil otce a svoje školní věci před ním, zbledl, a z očí mu hleděla úzkost před otcovým hněvem. — „Čti toto psaní nahlas!“ poručil otec. Václav se plaše blížil ke stolu, jako by každé chvíle očekával ránu trestající ruky. Když přečetl list, řekl plačtivým hlasem:

„Tatínku — já — já budu — pilnějším.“

„Uvidíme“ — pravil otec — „uvidíme, zda můžeme dů-

věřovati tvým slibům! Pověz mi nyní, odkud máš tyhle chyzdné sešity o divoších a zločincích?“

„Jindra Vávrů mi je — půjčil.“

Otec zdvihl synovu hlavu a pravil: „Václave, pohleď na mne!“ — Jenom na okamžik zdvihl hoch oči, a hned je sklopil. Nemohl snést pátravého pohledu otce, zčervenal v celém obličeji. Konečně se přiznal, že si knížky sám koupil. Pomáhal pekaři Moučkovi skládati dříví, podával chleby do pece, jezdil mu leckdy s pečivem po městě. Za to dostal několik nikláček a koupil si knížky. Že je to jistě pravda. Tatínek se může pana Moučky tázati. Otec pravil vážně: „Matko, jdi, otaž se pana Moučky. Zároveň však mu vyřiď, aby vícekrát nedával práci Václavovi, chce-li, bychom dále od něho kupovali chléb a mouku.“

— Obrátil se pak otec k Václavovi a pokračoval:

„A ty, Václave, dobře poslouchej, co ti povím! Ode dneška zůstaneš doma, když přijdeš ze školy. Hned se budeš učit svým úkolům a vypracuješ si domácí úlohy. Maminka tě vyzkouší, nebudu-li sám zatím doma z práce. — Dosud jsi byl zlým zahálečem. Zanedbával jsi své žákovské povinnosti a neužíval jsi dobře darů od Boha tobě svěřených. Je to tím horší, ježto stojíš před nejdůležitějším obratem svého mládí — před prvním svatým přijímáním. Kdož ví, budeš-li moci napravit, cos zanedbal před nejsvětější dobou života — před prvním přijetím Spasitele. Bude třeba, bys napjal veškerý své síly; neboť bude ti přinést mnohou oběť, než si zvykneš na pilný a spořádaný život. A dnes mi slavně slíbíš, že začneš nový, lepší život!“

Matka přinesla večeři. Než příliš tížil všechny členy rodiny smutný dojem výjevu mezi otcem a synem. Sotva se dotekli jídla. Po večeři vyprovodil otec Václava k lůžku, pomodlil se s ním večerní modlitbu. Předříkával ještě Václavovi vzbuzení lítosti nad dosavadním životem a slib, že bude hodnějším. Pak řekl otec: „Nyní jsi Bohu slíbil, že se polepšíš. Vzpomeň si na to ráno a denně, kdyby se ti zachtělo vrátiti se ku starému způsobu života! Anděl strážný tě opatruj.“ — Václav usínal se slzami v očích . . .

Právem pochyboval otec, zda Václav se vzchopí ku lepšímu životu. Naroste-li záhonek plný plevelu a divokých rostlin, nehodí se pro dobré seménko. Zrnko padne do země, ale plevel je udusí. Tak bylo i s nešťastným Václavem. Příliš dlouho již zanedbával vážné zaměstnání. Různé hry, pobyt mezi učni a tovaryši, četba indiánských a loupežnických povídek připravily jej o radost při práci a ve škole. A tak záhy zapomněl na otcova napomenutí. Neodvážil se sice přestoupiti rozkazu otce, že má zůstat po vyučování doma. Celé hodiny seděl nad knihami. Avšak myšlenky se toulaly. Ústa odříkávala slova katechismu nebo biblické dějepravy — ale hlavička při tom myslila na povídačky, na pekárnu, na město. Jenom strach před hněvem ot-

covým jej zdržel, že neodhodil knihy. — Ve škole pak ovšem mluvil beze smyslu páté přes deváté. Špatné známky se hromadily v zápisníku pana učitele a velebného pána.

Zatím nastal den zkoušky, která měla rozhodnouti, kdo půjde ku prvnímu svatému přijímání. Velebný pán chtěl se přesvědčiti, zda dívky dobře znají vše, co třeba veděti před tím svatým dnem. Lehkomyslný Václav klidně hleděl zkoušce vstříc. Vždyť mezi dítkami byli hoši, kteří zůstávali v nižších třídách a odděleních, kdežto Václav vždy postoupil výše. — A přece se zklamal! Méně nadané dívky přece odpovídaly tak jasně, bezpečně a rychle, že se Václav podivil. S rostoucí úzkostí pozoroval, že by tak neodpověděl ani na jedinou otázku. Konečně došlo na Václava. S přísnou vážností zahleděl se na hocha velebný pán, když Václav na dané otázky buď vůbec neodpověděl, nebo koktal slova bez ladu a skladu. Nikdo tak málo neuměl jako Václav. A svědomí ještě mluvilo k němu zřetelně: „Tys vinen sám!“ Bledý Václav seděl v lavici; pohlížel nepohnutě na velebného pána, jenž vyzkoušel všechny dívky, a ještě jednou mlčky přehlédl dívky, dychtivě očekávající oznámení výsledku zkoušky.

„Dva z vás,“ promluvil kněz — „dva z vás nemohu letos připustiti ku prvnímu svatému přijímání. Dva z vás budou letos vyloučení. Jeden se vyloučil sám, protože v posledních týdnech zanedbával svaté náboženství; svým ošklivým chováním pak se sám učinil nehodným tak veliké cti, aby k němu přišel Pán Ježíš. Druhý jest proto vyloučen, že zanedbával povinnosti hodného dítky, ačkoli byl často napomínán. To jest Václav Hajný. — Václave Hajný — tobě dal Bůh více schopností, než mnohému z tvých spolužáků. Ty však — jako nesvědomitý služebník ve svatém Písmě — zahrabal jsi tyto dary hrami, toulkami a špatnou četbou. Po tak dlouhém vyučování nejsi hoden přijati Spasitele — pro svoji nevědomost. To budiž ti napomenutím a výstrahou pro budoucnost. Doufám, že za rok budeš tak hodným, abych tě mohl zařaditi mezi hodné dítky Pána Ježíše.“

Bled jako stěna, upíral Václav široce rozevřené oči na vážnou tvář knězovu. Srdcervoucí štkání zatřáslo jeho hrudí. Jako v zoufalství tiskl svoji tvář na ruce skřížené na lavici.

Na dané znamení povstaly dívky a modlily se. Václav sebral všecku sílu, aby hlasitým nářkem nerušil modlitby. Když však dívky se hrnuly ze třídy, zůstal Václav seděti v lavici. Skrze slzy pohlížel na velebného pána, jenž opouštěl třídu, pohlédnuv naposledy na plačícího Václava. Patrně viděl hoch jakousi naději pro sebe v tomto pohledu, neboť vyskočil z lavice, vrhl se před knězem na kolena: „Odpusťte mi, velebný pane, odpusťte mi — já se . . .“

„Vstaň, Václave; klekáme jenom před Bohem,“ přerušil kněz jeho slova.

Poslušně vstal hoch a pohlížel tak úpěnlivě na svého ka-

techetu, že nebylo pochyby o jeho upřímné lítosti. Přece však vážně pravil velebný pán: „Co chceš? Slzami nenapravíš své nedbalosti!“

„Budu se učit, velebný pane — — ve dne v noci se budu učit, co mi uložíte! Ach, velebný pane — nevylučujte mne! Přijměte mne mezi ostatní — prosím vás — prosím vás Budu pilný. Vše učiním, co mi jen přikázete!“

„Tvoje lítost i tvé sliby přicházejí pozdě. Za ten krátký čas do svatého přijímání nedoženeš, co jsi proměškal.“

„Zkuste to jen se mnou, velebný pane! Povězte mi, čemu se mám naučit do příští neděle — vyzkoušejte mne, a nebudu-li vše umět, pak — pak nebudu již prositi — pak rád počkám ještě rok.“

„Mnoho slibuješ, hochu. Já ti však nemohu věřiti, protože jsi dosud nesplnil svých tak častých slibů. A já bych sám měl těžký hřích, kdybych připustil ku svatému přijímání dítko, které vlastní vinou nezná, čeho třeba mu znáti.“

Prosebně pozdvižené ruce Václavovy klesly bezvládně a v očích jevila se ztrnulá zoufalost. Kněz viděl duševní muka hochova — měl s ním soustrast. Aby mu nechal aspoň malou naději, řekl: „Jdi nyní domů, Hajný, a řekni tatínkovi, aby mne dnes nebo zítra navštívil.“ Hoch však se domníval, těmi slovy že jest potvrzeno jeho odsouzení. Kněz již byl mezi dveřmi, když uslyšel temný pád. Obrátil se rychle a viděl Václava jako mrtvého ležeti na podlaze. Rychle namočil houbu do studené vody v umyvadle a chladil horké čelo Václavovo. Zaradoval se, když Václav otevřel oči. Hoch však zasténal: „Ach — velebný pane! Myslím, že zemru — budu-li vyloučen!“

„Což jsi mi nerozuměl, Václave?“ řekl kněz. „Viděl jsem, že tentokráte upřímně smýšlíš, a chtěl jsem s tvým otcem promluvit, jak bychom tě připravili, abys přece nebyl vyloučen. Zkusím to s tebou. Splníš-li svůj slib, půjdeš ku svatému přijímání s ostatními.“

„A tatínek? — — Mám jemu vyřídit, aby k vám přišel?“

„Bojíš se?“

„Ano . . . trápilo by jej, kdyby se dověděl, že — že jsem měl býti vyloučen.“

„Neříkej tedy ničeho, Václave. Přijď ale v neděli po mši svaté ke mně. Nauč se odstavec o skutečné přítomnosti Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti; a z biblické dějeprawy si zopakuj, jak Pán Ježíš v Kafarnau slíbil nebeský chléb. Chceš?“

„Ó, chci! Vše učiním, co si přejete. A zaplať vám Pán Bůh, velebný pane, že . . . (vzlykot udusil Václavovi hlas) že jste mne nevyloučil.“

Václav byl jako vyměněn. Pokorně snesl těžký trest od otce, jenž se od dítek dověděl, že měl jeho syn býti vyloučen z počtu

nejšťastnějších dětí. Se svatou horlivostí plnil všechna přání svého duchovního vůdce, jenž měl největší radost z Václava. Tak se přece dobře připravil na velký den prvního svatého přijímání. A proto jej ani Pán Ježíš v onen den nevyloučil ze svého srdce, ale posilnil Václava, by zůstal tak svědomitým.

Dušinko — vidíš? Václav byl divoch, a proto by jej byl velebný pán vyloučil. A kdyby velebný pán nebyl chtěl ho vyloučiti — byl by Václava zlého jistě vyloučil Pán Ježíš při prvním svatém přijímání; nebyl by do jeho dušičky vložil darů, jaké ukládá do duší hodných dětí.

Proto — dobře se připravuj na první svaté přijímání; dobře se připravuj na každé svaté přijímání. Čím lépe se připravíš, tím štědrějším bude k tobě Pán Ježíš!

Zprávy z království Božího.

O Ivánkovi. Strýček dostal o prázdninách pěkná psaníčka od synovečků i od neteriček. V přihrádce stolku zavřený papírový váš přítelíček vždycky šramotil ve stolku a chtěl se rozběhnouti ku svým dětičkám, když takové psaníčko přišlo. Zvláště se nám oběma líbilo psaníčko od neteričky, jejíž jméno nesmím prozraditi — a papírový přítelíček se ve stolku smál hlasitě, když jsem je četl. Milá neterička píše, jak mají u nich ve škole rádi svůj časopis, a slibuje, že budou hodnými. Pak pokračuje: „Máme ve škole jednoho Ivánka. Přejde do školy skoro každý den pozdě, a její maminka již vyčerpala skoro všechny prostředky, by ji v dobrém včas dostala do školy. Nic to nepomáhá, N. N. přece dlouho spává. (Milá neteričko, z tebe bude jednou básniček!) Učívá se ráda, ale s lůžka ráno nemůže. Snad ctěný pan strýček najde prostředek, by to v příštím roce s tou návštěvou školy bylo lépe. Až se polepší, zase Vám napíšeme. Zatím se těšíme na papírového přítelíčka po prázdninách“ . . .

A do papírového přítelíčka vjela veliká horlivost. Že on se po prázdninách u dětiček otáže na nějaké ty prostředky ku vyléčení Ivánka.

Tak tedy se vás táže: „Co by měl Ivánek dělati, a by ráno včas vyskočil s lůžka a přišel včas do školy?“

Kdo to ví z mých synovečků a neteriček, ať napíše strýčkovi, co by Ivánkovi poradil. Kdo poradí nejlepší prostředek, dostane pěknou odměnu. A na ty ostatní, kteří budou raditi, též něco zbude.

Kde strýček jest, víte. Kdo to neví, ať se podívá na první stránku.

Milé děti! Vaši doma jistě každý rok si kupují kalendáře. I letos nějaké budou kupovati. Proto upozorněte tatínka a maminku, aby si koupili kalendáře Matice cyrilometodějské, téže Matice, která pro vás vydává tento časopis. Kalendáře jsou tři: dva malé „Poutník svatohostýnský“ a „Domobranec“, které stojí po K 1.20, a jeden velký „Kalendář Matice cyrilometodějské“, který stojí K 2.40. V kalendářích je velmi mnoho krásné četby a mnoho obrázků. Objednávky se zasílají na adresu Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. č. 17.

Pro hrdiny.

Nový obrázek. Líbí se vám, hrdinové? — A umí i mluvit! Poslouchejte jen, co poví nový obrázek.

Šly dětičky ze školy. Hezky tiše kráčely tři a tři. Že byly tak hodné, přidružil se k nim Ježíšek. Vypravoval jim tak rozkošně, že dětičky na vše kolem sebe zapomněly a jen poslouchaly. Pepíček vedle Ježíška pro samou pozornost ztratil kabátek, a tak se zapomněl, že ponořil obě ruky do kapes — což jinak jest velmi nezpůsobné.

V tom zaslechly dětičky pustý křik a nesmyslné bláholení. Ulekly se a hleděly kolem, co to. Zahlédly před hostincem člověka křičícího a chtěly si jej prohlédnouti, proč tak divně křičí. Než — Ježíšek postavil se před ně, roztáhl obě ruky, aby zabránil dětem přístup. A pravil: „Dětičky, nechoďte tam, ani se tam nedívejte! Tam jest zlý, jedovatý had!“

Dětičky se podivily. Had že je tam? Pepíček by si byl i toho hada velmi rád prohlédl; Mařka však pevně jej podržela za ruku, aby snad nepodráždil hada. Andula v koutečku spráskla ruky a volá: „Jedovatý had? Kde je? A neotraví nás?“

Ježíšek poučoval: „Vidíte člověka, opírajícího se o zeď hostince. Otrávil jej had jedovatý, tak že mluví nesrozumitelně a nemůže ani rovně stát. Ten had jest ve sklenici, kterou drží opilec v ruce. Jmenuje se ten had: kořalka, pivo, likéry, víno. Vůbec všechny nápoje, kterými se možno opít, všechny jsou takový jedovatý a podvodný had. — V ráji řekl podvodný had: „Utrhni si jablko, a budeš tak vznešená jako Bůh.“ Eva se dala oklamati. Nejenom nezískala ničeho — ztratila všechnu velikou krásu, kterou měla před tím. Právě tak lihové nápoje lákají člověka: „Napij se hodně! Budeš z toho nápoje silný, budeš veselý, budeš mít radost a zaplašíš zármutek.“ Zatím však zvolna ničí jeho zdraví. Činí jej podobna zvířeti. — Jedna matka dala děťátku v kolébce lžičku kořalky — a za čtvrt hodiny bylo dítě mrtvo — otráveno. Tak lihoviny zvláště dítky ničí. Proto varujte se jich, dětičky moje!“

Ježíšek domluvil. A obrázek také pro dnešek nesmí více povědět. Poví zase za měsíc.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FR. STRÍŽOVSKÝ:

Schránka.

V svatostánku
vzácnou schránku
na dopisy duše mám;
listy krví psané,
slzou zalívané,
v Srdci Páně schovávám.

Na úsvitě
v chrám jdu hbitě,
Pána v srdce přijímám,
a pak v koutku tiše,
blahem sotva dýše,
zvěstem z nebes naslouchám.

Pán kdy radí,
těší, hladí,
zdá se mi, že v ráji jsem,
Jeho svatá slova
duše v hloubi chová,
jako poklad v nitru svém.

Denně sílu
čerpám k dílu
v Srdci Pána Ježíše;
lásky k Němu učí
kříž brát do náručí,
snášet bol a rány vše. —

Jako sv. Petr.

Které místo jest v kostelíčku nejkrásnější? Zbytečná otázka, vid'! Vždyť přece v celém kostelíčku není tolik ozdoby, jako na hlavním oltáři. Jsou tam andělíčci, jsou tam květinky, jsou tam krásné krajky nebo umělé vyšívání, tam nejvíce svíček na svícnech lesknoucích se zlatem. Mezi takovou krásou jest domeček

se zlatými dvířkami — svatostánek. A v tom domečku jest zlatý velký kalich nebo monstrance zářící jako slunce: tam jest Pán Ježíš v běloučké svaté Hostii. Všude na hlavním oltáři a kolem něho jest největší čistota i nejnádhernější ozdoba.

Viš, dušinko, proč? Ovšem — protože jest Pán Ježíš na hlavním oltáři. On jest Bůh náš, on za nás vše obětoval. Proto dáme Pánu Ježíši co máme nejlepšího i nejkrásnějšího.

Než i pro tebe, dítko, jest všechna ta krása na hlavním oltáři! Pán Ježíš ve svatostánku jest Bůh nejsvětější. K Ježíškovi nepatří nic ošklivého, nečistého. Co jest v blízkosti Pána Ježíše — má býti čisté, krásné. To chce tobě, dušinko, povědět krása a čistota hlavního oltáře. A kdykoli pohlédneš na hlavní oltář, máš si vzpomenouti: Já mám býti též vždycky blízko Pána Ježíše, neboť kdo jest daleko od Ježíška, ten není hodným a toho Ježíšek nemá rád.

Máš býti blízko Pána Ježíše. Proto tvoje srdéčko nesmí býti ošklivým — nesmí v něm býti hříchu. Svatý Petr právě tak smýšlel. Vždy byl blízko Pána Ježíše, všeho se zřekl, vše opustil, jen aby neztratil lásku svého Mistra. Než jednou se sv. Petr zapoměl. Naléhali naň žoldnéři a hrozili zuřivě — a sv. Petr zapřel Pána Ježíše. To na chvíli zapoměl, že jej Pán Ježíš vidí — zapoměl, jakou velikou bolest způsobí svému Mistrovi tímto hříchem. Sotva však se dopustil tohoto hříchu, byl veden kolem Pána Ježíš. Dobře věděl, jak zle jednal sv. Petr. Smutně se zahleděl na svého apoštola — tak smutně, že sv. Petr hned se vzpamatoval, chvátal z místa svého největšího neštěstí, a dlouho, hořce plakal. Tak velice bylo mu líto, že zarmoutil dobrého Mistra svého, až prý slzy vyryly mu ve tvářích dvě rýhy, jak velice plakal nad svým hříchem.

Dušinko, dej dobrý pozor, a nezapomeň, co učinil sv. Petr. Zhřešil. Pohlédl na Pána Ježíše a viděl, jak velice jest jeho Pán zarmoucen nad hříchem. Vzpoměl si sv. Petr, že hříchu se dopustil a litoval trpce svého hříchu. Dobře si to zapamatuj. Neboť máš jednati jako sv. Petr.

Když v kostelíčku pohlédneš na čistou krásu hlavního oltáře, vzpomeň si, že kolem Pána nesmí býti hříchu. A sepni ručky, a řekni Ježíškovi, co mu kdysi říkal sv. Petr: „Pane Ježíši, Tebe má rádo mé srdéčko. I kdyby zemřítí mělo — nikdy Tebe nezapře! Nikdy Tebe nezarmoutí hříchem!“

Než — možná, dítko milé — možná, že se ti přihodí toto: Pohlédneš na svatostánek, a vzpomeneš si, že jest Pán Ježíš velmi smuten, vidí-li dušičku znečistěnou hříchem. A poznáš pojednou s hrůzou, že jsi málo hodným dítkem: Že včera byl kdosi neposlušným, a, že dnes kdosi byl velmi zlostný pro maličkost... a tos ty! A nyní že i na tebe smutně hledí Pán Ježíš. — Co učiníš? Jako sv. Petr. Sepneš ručky a řekneš: Vidíš, Ježíšku. Ty za mne tolik jsi trpěl bolestí. Ty máš mne tolik rád. A já jsem jednal zle — jako bych Tebe nic neměl rád! Ježíšku, tolik jest mi líto, že jsem byl tak zlým. Odpust mi to — vždyť já Tě přece mám rád! A, že Tě mám rád, budu již hodným dítkem tvým!“ — P. Ježíš pak se na tebe usměje, žes jemu způsobilo radost.

Chceš-li zůstatí hodným dítkem, učiň ještě něco. Večer, když se modlíš a hledíš na svatý kříž, polož si tři otázky: „Co jsem dnes dělal? — Konal jsem vše dobře? — Vykonal jsem vše, co jsem měl vykonati?“ — Dobře si odpověz na ty otázky. Poznáš, jak ledaco nebylo dobře. A zase učiň jako svatý Petr. Modli se: Ježíšku, ty za mne tolik jsi trpěl bolestí. atd.

Svatého Petra měl Pán Ježíš zase rád, když litoval svého hříchu, a když dával pozor, aby nezhřešil. Tebe bude též mítí Pán Ježíš velice rád, budeš-li tak jednati, jako sv. Petr. S radostí bude na tebe hleděti ze svatostánku, a řekne andělíčkům: „Vidíte? Tam klečí moje milé dítko.“

Vyléčena.

Miladka byla nejenom nejpilnější žačkou, byla též z nejhodnějších. Rodičům i učitelům jejich starosti a pečlivost oplácela v pravdě velikou vděčností. Než, nesmíme zamlčeti, že naše Miladka měla chybu, jež blavně matičce působila veliké starosti: Miladka si leckde pomáhala z nesnáze lhaním. Obyčejně to bylo jen v maličkostech. Avšak na tom nezáleží: lež zůstane lží zlou a hříšnou, i když se tolik toho nalže na světě.

Matinka při každé příležitosti napomínala dcerušku, aby si odvykla tuto nebezpečnou nectnost. Jednou pravila Miladce, když před ní stála zahanbena opětnou chybou. „Nemůžeš ani dosti dávatí pozor na svůj jazyk, na své oči, na všechny své pohyby; neboť velmi snadno člověk se dopustí lži řečí, pohledem a pohybem. A při každé lži se zármutkem zastře svatá tvář Pána Ježíše.

„Vím to, matinko“ — odvětila malá hříšnice. „Vím to, a nechci lháti. — Dříve jsem se bála tatíčka, proto jsem si pomohla nepravdou. Nyní zase mívám strach, že se mi spolužačky budou vysmívatí. Vím, že lež je hříchem — ale vždycky na to zapomenu.“

Tak si smutně stěžovala Miladka. Matička pak vypravovala: „V naší rodině bylo kdysi též takové děvčátko, jako ty — a také lhávalo. Ach, jak to bylo nebezpečné. Vyléčila ji však stařenka. Když bylo marným ustavičné napomínání, prosby a tresty rodičů, pravila jednou stařenka rozhorleně: „Já ti pomohu. Dám ti památku, na kterou nezapomeneš, a která vždy zůstane na tvém lhářském jazyku!“ Hned otevřela ústa děvčátku — a než děvče se vzpamatovalo, stařenka jí nůžkami maličkou jen ránu udělala na okraji jazyka. Bylo to hrozné — i ta malá rána krvácela, bolela velmi. Než ta bolest byla k dobru malé lhářce. Týden bolel jazyk, každé slovo mohla jen pomalu vysloviti; dobře si mohla rozmysliti, co mluví. Od toho dne však ani jednou nepromluvila vědomé nepravdy.“

„Matinko, myslíš-li, že to pomůže, udělej mi též bolest na jazyku“ — pravila náhle odhodlaně Milada. Bála se nesmírně bolesti — ale právě tak velice ráda by se zbavila ošklivé nectnosti. Hrdinně nastrčila matince jazyk — ač se při tom chvěla. Matička se usmála — pohladila dojata dívenku, a pravila: „Miladko zlatá, vím lepší prostředek, než dělati bolest na jazyku! Ode dneška kdykoli se dopustíš lži, nebudu trestati já tebe — ale ty potrestáš mne.“

„Jakže, matinko?“ vzkřikla zděšeně Miladka.

„Tak“ — pravila klidně matka. „Kdykoli řekneš nepravdu, vezmeš tam tu rákosku — a dáš mi šest silných ran na ruku. To proto, aby si moje Miladka při tom vzpoměla, jakou bolest působí matičce lhaním — a jak více ještě zarmucuje P. Ježíše.“

„Ó, matinko — tebe bych nedovedla udeřiti!“ — „Dej si tedy pozor,“ dodala matka. „Netoužím po ranách na ruku od tebe, dítě moje. Ale podstoupila bych každou bolest, kdybych tě mohla vyléčiti z chyby, která tě činí ošklivou v očích Božích — a hodnou pohrdání před lidmi.“ — A Miladka zasedala ku svým úlohám s nejlepšími a pevnými úmysly. Dlouho šlo všecko dobře. Miladka dávala na sebe pozor. Dobře soudila matička, že láska Miladčina k matce bude mocněji působiti, nežli strach před trestem.

Než běda! Jednoho dne stalo se neštěstí. Miladka měla strach, že si rozhněvá přítelku, přizná-li se, že jí z neopatrnosti pomazala sešit — a lhala, že neví, kdo to učinil; Miladka že jistě ne. To se stalo po škole, pod okny Miladiných rodičů. Matička s bolestí slyšela řeč své dcerušky, jež právě v poledne naříkala, že pokazila své družce sešit — a nyní lže, zapírá svůj čin. Hned z okna zavolala na Miladku, jež poznala, že matinka byla svědkem její nové chyby. Zrakem vyděšeným hleděla dívenka na matku. Matička pravila smutně, ale bez hněvu: „Pamatuješ ještě, co jsem ti oznámila, když jsme spolu posledně mluvily o lhaní.“

„Ano, matinko. Prosím tě, jen jednou, jen dnes mi odpusť. Bij mne, jak dovedeš nejhůře — ale ne to druhé. To nemohu — ne, matinko — nemohu!“ A obě ručky ukrývajíce za zády, rozběhla se Miladka ku dveřím, všecka zoufalá.

Avšak marně — matička nepovolila. „Dodržím svoje slovo,“ pravila; „máš na to pamatovati, že nikdy nesmíme lháti. Nyní poslechněš, vezmeš rákosku a dáš mi šest silných ran na ruku.“ — Miladka znala tento hlas matčin; věděla, že není odmluvy ani vyhnutí, když matička takovým hlasem mluví. Bledla a rudla ve tváři, když matka podávala jí zaprášenou rákosku.

Vzala rákosku, a chvějíc se, jako by měla matičku zabít, udeřila dvakráte lehce na matčinu ruku. Napolo osleplá slzami, spustila ručku s rákoskou a vzlykala usedavě. Matka však zůstala neúprosnou: „Bij — a dávej silnější rány!“

Miladka věděla, že není pomoci. Rukávkem si utřela po-

tůčky slzí a zase dvakrát udeřila silněji. Dlaň matčina zčervenala — ale malou hříšnici bolely ty rány nesmírně více.

„Není — ještě — dosti?“ tázala se, aniž by pozdvihla zraku.

„Ještě dvě!“ byla matčina odpověď. A Miladka ještě dvakrát udeřila, nevědouc ani, kam rány dopadly. Pak daleko zahodila strašlivou rákosku. Oběma ručkama chopila dosud nataženou ruku matčinu. Přitiskla ji na svoji tvářičku, a plakala — plakala, jako by se jí mělo srdce roztrhnouti. „Ó, matinko moje, — na to budu pamatovati — na to budu pamatovati!“ volala hlasem, z něhož vyznívala všecka láska k nejdražší matičce — i hluboká lítost a bolest.

Matička objala Miladku, vyzdvihla ji a tiskla k srdci, jako malé dítě. „Dívko moje — doufám, že nezapomeneš na tuto hroznou chvíli. Pros Boha, by ti pomohl. Přičiň se, abys nás ušetřila — abychom nikdy již neprožily takové chvíle — ani ty, ani já!“ Tak do Miladčinych vlásků šeptala — jak dovede jen matička.

A Miladka si dala opravdu pozor.

Dušinko, vidíš, jakou bolest působila matince Miladčina lež? Rány trpěla, by dívku vyléčila. Pán Ježíš více tě má rád, nežli matička Miladku. Více trpěl, nejbolestnější rány podstoupil — i na kříž dal se přibítí, jen aby uchránil tvoji dušičku před hříchem. Dovedeš si nyní pomysliti, jak asi jest smutným, když dítě se dopustí hříchu? — Jako bylo Miladce líto, že lhala — tak má tobě býti líto každého hříchu. Neboť daleko horším jest hříchem zarmoutiti a uraziti Pána Ježíše, než udeřiti pečlivou rukou matičky!

Ó, dušinko — dej si pozor!

Hodná Mařenka.

Vypravovala kdysi matka o své mladší sestřičce Mařence. Jsem rodem z venkova. Za mých mladých let nebylo ještě tolik mlsů, jako nyní. Když tedy nám je přinesli rodiče z města nebo příbuzní darem, byla naše radost veliká. Jednou však moje matička pozorovala, že sotva byly sladkosti rozdány, hned s nimi zmizela Mařenka, aniž by jich okusila. Nepozorovaně šla matka za Mařenkou a viděla, jak Mařenka zavolala děvčátko ze sousedního stavení a dala jemu všechny sladkosti.

Na otázku matčinu, co učinila s cukrovím, odpověděla Mařenka po delším váhání: „Ach, maminko — vždyť to nesmí nikdo vědět! Povím vám to, nesmíte však mne prozradit! Letos po Velikonocích půjdu po prvé ku svatému přijímání, kde mi Pán Ježíš chystá tolik milostí a darů. Já však dosud byla jsem

tak málo hodnou. Proto jsem na začátku školního roku slíbila Ježíškovi, že dám chudým dětem všechny dobré věci, jež od té chvíle dostanu, až do svatého přijímání. Měl to vědět jen Pán Ježíš; nyní to víte, maminko — vidíte, že toho nikomu neprozradíte?“

Matka radostí zaplakala. Slíbila Mařence, že bude mlčet. Jen ať vytrvá dceruška ve svém dobrém úmyslu. Pán Ježíš bude mít radost z ní, a bohatě jí nahradí všechny sladkosti, jichž pro něho se zřekla.

Jest mezi neteříčkami taková hodná Mařenka?

Zprávy z království Božího.

Dědictví Maličkých. V Čechách v Hradci Králové vydávají každého roku takové krásné, červeně vázané knížečky. Jsou v nich povídky hezoučké. Kdo jednu knížečku přečetl, hned prosí o druhou. Strýček má v tom zkušenosti. Ty knížečky jsou psány pro hodné dětičky. A jsou skoro zdarma!

Pepovi jest sedm let a právě se naučil čísti a psát velmi dobře. O prázdninách vyprosil si od tatíčka pět korun a prosil zároveň, aby je tatíček poslal na tuto adresu: Dědictví Maličkých v Hradci Králové, Čechy. Sám napsal tutéž adresu na korespondenční lístek a připsal: „Přihlašuji se za člena Dědictví Maličkých. Josef Chytrý, Lhota, pošta Červená.“ — Za týden dostal odtud psaní, že Dědictví Maličkých mu posílá krásnou knížku, a že mu každého roku zdarma pošlou krásné čtení — až do Pepíkova 14 roku!

Stírádejte, Synovečkové a neteříčky! Přihlaste se ku Dědictví Maličkých. Třeba se vás může více složit na těch 5 korun a rozdělíte se o knížečky překrásné, Nebudete jistě litovati!

Dobré hodinky. Tato zpráva není o dětičkách, nýbrž o hodných vojácích. Dětičky ať si z nich vezmou příklad!

Dva vojáci dostali rozkaz prohlédnouti jistou část krajiny. Přesně za hodinu že mají být zpět, a hlásiti výsledek své přehlídky. Důstojník odešel a vojáci se vydali na nebezpečnou cestu. Chtěli se podívat, kolik je hodin — oba však zapoměli hodinky v táboře. Zalekli se. V tom však praví první voják: „Máš růženec?“ „Mám“ odpovídá druhý! — „Vezmi růženec; víš to jsou nejlepší hodinky, jež se ani neopozdují, ani nepředcházejí. Pomodlíme se pomalu a nábožně dva růžence — a zrovna uplyne hodina“.

Klidně, vážně a pobožně modlili se první růženec. Pak obhlédli místo, jež měli prozkoumati a na zpáteční cestě se modlili druhý růženec — a byli v táboře. Důstojník vyslechl jejich zprávu a pochválil vojáky za přesné provedení rozkazu.

Starší z vojáků vysvětlil nyní panu plukovníkovi, jakými hodinkami se řídili. Když odcházeli, pozorovali, jak pan plukovník za nimi zamyšleně hledí. Za několik dní potkal starší voják zase pana plukovníka. Důstojník poklepal vojákovi na rameno, řka: „Již mám také ty vaše dobré hodinky“ — totiž svatý růženec.

Jak snadno by mohly dětičky vzít s sebou růženeček, když jdou samy kamkoliv. Cesta by rychle ubíhala při růženečku a Matička Boží by je chránila!

Pro hrdiny.

Koupené neštěstí. Moji hrdinové a hrdinky, řekli byste, že přece na celém světě není člověka tak hloupého, aby si kupoval neštěstí. Každý se vyhýbá neštěstí, utíká před ním. Než, počkejte jen a čtete:

1. V míru v Rakousko-uherské říši lidé dali za lihové nápoje ročně přes tisíc pět set milionů korun. Jak ohromný to počet poznáte z toho: Kdyby na břehu moře seděl člověk, a každou minutu by hodil do moře korunu; potřeboval by ten člověk asi 2800 roků, aby naházel do moře tolik peněz, kolik v naší říši lidé propili za jeden rok. A co si koupili za ty peníze? Neštěstí koupili sobě, jiným, celé říši. Neboť:

2. Bylo v naší říši na tři sta tisíc (300.000) opilců, otrockými pouty připjatých k opojným nápojům. Není to neštěstí, tolik lidí Boha urážejících, bídných a lidem odporných?

3. Na 200.000 (dvě stě tisíc) nešťastných matek, jejichž manžel jest opilem, trápí se v naší říši. Jsou nuceny nešťastně žít a zvolna bolestně umírat v rodině znesvěcené opilem.

4. V těchto nešťastných rodinách žije přes pět set tisíc (500.000) ubohých dětí, trápených otcem opilem. Není to nesmírným neštěstím pro ty děti? Nemají radosti, trpí často bídu — a mnoho jich předčasně umírá.

5. Přes 50 tisíc lidí umírá v nejlepší věku, nebo v mládí — proto, že jim lihové nápoje vykopaly předčasný hrob.

6. Asi dvacet tisíc lidí pozbývá rozumu, přichází do bláznovce, protože sami nebo jejich rodiče zaháněli starosti lihovinami a tak si zkazili rozum.

7. Skoro tisíc lidí ročně si způsobí smrtelný úraz — následkem pití lihovin. Nedali si pozor, protože lihoviny otupily jejich pozornost.

8. Téměř 90 tisíc lidí je zehudlých proto, že pili lihoviny a propili svůj majetek. Nyní v nuzné bídě dokonávají svůj nešťastný život.

9. Bez mála 150.000 (sto padesát tisíc) lidí ocitne se ročně před soudem. Sklenice vzala jim dobré mravy a čest ze srdce, dovedla je do žaláře.

10. Několik set lidí vezme si život každého roku. Lihoviny je vehnaly do zoufalství!

Hle, že jest pravdou: Kdo pije lihové nápoje, kupuje neštěstí sobě i jiným!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FR. STRÍŽOVSKÝ:

Ježíškovi.

Ježíšku, k Tobě,
maličké nožky,
spínám svou dlaň;
koho má ráda
duše má mladá,
Ježíšku, chraň!

Ó Synu Boží,
tím a hloží
schystal Ti svět;
v náhradu bílý
vem, Pame milý,
duše mé květ.

Srdce mé cítí,
u Tebe býti
jaká to slast!
Zříš-li Ty ke mně,
mění se země
v nebeskou vlast.

Milost dej svoji,
abych mě v boji
nezdolal hřích;
bych došel nebe
a tam zřel Tebe,
cile snů mých! —

Cesta k Pánu Ježíši.

Ve mnohém chrámě hned u hlavního oltáře je postavena zpovědnice. A je velmi dojemný pohled na křesťany přistupující ku svaté zpovědi. Jdou kolem svatostánku — ale jen z daleka, jako by se báli více se přiblížiti. Jdou za oltář a ke zpovědnici. Po svaté zpovědi pak již poklekne každý s jakousi smělostí na stupně oltáře před svatostánek, vykoná svoje modlitby. Pak otevrou se zlatá dvířka a přichází Pán Ježíš do srdce věřícího jako nejlepší přítel.

Zdá se, že ta zpovědnice jest jako branou, kterou jest každému projíti, než přistoupí ke svatostánku a ke Stolu Páně. A jest zpovědnice takovou branou? — Jest, dušinko. Zpovědnice jest branou k Pánu Ježíši, a svatá zpověď je cestou k Pánu Ježíši.

Vzpomeň, co jsme pravili o divoších, o hříchu: že odvracejí Pána Ježíše od nás a nedovolí nám přijíti k Němu. Nešťastným však jest každý člověk, a nikdy není docela šťastným člověk, který nemůže přijíti docela blízko k Pánu Ježíši. To dobře věděl

Pán Ježíš. Proto zůstal u nás v Nejsvětější Svátosti, bychom docela blízko mohli k Němu přijít. Proto řekl svatým Apoštolům a všem lidem: Požívejte všichni tuto Svátost, abyste byli šťastně živi. Proto když vstal z mrtvých, vrátil se ještě Spasitel do síně, kde ustanovil Nejsvětější Svátost, a řekl svatým Apoštolům: „Přijměte Ducha Svatého; komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny; komu neodpustíte hříchů, tomu nebudou odpuštěny.“ Apoštolům rozkázal Pán Ježíš, aby tuto moc dali všem mužům, jež posvěti na biskupy a kněze. A tak nyní komu řekne kněz ve zpovědi: „Odpouštím ti hříchy tvoje, ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“ — každému i Bůh odpouští všechny hříchy. I největší hříšník smí po upřímné svaté zpovědi přijít k Pánu Ježíši. A Pán jej s radostí přivítá, s láskou přivine jej ku svému srdci.

Pověz, dítě moje: Není svatá zpověď milou, radostnou a krásnou věcí? — Ano, krásné to jest, jít ke svaté zpovědi. Vždyť jest to cesta k Pánu Ježíši nejlepšímu!

Nemůže přijít Pána Ježíše, kdo nemá čistého srdce. Proto ve svaté zpovědi Božský Spasitel učiní duši čistou. Mnohé dítě píše si na papírek svoje hříchy a čte je při sv. zpovědi. Ty také, vid? — A což, kdyby tak najednou všechno písmo zmizelo s papírku, a malý kajícíček by po svaté zpovědi měl v rukou čistý papírek: to by bylo divné, že? — Tento div koná svatá zpověď ve tvé dušičce. Když před svatou zpovědí pohlédl Pán Ježíš na dušičku, viděl na ni ošklivé skvrny. Kolik hříchů, tolik skvrn a čím větší hříchy, tím ošklivější skvrny. Dítě upřímně na sebe povědělo všechno — a s knězem řekl Pán Ježíš: „Odpouštím ti všechny tvoje hříchy.“ A v tom okamžiku není na dušičce ani skvrny. Všecko je smyto — takže s radostí řekne Spasitel: „Krásnou máš dušičku, dítě moje.“ —

To však není všechno! Ještě více ozdobí dušičku tvoji Pán Ježíš ve svaté zpovědi. Víš, proč chodí lidé do koupelí a do lázní? Nechodí tam jenom proto, by se umyli. Hlavně proto jdou do koupelí, by se posílili, chtějí utužit své zdraví, by lépe odolávalo nemoci. A takovou svatou lázní je svatá zpověď. Pán Ježíš učiní duši silnou, by lépe hříchu se bránila, by snáze unesla bolesti a kříže.

Co jest svatá zpověď? Šťastnou, blaženou jest cestou k Pánu Ježíši. Dušinko — dobře si to pamatuj — a nikdy se neboj sv. zpovědi! S radostí spěchej k Pánu Ježíši po krásné cestě svaté zpovědi. Dobře vždy vykonej oněch pět věcí potřebných ku sv. zpovědi: zpytování svědomí — lítost nad hříchy — upřímné vyznání hříchů — pevný úmysl varovati se hříchu — pokání ve zpovědi uložené. A vždy po svaté zpovědi ucítíš, jak tě má rád Pán Ježíš. Bude ti sladko v srdečku. Budeš dítětem stále hodnějším. Budeš mít stále větší užitek ze svatého přijímání.

GAB. RONAJ:

Dar od anděla strážce.

Skutečná událost.

Mařenka Benešova, děvčátko pětileté, s velikou radostí cupkalo s maminkou z Březinky, rodné svojí vesničky do Drahan na pout. Lákal ji tam krásný kostelíček, ale více ještě malý plecháček, jež jí maminka slíbila. Mařenka by ráda sbírala jahody, jimiž se počínaly červenati širošířé lesy kolem Březinky, jen kdyby měla takový malý, lesklý plecháček, jaký má Františka Petrželova, její sousedka. Maminka jí říkala: „Počkej do drahanské pouti, tam ti jej koupím,“ — a Mařenka již počítala, kolikrát ještě se vyspí, než se stane šťastnou majitelkou plecháčku.

Dnes konečně má se dočkati splnění svojí touhy. Proto jako křepelíčka čiperně cupká kolem Nebštých, vesničky s Březinkou spojené, k lesu, jenž se rozprostírá mezi Březinkou a Drahanami. Předbíhá maminku a opět na ni čeká, až doběhne k lesu. Tam co okamžik odskočí od chodníčku mezi nízké smrčky a jedličky pro červenou jahůdku. Obmešká-li se trháním, chutě maminku dohání a tak vonným vyhrátým lesem blíží se k Drahanům.

Jen co Mařenka s maminkou z lesa vyšly, spatřily drahanský kostel s červenou střechou zalitou slunečním světlem. Po prvé zazvonilo na ranní mši svatou. Zástupy lidstva ubíraly se všemi cestami do městečka Drahan. Mařenka s úžasem otevírala očka na to množství lidu a cítila, že dnešní den jest asi zvlášť vznešeným.

A což když se Mařenka přiblížila k okolí chrámovému a spatřila řadu krámů s nejrůznějšími věcmi! Tam nožíky malé a krásné, dále krámy s cukrovinkami, marcipánem, perníkovými pannami a srdci — jinde kosy, srpy — několik kroků výše pestré látky na šaty — dále krásné kloboučky — pod silnicí vyšperkovaný kolotoč a kolem něho zástup dětí — a tuhle hrnky, talíře, misky bílounké i pestře malované: — tu Mařenka nevěřila ani zraku a myslila, že je v pohádce. Radost nepopsatelnou cítila v srdečku. V té chvíli zapomněla i na svůj plecháček a nebyla by si na něj vzpomněla, kdyby všecka užaslá nebyla došla ke krámu, v němž viselo mnoho pestrých lamp a blýskalo se různé kovové náčiní — tam, hle. plecháčky a některé tak malinké, po jakých Mařenka toužila! Hned táhla maminku do krámu, ale ona nesvolila, prý je dosti času k nákupu až půjdou z kostela. Co se tak mezi množstvím krámů a lidí prodíraly, přiblížily se ke kostelu.

Mařenka s maminkou vešly do chrámu Páně a posadily se do nejzadnější lavice na místo pro jejich rodinu zakoupené. Lavice přiléhala ku sloupům, podpírajícím chór. Maminka posadila si Mařenku na klín a šeptala jí, aby se modlila. Mařenka sepjala ručky a odříkávala růžencové zdrávasy. Pojednou však

byla z modlitby vyrušena. Něco jí spadlo s chóru na bělouňký šáteček na hlavě a svezlo se dolů do lavice. Mařenka pátrala, co by to bylo, i našla opálenou sirku. A nyní počala se na klíně maminčině vrtět, hlavičku vzhůru k chóru zvedati a zkoumati, co tam nahoře je, jak jí mohla sirka na hlavu spadnouti a kdo ji upustil. Zvedala očka vzhůru jako kuřátko, když pije, a hned se na klíně maminčině klonila na tu, hned na onu stranu.

„Neobracej se pořád sem tam a hled' k oltáři“ — napomenula ji maminka.

Mařenka poslechla, ale jen na okamžik, a zase hlavu k chóru zvedala.

„Dívej se k oltáři, tam je Ježíšek“ — šeptala opět matka.

Mařenka upřela očka na oltář a po chvíli šeptala mamince:

„Maminko, kde je ten Ježíšek? Já ho nevidím.“

„On je na oltáři zavřený za těmi dvířkami.“

Mařenka se opět zahleděla na oltář, hledala na něm dvířka, zamyslíla se a po okamžiku opět promluvila k mamince: „A proč je Ježíšek za dvířkami zavřený? Aby neodešel?“

Maminku nutila Mařenčina otázka k smíchu, ale přemohla se a s důrazem napomínala: „Modli se.“

„Zač se mám, maminko, ještě modlit?“ — ptala se Mařenka.

„Modli se k andílku strážci, aby ti vyprosil darů Ducha svatého.“

Mařenka tiše se modlila: „Anděle Boží, strážce můj — rač vždycky být ochránce můj“.

V tom kostelník rozžítal svíčky na oltáři, cinkal zvoněk u sakristie, kněz s ministranty vykročil k oltáři a upoutal pozornost Mařenčinu. Zavzněly varhany a vznesl se zbožný a radostný zpěv. Mařenka chvíli pozorovala kněze u oltáře, naslouchala zpěvu a zvuku varhan, až usnula.

Mše svatá již se chýlila ke konci, když maminka budila Mařenku: „Pravila jsem ti, abys se modlila k andílku strážci za dary Ducha svatého.“ Mařenčiny rty se opět pohnuly k modlitbě, ale byly by se brzy uzamkly, kdyby v kostele nebyla nastala změna. Kněz po mši svaté vystoupil na kazatelnu. Mařenka poslouchala, jak tam vykládá o králi Herodesovi, jenž udělal velikou hostinu, při které rozpustila dcera tančila a chtěla za to hlavu Jana Křtitele. A nedobrý Herodes poručil Janu Křtiteli uťat hlavu. Pak kněz napomínal, že nemáme pout slaviti v tanci a rozpustilosti, nýbrž ve zbožnosti.

Po službách Božích vyšly Mařenka s maminkou z kostela. Šly mezi krámy, aby nakoupily různých věcí. Maminka koupila Mařence a starší její sestře Anně na šaty; ale to tak Mařenku nezajímalo, jako ji těšil koupený malý plecháček. Měl nahoře květinovou ozdobu kolem a byl rozhodně pěknější Františky Petrželovy. Ač Mařenčina touha byla dokonale uspokojena, přec maminka koupila jí i veliký bonbon i pro Annu a tatínka per-

níku. A když Mařenka se na kolotoč zahleděla a děti po něm jezdící přehlížela, když zvolala: „Ach, maminko, to je tam krásné!“ — zavedla ji maminka i ke kolotoči. To Mařenka otevírala v údivu očka na trpytivé třepení, na červené a žluté plachty pestře vyšíváné, a koníky, kočárky, jeleny, slony, na nichž děti seděly a při zvuku flašinetu dokola se vozily. Maminka ji posadila do kočárku, by se svezla; ale jen jedenkrát, a již chvátaly domů. A tuhle ještě krámeček se svatými obrázky. I u toho se zastavily a maminka koupila Mařence andělíčka strážce a podávajíc jí obrázeček, pravila: „Tu máš a více se modlívej k andílku strážci za dary Ducha svatého — nežli v kostele.“ — „A co jsou to, maminko ty dary Ducha svatého?“ tázala se Mařenka. — „To jest, abys nebyla hloupá“ — vysvětlovala maminka. — „Vždyť já, maminko, nejsem hloupá, pan nadučitel mně říkávává: „Proč ty, Mařko, nechodíš do školy? Už jsi chytřejší než ty, co tam chodíš.“ — „Ale můžeš zhloupnout, a aby se ti to nestalo, modlívej se k andílku strážci za dary Ducha svatého.“

V lese Mařenka opět tu a tam odskočila od chodníku, utrhlá jahůdku a radostně ukládala do plecháčku, v němž měla i veliký bonbon.

Doma hned chlubila se tatínkovi a sestře Anně svými poklady, jež pyšně vedle sebe na stolku rozkládala. Napřed položila plecháček, k němu přisunula obrázek andílka strážce valně již od jahod pomazaný a konečně bonbon. K bonbonu pak přiložila maminka látku na šaty.

„O co ty toho všeho máš!“ — divil se tatínek — „Ale zdali budeš za to hodná a pěkně poslouchat?“

„Budu — budu“ — ujišťovala Mařenka.

„A v kostele jsi nebyla hodná; pořád jsi se vrtěla, spala a k andílku strážci se nemodlila“ — vytykala jí maminka.

„Ale, maminko, vždycky říkáte, že mně andílek dá dary — a já se k němu modlívám, a on mně pořád nic nenese. — Vás tak neprosím, a vy mně dáváte dary.“

„Dary andílka strážce jsou jiné než tyto“ — poučovala maminka.

„Jaké jsou“ tázala se Mařenka.

„Až jich někdy zakusíš, budeš vědět jaké jsou — odpověděla maminka.

Nyní se nastrojili tatínek a Anna a zase oni šli na mši svatou.

Odpoledne Mařenka chtěla jít na jahody do lesa. Přemlouvala maminku i sestru, aby šly s ní, ale marně. Maminka odmítla, že se nachodí dost do lesa ve všední dny a Anna toužila užítí odpoledních radovánek. Mařenka pak sama bála se do lesa; děsila se hadů, o nichž tatínek a maminka vykládali, jak se v lese v potůčcích a studánkách koupávají. (Příště konec.)

O Ivánkovi.

Mnoho synovečků a neteříček se zajímalo o našeho Ivánka. Strýček má pěknou hraničku lístků i psaníček, z nichž mnoho se dověděl nového. Jest opravdu pyšným na své moudré synovečky a neteříčky. — Napřed však třeba oznámiti, že Ivánek „se již trochu polepšil“, jak píše Marka, jež prý dobře zná Ivánka. A nyní, můj milý Ivánku, dej pozor, co ti radí dětičky. Dejte pozor i ostatní Ivanci — neboť ze psaníček se strýček dověděl, že těch Ivánků je na světě více než jeden! Vybereme ty nejlepší rady.

Jaroslávek z I. radí: „Chce-li Ivánek ráno brzy vstávati, nechť se večer pomodlí za dušičky v očištěci a určí si hodinu, kdy má vstávati; a ráno se v tu dobu, kterou si večer určil, probudí.“ — Stejně radí And a z L.; rovněž i Reinholděk ze Ž., jenž ještě — nedobrota jeden — dodává, že má Ivánka matička „potáhnouti za nos, to se hned podívá, kdo to!“

Viktorek z L. píše: „Tomu Ivánkovi bych radil, když mu toho spaní tak moc chybí, by šel zároveň se slepicemi spat, pomodlit se za dušičky, a ráno s chutí na školní mši svatou a potom do školy. To by přišel vždy včas!“

Růža z I. dovede radit jako rozvázná osoba: „Děvčátko ať o 8. hod. večer se vysvlékne ze šatků, očistí botky, uloží si své věci do pořádku, nábožně se pomodlí k Andělíčku strážníčku a jde spát. Ráno ať ji maminka o půl šesté vzbudí. To si ale musí umínit, a vždy hned se umýt, obléct, pomodlit, posnídat; do půl sedmé je hotova, a může jít na mši svatou. Já také chodím, a pak již nepříjde nikdy do školy pozdě.“

Miroslava z I.: „Tomu Ivánkovi radím, aby šel brzo spát, ráno neležel v lůžku, když ho vzbudí maminka. Hned ať se studenou vodou umyje, ospalost hned se ztratí, pomodlí se, posnídá a jde do školy. V létě ať jde do kostelíčka, aby ho měl rád Ježíšek. Musí chtít a půjde to jistě. Kdo časně ráno vstává, je celý den veselý a hodný. Já pozdravuji čtenářky a vás, pane strýčku, také uctivě.“ — (Pěkně děkujeme, milá neteříčko!)

Anežka z L. radí krásně: „Ať Ivánek, když se mu nechce vstávat, vzpomene si na malého Ježíška, jenž místo v teplé postýlce, spal ve studeném ohlívě na seně. Pak zajisté se mu bude chtít vyskočit z postele.“

Synovečkové a neteříčky z O. vykládají svoje zkušenosti: „Ivánkovi radíme, co nám říkala naše sestřička, když se nám nechtělo z postele. Říkala nám, že u naší postele stojí Andělíček strážný a ten „černý“. Andělíček že nám našeptává, abychom hned vstali, a ten černý nás přikrývá a šeptá nám jak je dobře v lůžku, abychom se ještě obrátili a si pohověli. A koho z nich poslechnem, ten že nás celý den provází. A to pomohlo. S čertíkem přece nechtěl žádný chodit. A tak jsme se naučili hned z postele vyskočit, že sestřička teď říkává, že kdyby nás pro nic jiného, tedy pro naši lhostost při vstávání musí nás pochválit.“

Anička z K.: „A tu jsem si myslila, kdybyste Ivánkovi tak poradil, aby vstával podle letního času a podle něho šel také do školy, takto že nikdy pozdě nepříjde. Anebo, aby tak dlouho nespál a ráno včas vyskočil z lůžka a včas šel do školy. Kdyby se Ivánek polepšil, tož nám zase napište, budeme se z toho všichni těšiti.“

And a z L. rovněž vypravuje zkušenost: „Naše ctihodná sestřička mají ve třídě viset lepenku, která má jména žáček a nalinkované čtverečky. Do těchto nakreslí sestřička v neděli zlatou hvězdičku, nebo červenou, nebo černý puntík, dle toho jak jsme byly celý týden hodné. Černou tečku nechci mít, to jest hanbou pro dítě. Příkladím se, bych měla samé zlaté hvězdičky.“

Tak, Ivánkové. Prostředků máte dosti, jen jich hodně užívejte. Jinak by strýček prozradil vašim matičkám prostředek jiný, který radilo několik zlých neteříček: Studenou vodu. — Za všechny rady děkuje strýček jménem Ivánkovým a pošle odměnu. A Ivánkovi též pošleme, že se polepšil a by se na nás nezlobil, když tolik od nás zkusil.

Pro hrdiny.

Slavný malíř Leonardo da Vinci měl v jídelně kláštera Dominikánů v Miláně vymalovati obraz poslední večeře Páně. Proste velebného pána, by vám ten obraz ukázal. Uvidíte, jak jest nevýslovně krásným. Však si dal také mistr Leonardo práci! Po celém kraji chodil a hledal lidi, jichž podoby nejlépe by se hodily na obraz. Téměř celý rok hledal podobu pro tvář Pána Ježíše. Až konečně v Miláně při mši sv. viděl mladíka modlícího se vroucně. Vroucnost modlitby bylo znáti na krásné tvaři nevinné, ověnčené hojným plavým vlasem. Požádal tedy mladíka, a vymaloval jeho tvář jako Krista Pána, když ustanovuje Nejsvětější svátost.

Od té doby uplynulo více let. Postav na obraze přibývalo pro každého sv. ap štolu hledal malíř podobu mezi lidmi, až ji našel. Jenom Jidáše ještě neměl; nemohl naléztí obličej tak zpustlého, aby vyjadřoval veškeru hříšnost a zkaženost zrádce Pána Ježíše. Konečně v kořalně našel člověka, jehož mohl potřebovati. Byl to muž nejistého a tékavého pohledu, člověk, jehož byla jako rozryta neřestí a zlobou: i sám mistr Leonard se ulekl tak zpustlé tváře. Ten člověk byl právě opilý, když jej malíř našel. „Pojď se mnou,“ pravil mistr, „budu tě malovati, a dostaneš za to peníze.“ — „Peníze dostanu?“ pravil muž — „chci peníze, chci pítí — dejte mi peníze a dělejte se mnou co chcete! Já chci pítí!“

Vícekrát přišel muž do dílny slavného malíře, jenž důkladně pozoroval jeho tvář, aby mohl vš. cku tu zkaženost dokonale vystihnouti na obraze. Čím déle ho pozoroval, tím více se mu zdálo, že toho muže již kdesi viděl. Konečně se jej přímo tázal a s hrůzou slyšel, že se nemýlí. Byl to týž mladík, jehož před lety maloval jako Pána Ježíše, pro jeho čistou, zbožnou a milou tvář! Byl to týž člověk! Kdysi zbožný, nevinný, radost a naděje rodičů — podoba Pána Ježíše — nyní podoba zvrhlého Jidáše!

Nešťastník s pláčem vypravoval jak se naučil napřed málo pítí lihové, opojné nápoje! Pil však zneužíval čím dále více. Lihoviny vzaly jemu chuť ku práci. Oddal se všem neřestem, rodiče zármutkem nad ním zemřeli — propil všecko své jmění — a nyní jen se toulá, žebrá, krade, jen aby mohl pítí!

Moji hrdinové a hrdinky — nepijte, ani dost málo nepijte piva či vína, nebo dokonce líkérů a kořalky! Kdož ví, jak to dopadne! Všichni lidé, kteří začali pítí, nechtěli býti opilci. A přece je to mírné pítí zničilo! O nikom z vás ať nesmí se říci: Tento zpustlík byl kdysi hodným dítětem a dokonce hrdinou!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Pravá láska.

Ó dítě milé! Pravé lásky, pravé něhy
v tom světě dálném marně člověk hledá,
neb v srdcích místo tepla, najde jenom sněhy,
a místo něhy — zloba v duších sedá.

Jen v svatostánku jedno svaté Srdce bije,
jež láskou něžnou objímá svět celý;
to Srdce ukryto je bílé do Hostie,
by lidé pokrm pro svou duši měli.

To Srdce Boží v sobě hlubokou má ránu,
z níž prýští svaté Krve zřídlo spasné,
by všichni, kteří chtějí doputovat k Pánu,
ten nápoj pili na své pouti časně.

Je v bráně nebes ihned pozná anděl Boží,
kdož Pána často v srdce přijímali;
kříž, který nesli, navždy u noh Páně složí
a tváří v tvář zřít budou svému Králi.

On na své Srdce přitiskne je, svoje děti,
a slova těchy splynou s Božských retů,
a duše opojená věčně bude pěti
o lásce velké, kterou Bůh má k světu.

Slib.

Misionář vyučil Indiána svatému náboženství, pokřtil jej, podal jemu svaté přijímání a odešel do jiného kraje ku křesťanským Indiánům. Po roce vrátil se do té krajiny. Radostně běžel k němu muž před rokem pokřtěný a prosil: „Otče, učiň mne zase tak šťastným, jako před rokem!“ — „Čím jsem tě učinil šťastným před rokem?“, tázal se kněz. — „Otče, což jste zapomněl, že jste mi před rokem podal Tělo Pána Ježíše?“ — Právě misionář: „S radostí podám ti zase Pána — napřed však se vy-

zpovídáš ze všech těžkých hříchů.“ — Zarazil se Indián, udiveně hleděl na misionáře, a konečně praví: „Otče, opravdu je možno, by se dopustil těžkého hříchu člověk, jenž byl pokřtěn a přijal do srdce svého Spasitele?“ ...

Vidíš, dušinko? Svatý křest učinil i tebe dítětem Pána Ježíše. Proto za tebe kmotři křestní slibovali: Toto dítě se odříká ďábla i všech skutků jeho i veškeré jeho pýchy. Než — dítě snad toho slibu nedodrželo! Dopustilo se hříchu, často hřešilo.

Pán Ježíš odpustí, bude-li dítko jako svatý Petr litovati hříchů srdečně. Žádá však Spasitel ještě více, chceš-li, by ti vše odpustil a by rád přišel do tvého srdečka. Co žádá? — Slyš:

Zástup Židů přivlekl před Pána Ježíše zlou ženu. „Mistře, tak zlá je tato žena, že ji budeme kamenovati, až zemře pod ranami kamenů“ — Dobrý Spasitel však viděl, jak žena lituje, že nebyla hodnou, viděl, že chce býti hodnou. Proto ji vysvobodil z rukou nepřátel a řekl: „Neodsoudím tebe; odpustím ti. Jdi — a nikdy již nehřeš!“

Co myslíš, dítko moje: co asi řekla žena? Řekla snad, že bude zase zlou? Ó, Pán dobře věděl, že slibuje, jak bude hodnou. Jen proto ji odpustil! — Tento slib žádá od tebe Pán Ježíš, když jsi na cestě k němu. Když jdeš ke svaté zpovědi, nedostačí, litovati všech svých hříchů. Zároveň slíbiti máš Pánu Ježíši, že nebudeš již hřešiti, a že budeš hodným dítkem.

Po prvním svatém přijímání, nebo krátce před ním obnovují šťastné dětičky slib křestní: Odříkám se ďábla i veškeré jeho pýchy i všech jeho skutků. Tento slib žádá Pán od tebe před každou svatou zpovědí. Bez něho neodpustí hříchů. Však by ani tobě neodpustil tatínek, ani matička, kdybys jenom řeklo: Jest mi toho líto, protože mám vytrpěti trest za to; ale udělám to zase! —

Proto před každou svatou zpovědí slib upřímně svému Spasiteli:

Odříkám se ďábla. Číhá on zvláště na dětskou dušičku — jak by roztrhal její zlaté roucho — jak by ji přivedl do hřichu a zprotivil ji Pánu Ježíši. Ty však slib rozhodně: Odříkám se! Dám pozor, ani v jedno pokušení nesvolím. Budu se brániti ze všech sil!

Odříkám se pýchy jeho. Svádí on člověka, by nedbal na Boha, že Boha nepotřebuje. Svádí ku ješitné sebelásce — svádí ku pyšnému vynášení se nad ostatními. Svádí ku hříchům, neboť jimi se člověk pyšně staví proti Pánu Bohu nejvyššímu. Ty však pevně slib: Odříkám se toho všeho!

Odříkám se skutků jeho. Víš, co jsou ďáblové skutky? Hřichy jsou to. Vypočítej si nyní sedm hlavních hříchů. Pak nahlédni do svých modlitebních knížek do „zpovědního zrcadla“, kde jsou hřichy proti desateru Božích přikázání a jiné ještě. To vše jsou ďábelské skutky. A slibuj odhodlaně: Odříkám se! Nebudu hřešiti. Zvláště ne těmi hřichy, ze kterých se budu zpovídati.

A Pán Ježíš ti neřekne: „Jdi!“ — jako řekl oné ženě. Řekne ti: „Pojď, moje děťátko — pojď ke mně! Vše odpustí a políbí na čelo na znamení pokoje a lásky.

Ó, dušinko — Pán Ježíš to zaslouží, bys pro něho slibovala: Odříkám se! — — —

GAB. RONA J:

Dar od anděla strážce.

Skutečná událost.

(Dokončení.)

Napřed se vysléknou z kůže, pak houpnou do čisté vodičky a když se vykoupou, vylezou z vody, obléknou se do svojí kůže a pak se vyhřívají na slunéčku a jestli neopatrný člověk je vyruší, tak ho ukousnou a on umře. Ó, že hadi jsou tuze zlí, věděla Mařenka velmi dobře. Vždyť i doma na velikém cbraze viděla, kterak zlý had žene se za bosým děvčátkem v lese a anděl strážce hada odhání a děvčátko odvádí. Mařenka volky nevolky sbírání jahod odložila na příští den.

Ale druhého dne odpoledne maminka i sestra vzaly trakač, vložily na něj trávnice a srpy a plechový dvoulitrový hrnec, Mařenka pak chopila se chutě svého plecháčku a hajdy všechny do lesa! Šly daleko a hluboko, kde Mařenka ještě nikdy nebyla až přišli na větší mýtinu. Tam mezi nízkými stromečky rostla zelená travička a v ní zrál jahůdek mnoho, kam jen zrak pohlédl. „Tu máš hrnek“ — řekla maminka Mařence — „trhej do svého plecháčku a když ho budeš mít plný, vysyp vždycky do hrnku. Než my nasečeme trávy, ať máš plný hrnek.“ — A na tom místě jaly se maminka i Anna pilně žati travu a Mařenka dala se do sbírání jahod.

Mamince i sestře trávy hezky přibývalo, nážitek za nážitkem sypaly se na velkou hromadu. Ale ani Mařenka nelenila a plecháček za plecháčkem nosila do hrnku a málo scházelo, a byl by již plný. Ale také sluníčko pospíchalo k západu. Již byla nasečena veliká nůše na trakač; zbývalo ještě Anně nažati trávy na záda. Ale mezi tím chtěly posvačiti a poněkud si odpočinouti. Maminka zavolala na Mařenku a ta bystře přiběhla. S chutí všechny pojedly chleba s tvarohem. Po svačině však ozvala se žízeň.

„A nyní se půjdeme ke studánce napít vody“ — řekla maminka.

„A není tam had“? — tázala se bázlivě Mařenka.

„Však uvidíme — já půjdu napřed a řeknu ti“ — utěšovala maminka.

Blížily se ke studánce. Maminka i Anna nejevily strachu, ale Mařenka z bázní cupkala za nimi. A když maminka shýbala se nad vodu, Mařenka s očima do široka rozevřenými obhlížela okolí studánky, zda tam někde není hadí kůže seslečená.

„Jen se neboj“ — vybízela maminka; — „není tu nic.“

„Myslím se již oblékl a někde se vyhřívá“ — rozhodla Mařenka a pak se teprve přiblížila k studánce a napila se čerstvé, čisté vodičky. —

Pak se všechny vrátily na staré místo a pokračovaly v práci. Mařenka si hleděla sbíráni jahod, aby zároveň byla s maminkou a sestrou s úkolem svým hotova. A teprve nyní se jí zdálo, že nachází veliké, krásné jahody. Maminka říkala takovým jahodám „travničky“ a měla je nejradši. Proto Mařenka si umínila na vrch do hrnku jen těchto jahod natrhati. Ale viděla, že nerostou všude, nýbrž jen jedním směrem. Chutě poskakovala dál a dále; ani toho nepozorujíc, vzdalovala se od maminky a sestry víc a více, až jí úplně zmizely z očí.

Pojednou Mařenka sebou trhla, a nevidouc živé duše, úzkostlivě zavolala. „Maminko!“ — ale nikdo se jí neozýval. — „Maminko!“ — křikla po druhé a silněji — než ani nyní se maminky nedovolala. Mařenka z celé síly zavolała po třetí — ale marně — po mamince ani slechu ani vidu. Mařenka zaúpěla a aniž by uvážila, kudy k matince zpět, dala se v běh. Cestou sypala z plecháčku krásné, sladké travničky a z očí veliké, hořké slzičky. „Maminko, maminko!“ — žalně volala, ale les zůstával k jejím nářkům hluch. Dlouho mezi vysokými stromy běžela, hned do vrchu spěchala, hned do údolí sbíhala a bez ustání: „maminko — maminko!“ volala. — V lese houstla tma a v srdci Mařenčině vzrůstala tíseň.

Aby úzkost její dosáhla nejvyššího stupně přiběhla Mařenka k vodě a vzpoměla si na hady. Had zde může někde býti, a ona je tu sama; nikdo ji před hadem neubrání, maminka i sestra pryč. V tom však vynořil se jí z paměti obraz doma na stěně. Tam andělíček vede děvčátko za ruku. A Mařenka z plna hrdla vykřikla: Andílku strážce, prosím tě, zaveď mě k mamince!“ — a chvátila dále, až se jí hlavička trásla. Čekala, že přiletí andělíček a vezme ji za ruku, ale nikdo se nezjevoval. Po chvílce zavolala ještě úpěnlivěji: „Andílku strážce, prosím tě, zaveď mě k mamince!“

Mařenka utíká dále — a v tom, hle, vystoupne z houští stromů nějaká žena. Mařenka se jí lekne a chce prchatí od ní. Ale dobrá žena již volá na ni: „Pojď ke mně, Mařenko, neutíkej; já tě zavedu domu.“ —

„Já se vás bojím“ — odpovídá Mařenka.

„Jen se neboj — já tě znám. — Ty jsi Mařenka Benešova z Březinky a já jsem tetina Voráčková z Nebštychu. Já tě mám ráda a zavedu tě k mamince.“

Tu teprve Mařenka přiblížila se k tetině a ta ji vzala za ruku a vedla. „Ale máš, děvčátko štěstí“ — vykládala tetina. Již jsem jela s trávou domů, a tu jsem spozorovala, že jsem zde zapomněla srp. Nechala jsem tam trakač s trávou státi a rozběhla se pro srp. Nebýti toho, tož bys se v těch lesích živé duše nedovolala.

Brzy přišly k trakači a jely zvolna domů. Byla již noc, když se dostaly k Březince. A tu Mařenka a Voračka zaslechnou sý-

pavým hlasem volati: „Mařenko! — Mařenko!“ — „To je Andula“ — postrašeně řekla Mařenka a vzkřikla: „Andulo!“ — a Voračka ještě hlasitěji: „Andulo — tu je Mařenka!“ — Pak na sebe volaly, až se dovolaly.

„Ale tys nám to pěkně vyvedla“ — kárala Anna Mařenku — a sotva ta slova ze sebe vyrazila, jak byla ochrapělá.

„Jen když se šťastně našla“ — řekla Voráčová, jakou nešťastnou či šťastnou náhodou se s Mařenkou shledala.

Mařenka a Anna brzy dorazily domů, ale maminky doma nenalezly. „Dojista tě v lese hledají“ — řekla Anna. Teprve po dlouhé chvíli přišla maminka s očima uplakanýma a taky ochrapělá. Spatřivši Mařenku doma, zvolala hlasem radosti i pláčem prosyceným: „Ale ty, děcko — ty děcko jedno, cos nám to vyvedlo“ — a jala se Mařenku líbat.

Anna vykládala mamince, jakou náhodou se tetina Voráčová z Nebštycha s Mařenkou shledala. „A nyní vylož, jaks to zabloudila“ — poručila maminka Mařence. Mařenka jala se vyprávěti, jak a kudy bloudila. Když maminka její vypravování vyslechla, řekla: „Tak již víš, co je dar ol andílka strážce. On ti poslal tetinu Voráčovu, aby tě zachránila. Nebýti jí, kdo ví, zdali jsme tě kdy suhlídali.“

Zprávy z království Božího.

Moje největší radost. Dítka dostaly úlohu. Měla nadpis: „Moje největší radost.“ Bylo to veliké trápení a namáhání hlaviček, jakou má každý největší radost, aby ji mohl důkladně vypsati do sešitu. Byly to všelijaké radosti. Ale několik hošíků a děvčátek psalo takto: „Moje největší radost přijde po velikonocích. Půjdu ku prvnímu svatému přijímání. Těším se velice, že smím pak přijati Pána Ježíše do srdce.“

Dušinko — těšíš se vždycky na svaté přijímání? Připravíš Pánu Ježíši a sobě tuto radost často? A nemohlo by to býti častěji?

Básničku složila jedna neterička. Přečtete si ji a řiďte se dle ní.

K Ježíškovi.

Půjdu k svému Spasiteli,
půjdu k svému Příteli,
vždyť On dítka tak miloval,
když prodléval na zemi.

Nyní v tichém svatostánku
mezi námi přebývá,
k sobě všechny obtíženě
mile, sladce svolává.

„Pojďte, dítka, k Ježíškovi,
tak zní světem jeden hlas,
„přítulte se k Srdci jeho,
a vzejde vám blaha čas!“

Sv. Jeronym přebýval v jeskyni Betlemské, blízko jeskyně, kde se narodil Spasitel. Jednou se mu zjevil Ježíšek v jesličkách. Jeronym promluvil: „Ach, mé Jezulátko, jak tvrdě odpočíváš — jak se zimou chvěješ — a to pro moji spásu. Jak se ti odměním?

Ježíšek: „Ničeho nechci od tebe; zpívej toliko: Sláva Bohu na výsostech! Já se budu ještě hůře míti pro tebe na hoře Olivetské a na Kalvarii.“

Jeronym: „Milé Jezulátko, moje srdce mne nutí, bych ti něco dal; dám ti všechny své peníze.“

Ježíšek: „Nebesa i země mi patří; nechci peněz! Chudým je dej, a já to příjmu, jako bys je dal mně.“

Jeronym: „Zlaté Jezulátko, rád to učiním; než, rád bych i tobě zvláště něco dal“

Ježíšek: „Chceš-li mi dáti něco, dej mi své hříchy.“

Jeronym: „Co budeš dělati s mými hříchy?“

Ježíšek: „Odnesu je na svých probodených rukou a zničím je.“

Jeronym: „Ó, jak jsi pohnulo mým srdcem, dobré, Jezulátko! Chceš ode mne, co jest zlé — a dáváš mi za to poklady svého utrpení! Vezmi, tedy co chceš ode mne — a dej mi svoje dary!“

Pravá radost. Mařka má bohaté rodiče. Před svatým přijímáním jí matinka ukazovala nové, krásné šaty a ozdobnou svíci a skvostné modlitební knížky, jež koupila k tomu slavnému dni. Řeknete, že Mařenka radostí vyskakovala. Chyba! Mařenka byla moudrá a dobře pochopila, co znamená svaté přijímání. Pravila smutně: „Ach, matinko, jak šťastny jsou ohudé dítky, jež nedostanou krásných šatů. Ony mohou se cele radovati jen z přítomnosti Pána Ježíše — a já abych dělila radost mezi Pána Ježíše a krásné šaty! Matinko, dej mi ušítí zcela jednoduché šaty; budu pak mnohem šťastnější při svatém přijímání!“ —

Komu patří srdečko? Pětiletý Edáček, miláček tety Anny, směl seděti u stolu s hostmi o tetinčiných jmeninách. Edáček se téměř ve sladkostech topil. Pán jeden se náhle tázal hošíka: „Pravda, Edáčku — tvoje srdečko patří docela tetince Anně?“ — „Ó, ne!“ praví hoch. — „Ovšem, polovička náleží tvé matince!“ — „Také ne!“ — „Komu tedy?“ — „Moje celé srdečko patří Pánu Ježíši!“ — — Dušíčko — můžeš tak říci s dobrým svědomím?

Šťastné dítko. Do horské vesnice vtrhli nepřátelé, odvěkli pana faráře a jeho kaplana. Vesničanům bylo doporučeno, aby vesnici opustili. Tu měli těžkou starost: Kdo zůstane hlídat v kostelíčku? Kdo Spasitele ochrání před zneuctěním? Tak tázali se jeden druhého. Již byl svrchovaný čas, aby se vydali na cestu; než hodní lidé nemohli se odloučiti od Svatostánku, nechtěli zanechat Spasitele samotného.

Konečně napadla jim dobrá myšlenka. Uradili se, že všichni půjdou k sv. přijímání. Kdo však jim podá Tělo Páně? Kněží byli odvečeni pryč. I vyvolili si ve své nouzi nevinného mláděčka. Ten měl místo duchovního pastýře podávat věřícím sv. přijímání. Jak tlouklo srdce útlého hochy, když sestoupil po stupních k oltáři. S váháním otevřel Svatostánek. Vzal veliký zlatý kalich do malých rukou. Dojati, se slzami v očích poklekli všichni a společně vzbudivi opravdovou lůst aby hodně Spasitele přijali. Potom sestoupil hoch, tiše se modle, a podával věřícím sv. hostie. Tak našel Spasitel bezpečný útulek, v srdcích zbožných vesničanů. Zbožně klečeli v kostelíčku a prosili Spasitele úpěnlivě, aby je zachránil a doprovázel na cestě do ciziny. Po skončené pobožnosti vzali posvátné nádoby, prázdný kalich a monstranci, zabalili do bílé šatky, zhasili svíce a věčné světlo a nato opustili kostelíček a své rodné domy.

— Egidius —

Pro hrdiny.

Co dovede hrdina. V naší říši jest již mnoho tisíc hrdinů slovinských i německých. Obojí mají svůj časopis. V časopise německých hrdinů vypravuje „strýček“ jejich dojemnou příhodu, jež bude se líbiti též našim hrdinům.

Matka přivedla ku „strýčkovi“ desetiletého Františka, že chce byti zapsán mezi hrdiny. Na strýčkovu otázku, proč chce býti zapsán, když přece velcí lidé tak rádi pijí lihoviny, odpověděl František s pláčem: „Náš — tatínek je často opilý — a pak — bije maminku . . .“

— „Dobře, Františku! Nepij ani piva, ni vína, likérů, či kořalky — a denně se pomodli odpustkovou modlitbičku, kterou máš na obrázku. Tak budeš činiti pokání za tatínka, a snad vás i s maminkou potěší Bůh jeho obrácením.“ —

A František se držel! Kdysi přišel otec domů rozjařen a přinesl i láhev piva. „Františku, pojď sem!“ František poslechl. — „Zde máš láhev piva; pij, abys byl silným!“ — Hoch rozhodně praví: „Ne, tatínku — nebudu pít.“ — „Pij — nebo budeš bit“ — hrozil otec a vzal silnou metlu s krbu

„Tatínku, já jsem hrdinou v armádě Malých křížáků — co jsem slíbil, to zachovám!“ Rozzloben zvolal otec: „Hned budeš pít — nebo dostaneš, jako jsi dosud nikdy nedostal. František odepřel — a rána za ranou dopadala na ubohého, jenž bolestně jen vzdychal. Otec ustal a znovu praví: „Budeš pít? — „Nebudu, tatínku — a kdybyste mne zabil, nebudu. Nebudu pít, protože se nechci státi tak ošklivým jako vy když jste opilý bijete maminku . . .“

Jako by hrom vedle otce udeřil, tak se zděsil těch slov Františkových. Odhodil metlu a vyšel ze světnice . .

Ráno druhého dne přišel otec ku „strýčkovi“ a s ním František i maminka. Zahanbeně, ale pevně a odhodlaně pravil otec: „Můj František mne obrátil. Ode dneška neokusím ani kapky opojných nápojů. Prosím vás, přijměte mne mezi velké hrdiny.“ A matka rovněž dala se zapsati s vděčnou radostí.

Od té doby není v rodině Františkova otce ani kapka lihových nápojů — a jsou všichni šťastni. Matka říkává: „Dříve měli jsme doma peklo — nyní máme nebe!“ —

Tak zachránil malý hrdina otce, připravil matce radostný život.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FRANT. STŘÍŽOVSKÝ:

Věčná lampa.

Král pozemský má tělesnou stráž svoji,
jež v jeho komnatách dnem, nocí stojí.
Král nebeský však věčné lampy svit
si za stráž zvolil, aby Jeho lid
si vědom byl, že kde ta lampa hoří,
tam dob ý Bůh je, jenž pomáhá v hoří.

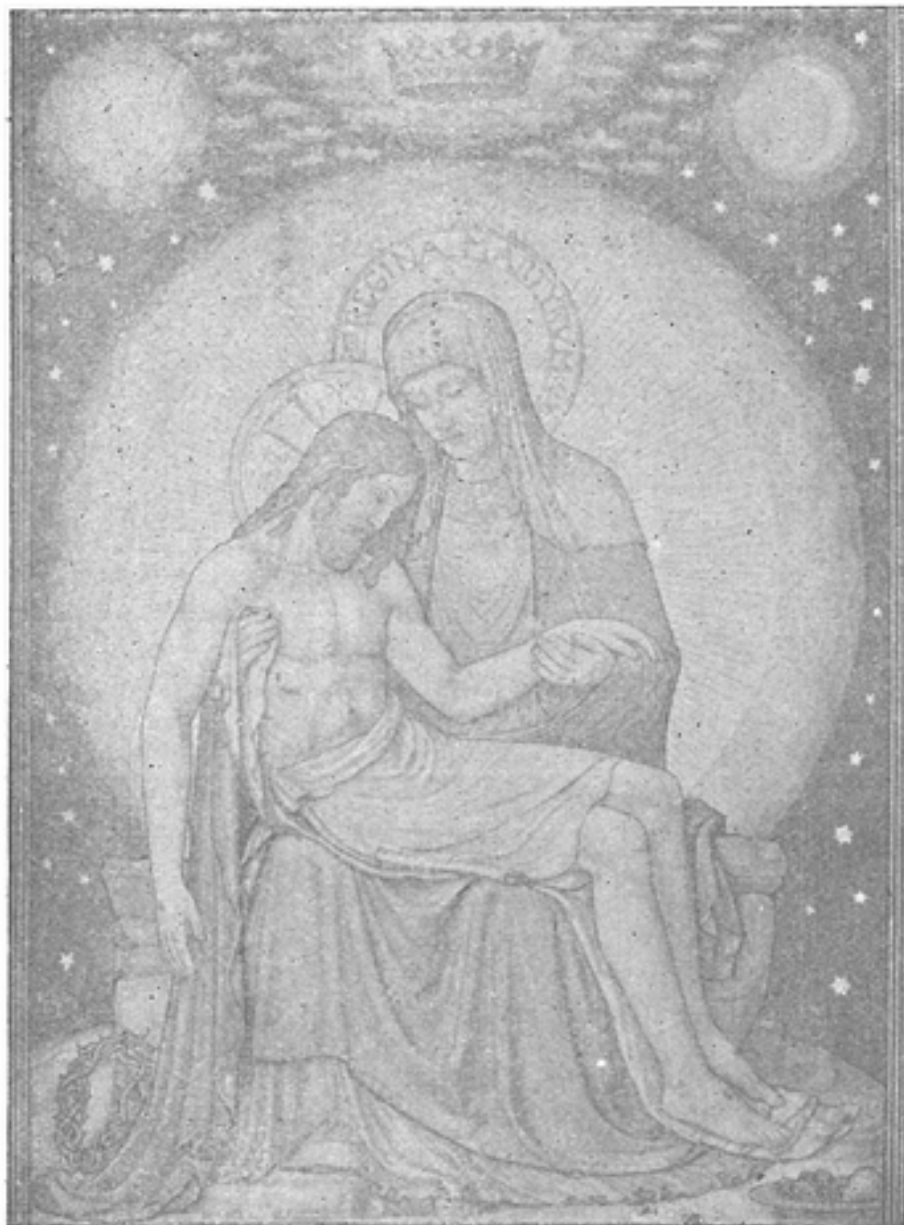
Ta lampa, jako hvězda od východu,
všem lidem svítí: z královského rodu
i chudým, opuštěným, nešťastným —
je všechny volá svatým hlasem svým:
Ó pojdte k Pánu, pojdte všichni k Němu,
On uleví jen srdci stísněnému!

Nuž, kdykoliv jdeš kolem chrámu Páně
a oknem lampy té zář padne na tvé skráně,
tu Pána ucti vděčným pozdravem:
Bud' veleben, o Králi, v stánku svém;
nás po tom časném toho světa žití,
v svou říši ved', kde věčné světlo svítí! —

□ □ □

Návštěvou.

Hodná dívka z venkova vypravovala svému zpovědníku: Když jsem dorůstala, viděla jsem s hrůzou, kolik nebezpečí všude číhá na člověka. Chtěla jsem za každou cenu zůstatí hodnou. Neboť jsem to vždy Pánu Ježíši slibovala, při každé svaté zpovědi. Nevěděla jsem si však rady, co počítí a kam se obrátit. Až jednou

mi jakýsi hlas v srdci šeptal: „Jdi do kostela; navštěvuj Spasitele tam přítomného.“ Poslechla jsem. Před svatostánkem našla jsem pomoci. Pán Ježíš ve svatostánku mne chrání proti všem nepřítelům duše mé. On jest mi útěchou v trápení; On jest mi zbraní v boji; On jest mi nebe na zemi.

Dušinko, máš býti hodným dítkem, a máš zůstatí hodným. Víš — to dosud bylo ve tvém časopisku. A nyní má přítelíček tvůj poraditi, co bys mělo činiti, bys hodným dítkem bylo a zůstalo milým Ježíškovi. A nemůže dáti lepší rady, než tuto: Často navštěvuj Pána Ježíše. Pak snadno budeš hodným a zůstaneš dobrou dušičkou. Jako dívka z venkova, o níž právě byla řeč.

Vid — když jsi návštěvou u strýčka, nebo u stařenky, a dobře se chováš: vždy na konec strýček si vzpomene, že má cosi schováno pro hodné dítko — a stařenka tím spíše. A z návštěvy od Pána Ježíše nikdy s prázdnou neodejdeš, dobře-li se chováš. Čím budeš choditi častěji, a čím se budeš lépe chovati u Pána Ježíše, tím budeš hodnějším a spokojenějším. Takové dary složí Pán Ježíš do tvé dušičky.

Chceš viděti, jak třeba se chovati, by dal Pán Ježíš i tobě takové dary? Předně: Často navštěvuj Pána Ježíše. Můžeš-li denně na mši svatou, chodívej pilně. Když jdeš kolem kostela, zajdi tam na chvilku. Je-li kostel zavřen, u dveří aspoň chvilku poklekní a vykonej návštěvu Pánu Ježíši. A jak se chovati? Právě tak, jako se řádní lidé a zdvořilí chovají na návštěvě.

Kdo přijde návštěvou, slušně pozdraví a čím větší pán, k němuž jde, tím uctivěji pozdraví slušný člověk. Pán Ježíš je Bůh náš nejvyšší, proto jej třeba nejuctivěji pozdraviti, třeba jest před ním pokleknouti. Však dobře víš, jak to dělají hodní lidé, když přijdou do chrámu Páně.

Na návštěvě lidé se chovají tak, aby bylo znáti, že si upřímně váží člověka, k němuž přišli. Tak i Pánu Ježíši třeba říci, jak jej má ráda tvoje dušička. Za to, že on tě má tak rád; za to, že trpěl muka, bys ty bylo šťastným na věky; za to, že zůstal ve svatostánku, bychom jej měli blízko, za to, že o nás pečuje, že chrání a posiluje naši duši.

Na návštěvě lidé prosí o pomoc a podporu. Prosí za sebe, by bylo hodným — prosí o pomoc, by přemohlo pokušení — prosí o všechno, čeho potřebuje. Hodné dítko prosí za své rodiče, za své pěstouny, za své druhy a družky. Prosí, by Pán Ježíš odpustil všem, kteří jej zarmucují a nevděčně pronásledují . . .

Vidíš, dušinko, jak snadno lze vykonati návštěvu Pánu Ježíši. A za každou návštěvu bude ti vděčným dobrý Spasitel. Uvidíš, jak dobře pravila ona dívka z venkova, že při návštěvách Pána Ježíše nalezla nebe na zemi.

Svíce života.

Eda byl velmi zlý hoch. Mnoho zármutku způsobil svým rodičům, poctivým dělnickým manželům, svou divokostí, zlobivostí, neposlušností a leností. A přece měl Edu velmi rád Jeník z od-

lehlého dvorce, jeho spolužák. Jeníkovi rodiči ani nevěděli, jak zlým jest Eda. Naopak se těšili, že nesmělý Jeník naučí se ráznosti u Edy, o němž jenom věděli, že je veselý a smělý.

Jeník často domlouval Edovi. Avšak Eda se jemu vysmál; nedbal na polepšení ani v době nejvážnější — v době přípravy na první svate přijímání... Asi 14 dní před svatou zpovědi znovu se Jeník pokusil nesměle domlouvat Edovi, by přece byl hodnějším — byl však tak zlostně odbyt, že od té doby mlčel. Umínil si však, že se bude za Edu modlit denně, až do svaté zpovědi, a že půjde za něho každého dne na mši svatou. Chtěl Jeník prositi Pána Ježíše, by pomohl Edovi dobře se vyzpovídati, a pak býti hodným.

Denně spínal Jeník ručky před oltářem — zdálo se však, že nadarmo. Neboť po svaté zpovědi viděl Edu skotačiti rozpustile kolem chrámu Páně. Hrůzou div nepadl, když Eda se smíchem se chlubil, že ve svaté zpovědi zamlčel vážné věci. Jeník plakal cestou domů — a Eda si hrál na schovávanou. Děti všechny možné úkryty již prohledaly, Edy však nikde! Volaly, že již je po hře, ať přece vyleze. Marně — Eda se neozval. Domnívaly se tedy, že odešel; a že byl již brzy večer, šly dívky domů.

Neposlušný Eda zatím seděl v koutku sklepa pod kostelní věží a strachem až cvakal zuby. Bylo sice dětem přísně zakázáno, otvírati dvěře sklepa — na to však Eda nedbal. Tam ho jistě hoši nenajdou — proto honem do sklepa se schová. S námahou otevřel těžké dvěře, vklouzl do sklepa. Ach běda. Spěchem upadl na kluzké půdě, dvěře s rachotem se přirazily, starodávňý zámek zapadl — a Eda byl zavřen. Ze všech sil chtěl třásti dveřmi, by je otevřel — dveřmi však ani nehnul. Tloukl, kopal do dveří, křičel až ochraptěl — avšak jako na posměch slyšel jen cdkudsi z hlubin sklepa ozvěnu svých ran a svého křiku. Konečně poznal Eda, že pro dnešek je vše marno, že bude ve sklepě přes noc.

Při této myšlence zamrazilo i bujného chlapíka. Sám bude celou noc ve vlhém, temném sklepě, páchnoucím plesnivinou! A snad ho ani zítra nenajdou! Snad zde zemře hladu; „Jen ne smrt! Nechci zemřít!“ tak vše volalo v ustrašeném neposedovi. Znovu se dal do práce. Křičeti již nemohl; tloukl do mocných dveří, až mu ruce okrvavěly. Marné úsilí!

Zatím slunéčko stáhlo k sobě ze země i poslední paprsky světla. Malinký okénkem nahoře ve dveřích ještě zaskočil zvědavý paprsek do sklepa podívat se na neposlušného vězně, a když utíkal za ostatními paprsky posvítit Edovi na zeď. Eda zůstal jako omráčen! Tam byl zasazen ve zdi starobylý náhrobní kámen — na němž byl vytesán anděl smrti, jak zamačkává plamen dohořívající svíce! Zase smrt! A snad jsou zde potkáni! A možná, že zde straší! Húúú! Eda zakryl si tvář rukama, zavřel

oči a poslouchal, nepřichází-li někdo jej vysvobodit. Než, ticho kolem. Ani myška, ani strašidla nikde. — a znavený Eda usnul.

A měl takový podivný sen. Zdálo se mu, že jej probudil anděl, a vede jej dolů do sklepa. Dotekl se stěny, ta se rázem rozevřela — Eda stál ve veliké a vysoké místnosti. Prostřed místnosti byl dlouhý stůl, tak dlouhý, že Eda neviděl ani konce. Na stole stály hořící svíce, jedna vedle druhé, v nesčíslném počtu. Kolem stolu chodil anděl. — Eda hned poznal, že je to anděl z nábrobního kamene. Chodil anděl kolem stolu a dohlížel na svíce. Co chvíli vzal některou ze stolu — ale nejednal se všemi stejně! Některé vzal do ruky, podal je krásnému andělu, jenž s nimi letěl k nebi; a ty svíce se staly zlatými a zářily skoro jako slunce, když je vzal do ruky ten druhý, krásný anděl. Jiné svíce podal anděl andělu oděnému ve fialové roucho — a ten je nesl do stříbrných dveří, odkud slyšel Eda smutné vzdechy. Konečně bral anděl některé svíce, lámal je a odhazoval ku železným dveřím v temném koutě; kdykoli se otevřely dvěře, do nichž zapadla zlomená svíce, vyšlehly odtud plameny.

Eda chvíli tiše přihlížel a pak se průvodce tázal, co to znamená. Anděl pravil: „Milý hochu, to jsou svíce života. Každý člověk má svoji svíci na tomto stole. A vždycky zemře ten člověk, jehož svíci anděl smrti vzal ze stolu. Je-li duše umírajícího docela čistá, stane se svíce jeho zlatou a zářivou, by naznačila, že přijde hned k Bohu do nebe. Má-li však duše na sobě lehké hříchy, nebo neodpykala na zemi všechny, zanesu svíci její do stříbrných dveří: duše přijde do očištnice. Tam odpyká tresty a pak přijde do nebe. Kdo však byl zlý a nelitoval svých těžkých hříchů — toho svíci zlomí anděl — duše přijde do věčné záhuby.“

Ani nespouštěl Eda očí s vyprávějího anděla. Pak znovu pohlédl na svíce, a zase viděl cosi nového. Právě vzal anděl smrti se stolu svíci a chtěl ji zlomit; avšak na pokyn jiného anděla postavil svíci na stůl, by dále hořela. Při tom Edovi cosi napadlo, a hned se tázal: „A není již pomoci, když jednou anděl smrti vzal svíci do ruky?“ — „Dokud anděl smrti nezlomil svíce, není ještě vše ztraceno,“ pravil anděl. „Právě před chvílí jsem s radostí pozoroval, že Bůh hříšníkovu dal znovu čas ku pokání. Viděl jsi, že na pokyn anděl smrti postavil opět na stůl svíci, kterou již chtěl zlomit. A té veliké výhody a pomoci dosáhne křesťan, když někdo se hodně modlí za něho — nebo když lituje svých hříchů — nebo když se vyzpovídá.“

Zamyslí se Eda; pozoroval anděla smrti, jak odchází kamsi daleko. Tázal se opět svého průvodce: „Milý andělíčku, prosím tě, ukaž mi moji svíci; víž já jsem Eda Kousal z N.“ Anděl vedl jej až skoro na konec stolu a ukazuje na svíci. A s hrůzou pozoruje Eda, jak právě po této svíci vztahuje ruku anděl smrti, hrozivě při tom pohlížeje. Eda chtěl zděšeně vykřiknouti — chtěl skočiti k andělu smrti a vyrvat mu svoji svíci, a . . . probudil se.

Ležel na trávníku a ve světle svítilny poznal ustarané obličej otce a matky, kteří jej po dlouhém hledání našli. Potěšení chtělo odvésti Edu, když tu přichází pan farář. Ač bylo již jedenáct hodin v noci, vyšel, aby viděl, jaký to shluk lidí před kostelní věží. Sotva Eda zočil pana faráře, vytrhl se rodičům, oběma rukama sevřel ruku knězovu, a rozčilením se chvějícím šepotem prosil, aby jej pan farář hned vyzpovídal.

Kněz viděl, že se hochovi asi něco zvláštního přihodilo. Domníval se však, že jen rozrušení z temného vězení a strach jej přivádí k té prosbě. Po delším domlouvání se knězi podařilo přimět hoča, by upustil od svého úmyslu, zpovídati se nyní, v půlnoci. Slíbil však Edovi, že bude záhy ráno ve zpovědnici, by mohl hochovu práci vyhověti.

A Eda záhy ráno přišel. Sotva kostelník otevřel dveře, vklouzl hoch do kostela. Za chvíli přišel pan farář a Eda se zpovídal upřímně ze všeho, a plakal usedavě. Pak šel s ostatními k prvnímu svatému přijímání. Od té doby Eda nebyl zlý, ani divoký. A zůstal hodným.

Pochopíte, jakou radost měl Jeník. A vidíte že se Jeník nemodlil nadarmo za svého Edu. Od té doby byli nejlepšími přáteli a Eda rád se nechal od Jeníčka vypeskovati, když někdy se ještě zapomněl. Ale čím dále, tím řídčeji bylo třeba napomínání.

Dětičky, připravujte se dobře na svaté přijímání! A jako Jeník se modlete za ty, kteří jsou podobni Edovi. Pán Ježíš najde již cestičku, kterou je k sobě přivede — jako ji našel u Edy!

Zprávy z království Božího.

Jak černošek mluví s Pánem Ježíšem. Do daleké západní Afriky přišli po prvé misionáři r. 1892. Za šest let bylo již tolik křesťanů, že mohlo býti slavně konáno první sv. přijímání dítek, malých černošků. Ze všech nejvíce se těšil na ten den kudrnatý Heřmánek. Již kolik neděl před slavným dnem vídal misionář Heřmánkovu černou tvářičku před oltářem chudého misionářského kostelíčka, kdykoli tam vešel. Po prvním svatém přijímání nemohl se černošek ani odtrhnouti od oltáře. A zase denně navštěvoval Pána Ježíše. Za čtrnáct dní prosil misionáře, že by šel rád zase ku svatému přijímání. Kněz táže se: „Pověz mi Heřmánku, jak mluvíš ku Pánu Ježíši, když před jeho stánkem klečíš?“

Heřmánek: „Řeknu pokaždé: Můj Pane Ježíši Kriste, učiň srdéčko mé čistým. Až umru, chci k Tobě přijíti do nebe.“

Misionář: „A co ti pravil Pán Ježíš, když k tobě přišel?“

Heřmánek: „Řekl mi: Heřmánku, buď hodný! Budeš-li hodný, učiním tvé srdéčko velmi krásným.“

Misionář: „Ještě něco řekneš Ježíškovi, když jej navštívíš?“

Heřmánek: „Ano. Ještě řeknu: Učiň mého otce dobrým křesťanem. Udělej čistým srdce mého otce a matky. Dej, abychom jednou přišli všichni k Tobě do nebeského království.“

Ještě o černoších. V misijním kostelíčku bylo shromážděno 26 černých kudrnáčků. Šli navštívit Pána Ježíše. Ale nebyli všichni stejně hodní. Někteří hoši se ohlíželi, ba šeptali si a dokonce se smáli. A najednou dal se jeden z hošíků do usedavého pláče.

Právě vešel misionář a vida plačícího černoška, Táže se: „Proč pláčeš?“

Vzlykavě odpovídá černošek: „Proto, že tam ti h.ši se nepěkně chovají a zarmucují Pána Ježíše, jenž pro nás umřel na kříži!“ — Dušinko, když vidíš dítky neposedy v kostele šeptati, ohlížeti se, hned pohlédni k oltáři a modli se: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému...“ nebo: „Pochválena, pozdravena budiž o Nejsvětější Svátost Oltářní.“ Pán Ježíš bude mít radost.

Akork je vesnička v Africe. K nejbližšímu kostelíčku je třeba jít pět dní. A přece jednou přišly čtyři malé černé sestřičky z Akorku, by přistoupily k prvnímu svatému přijímání. Ale jak vypadaly! Jako by je někdo zle pošlehal bičem. Na otázku misionářovu, co se jim stalo, vypravovala nejstarší: „Prosily jsme otce, by nám dovolil sem jít. Řekl, že dostaneme 50 ran bičem, odejdeme-li. My však přece odešly, neboť chceme Pána Ježíše. Otec však nás dohonil, a hrozně splnil co slíbil. Bolesti zůstaly jsme dlouho ležeti jak omráčeny. Pak ale jsme se zdvihly a jsme tu. Prosíme, dej nám Pána Ježíše!“

„Ale, děti! Jak jste mohly takovou věc učiniti?“ — Dítě však jménem ostatních odpovídá: „A, co ty bys učinil, otče, kdybys měl voliti mezi ranami bičem a Ježíšem? Vid, také bys raději podstoupil rány, bys mohl k Pánu. Neboť rány bičem pominou; ale Pán Ježíš nám zůstane!“

Bl. Markéta Uherská, byla uherskou princeznou. Vstoupila do kláštera sester Dominikánek, a za krátko všechny ctihodné sestry obdivovaly její lásku k Nejsv. Svátosti. Před každým svatým přijímáním se postila celý den o chléb a vodu. Každé volné chvíli užila, by vyk. nala návštěvu Pánu Ježíši před svatostánkem. Když byla vystavena Velebná Svátost, nespustila oči se svaté Hostie. Aby mohla ještě déle patřiti na Velebnou Svátost, prosívala často, by směla klečeti u oltáře, když ostatní všechny sestry přijímaly Pána Ježíše.

Pán Ježíš za takovou lásku činil srdce její stále krásnějším. Učinil z Markéty blahoslavenou Markétu. A tvoje dušička by nechtěla mítí Pána Ježíše tak ráda?

V kostele. V červnu 1911 zavítala do farního chrámu v Těšíně ve Slezsku vznešená návštěva. Hned za školními dítkami, mezi ostatním zbožným lidem stál cizí důstojník, plukovník. Ani se neohlédl kolem sebe, docela byl pohřížen v modlitbě. Při mši svaté se modlil z knížečky; při pozdvihování, při sv. přijímání knězově a při požehnání zbožně na obě kolena poklekl, sklonil hlavu a bil se zkroušeně v prsa.

O.šem, že všichni byli zvědaví, kdo je ten důstojník. A nejvíce dětičky někteří neposedové zapomněli, že jsou ještě v kostele, a již se vyptávali kdo že to za nimi stál? Dověděli se novinu od pana faráře.

Časně ráno přišel na faru sluha důstojníkův s dotazem, kdy bude mše svatá; že jeho pán by rád byl přítomen mši svaté. Když uslyšel pan farář jméno důstojníkovy, oznámil hodinu mše svaté. Zároveň vzkázal důstojníkovi, že pro vznešené návštěvy jest při oltáři vyhrazené místo, kde by nerušeně mohli hosté býti na mši svaté. Sluha však pravil: „Můj pán je na mši svaté nejraději v kostele mezi lidmi.“

Kdo byl ten důstojník? To byl kníže Švarcenberg. Jel se svým vojenským oddělením na cvičení do Haliče. V Těšíně pak v neděli vykonal svoji křesťanskou povinnost, byl na mši svaté. A nestyděl se, veřejně se modliti! A zbožně se choval při mši svaté: ani se neohlížel, ani nešeptal, — jen se modlil! Jak se chováš ty?...

Pro hrdiny.

Dopis přišel od neteříčky-hrdinky. Máňa z K. píše: „Jsem Vaše neteříčka, která odbírá velmi hezký časopis „Pán přichází“, a která je hrdinkou, jako mnohé jiné dívky, odbírající Váš hezký časopis.“ — To má strýček zase jednou velikou radost. Před nedávnem také psal Viktor, že u nich velmi rádi čtou poslední stránku „Pro hrdiny“. a že se podle toho řídí.

A při tom strýčkovi cosi napadá. Hrdina má svoji medaili, aby každý viděl že je hrdinou; každý hrdina má lístek, na němž jest psáno, jak se vyznamenal. Pro svoje hrdiny má strýček též po medaili a obrázek, na který každému napíše, jakým je hrdinou a jakou hrdinkou. Kdo pošle strýčkovi ve psaní poštovní známky za 20 haléřů, obdrží hned poštou svoji medailku a obrázek. Mnoho hrdinů a hrdinek má již svoje odznaky, ale ještě ne všichni. Proto: Každý hrdina i každá hrdinka ať si obstará u strýčka své odznaky. Můžete se složit a společně požádati velebného pána, by vám dopsal o ně. Jistě vám rád vyhoví!

Opilý kohout. Byl jednou jeden kohout. To však není pohádka, nýbrž pravda, kterou vypravoval očitý svědek. Ten kohout vodil vždy slepice na pastvu do polí. Časem však se mu znechutilo pracné hledání potravy a namahavé hrabání v zemi. Zašel proto do statku a tak dlouho se točil kolem hospodyňky, až mu hodila na zem něco zrní. Kohoutkovi chutnalo takové zobání, a dobře si to pamatoval. Druhého dne šel zase žebrat, třetího dne opět a chodil denně.

A hospodyňka si konečně pomyslíla: „Počkej kokrháčku, to já ti odvyknu!“ A namočila hrstku zrní do kořalky. Druhého dne toto zrní předhodila žebravému kohoutovi. Kohoutkovi se zdálo, že ta zrnka nejsou tak dobrá jako jindy. Ale, že se mu nechtělo do hledání potravy, sezobal všecko zrní. Pyšně zazvonil ostruhami a šel ku svým poddaným. Avšak — za ohvilku začal vrávorati, co chvíle se svalil, třepal křídly a kokřhal — ač bylo již skoro poledne. Slípky vidouce jej, daly se do křiku a poděšeně utíkaly před kohoutem. A čím více za nimi běhal, tím více se plašily slípky, až se na dobro rozutekly. Kohoutkovi nezbylo, leč o samotě zůstat, až vystřízlivěl. — Od té doby však nežebíral zrní na hospodyně, ani se ve statku neukázal.

A člověk, jenž prý má zdravý rozum, přece pije lihoviny, ač ví, že jej zahřijejí. Moji hrdinové — buďte hrdiny a moudrými lidmi!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

V svatostánku bydlíš, Pane.

V svatostánku bydlíš, Pane,
v bílé, jak sníh, Hostii,
živiš duše, v kterých plane
ctnost, jak rosa v lilii.

Sám tu bydlíš na oltáři,
celou noc i celý den,
jenom věčná lampa září,
bys tak nebyl samotén.

Jenom kůry cherubínů
klečí tu před trůnem Tvým,
žádají, bys naši vinu
odpusť nám ubohým.

S nimi chci se Tobě, Pane,
klaněti zde každý den,
ať se věčnou lampou stane
srdce mé — to žádám jen!

Dobrá pomoc.

Anička šla v neděli na mši svatou se starší sestrou Marií. Větší sestra chtěla jít ke svatému přijímání. Anička cestou pravila: „Jen kdybych byla tak veliká jako ty; tak bych ráda přijala Pána Ježíše!“ Marie těšila sestřičku: „Víš, Aničko — je snadná i dobrá pomoc pro tebe. Pověz Pánu Ježíši, jak je ti

líto, žes leckdy jej zarmoutila; že bys tak ráda přijala svého Spasitele — a pros jej, aby zavítal do tvého srdečka.“ — „To udělám“, horlivě přikývla Anička.

Sotva obě sestry vyšly z kostela, zvěstovala Anička se zářící tvářičkou: „To bylo krásné! Mám ti takovou radost, že jsem též přijala Ježíška! Když vy jste šli k oltáři, šeptala jsem ti-

chounce, aby to jen Pán Ježíš uslyšel: „Prosím Tě, odpust mi všechny moje hříchy, jako naši Mařce a ostatním lidem. Já budu velmi hodná, budu se ráda k Tobě modlití. Prosím — prosím Tě, přijď nyní do mého srdéčka — ačkoliv jsem maličká. Budu Tě mít tak ráda, jako ti velcí, kteří Tě nyní skutečně přijímají.“ — A potom jsem trošinku otevřela ústa a modlila jsem se: „Milý Ježíšku, věřím, že nyní ke mně přicházíš. Děkuji Ti srdečně. — Bylo to dobře, Mařko?“

Mařka se usmála: „Ovšem, Aničko. Nebylo však třeba otvírati ústa, neboť Spasitel přišel k učedníkům zavřenými dveřmi: a tak může dát svoje dary do tvého srdéčka, i když máš zavřeny rty.“

Vidíš, dušinko milá, jakou dobrou pomoc poradila hodná sestra Aniče? Tak dobrá byla ta pomoc, že Anička měla skoro takovou radost, jako by skutečně přijala svaté přijímání. Té pomoci se říká „duchovní svaté přijímání“. Nazývá se tak proto, že nejde člověk skutečně ke stolu Páně, ale duchem touží po svatém přijímání, srdce jeho vyslovuje vroucí přání, by mohlo skutečně přivítati Pána Ježíše.

Pán Ježíš je dobrý, nejlaskavější a nejdobrotivější. Viď — když milá tvoje matička vidí, jak po něčem tolik toužíš, postará se o to, by tě potěšila — je-li to dobrá věc a možná. Pán Ježíš může všechno. A když prosíš, by přišel do tvého srdéčka, by je potěšil a posílil — prosíš za velmi dobrou věc. A tak, kdykoli vykonáš „duchovní svaté přijímání“ jako Anička, nikdy to nebude nadarmo. Vždycky dá ti Pán aspoň některé z těch darů, které poskytuje lidem skutečně jej přijímajícím.

Náš milý Spasitel má velmi rád toto „duchovní svaté přijímání“. Hleď: V jednom klášteře ctihodných sester Dominikánek bylo na vychování desetileté děvčátko — Imelda. V klášteře však jí bylo záhy velmi smutno. Ač byla velmi moudrá a velmi hodná, nechtěl jí zpovědník pustiti ku sv. přijímání se ctihodnými sestrami. Často Imelda plakala před svatostánkem — plakala touhou po Pánu Ježíši. To bylo Imeldino duchovní svaté přijímání denně. Ačkoli pokaždé odcházela Imelda potěšena, přece vždy s novou vroucností toužila po skutečném svatém přijímání. A dobrý Ježíš učinil zázrak, aby ukojil touhu malé Imeldy. Tím zázrakem též ukázal, jak bohatě odmění každého, kdo pilně koná duchovní svaté přijímání.

Šly ctihodné sestry ku svatému přijímání. Imelda v koutečku plakala, že nesmí s nimi. Pojednou se zdvihla svatá hostie ze zlatého kalichu a vznášela se nad hlavičkou Imeldy. Nyní poznali všichni, že i Pán Ježíš chce přijíti do Imeldina srdéčka nevinného. Kněz svatou hostii zachvil na zlatý talířek, a podal ji Imeldě. Kdo vypíše radost dívčiny? Její nejvroucnější přání bylo splněno. Tak veliká byla její blaženost, že velikou radostí zemřela. Hned po svatém přijímání zaletěla její svatá dušička

do nebe k Pánu Ježíši, dne 12. května roku 1333. A nyní ji uctíváme jako blahoslavenou Imeldu, ochránkyni dětiček, které se připravují na první svaté přijímání.

Milé dětičky — kdykoli navštívíte Pána Ježíše, vždy vykonejte duchovní svaté přijímání — tak jako Anička. Pán Ježíš vám pomůže nejlépe, byste zůstaly hodnými.

Ó, přijď, můj Spasiteli . . .

Studený únorový den. Sněhové vločky hustě se sypou na zemi. Ostrý severák jimi pohazuje za každým chodcem, bodá jimi do tváří. Najatí dělníci zametají sníh a lidé chvatně spěchají ulicemi, aby se rychle dostali domů, nebo aspoň pod střechu.

Jen malé děvčátko stojí opřeno o chladnou zahradní zeď. Zimou zkrehlá její ručka nabízí mimojducím na prodej prostinké hračky, ze dřeva zrobené. Než, nikdo si chudinky nevšímá. Nikdo z chvátajících neměl soucitu, o který prosily velké, hnědé oči děvčátka. Hodiny již chodila po ulicích a za spěchajícími volala prosby. A přece ještě leží v košíčku veškero její zboží. V chatrných šatečkách je jí velmi zima, celá se chvěje pod ledovým dotekem mrazu. Zdvihla svůj košíček a jde dále do města. Stánula u vchodu do chrámu. Unaveně přitiskla se do koutku před síně chrámové, a nemá téměř ani síly, by setřásla se sebe sníh... Zima jí zatřásá a trápí hlad. Nic však by si nedělala ze zimy ani z hladu, jen kdyby mohla prodati své zboží. Neboť, nepřinese-li dosti peněz, bude od zlého otce trýzněna — to ví ze zkušenosti. Denně se jí zdá, že se již nemůže vrátiti domů, do té nevýslovné bědy a útrap. Ale v jejím nezkaženém srděčku žije vzpomínka, která ji vždy zase zavede domů: vzpomene si na matičku, kterou před lety zlá smrt sklátila do hrobu. Ó, jak dobře se pamatuje na milou tvář matičky, jež se ku dcerušce skláněla, dodnes cítí měkkou ruku, jež ji hladila a k sobě tiskla. Ta vzpomínka byla jediným pokladem malé Jeničky; tento poklad si úzkostlivě střežila jako jediný jasný paprsek v noci svých smutných dětských let.

Severák strhl kus sněhu se střechy a vrhl jej k nohám dívčiným. Jenička polekána uskočila, chopila se košíku a chtěla odejít. Vtom však slyší mocné zvuky varhan, jež ji poutají. Poslouchá. Mohutný souzvuk varhan přechází v jemný, sladký ná-
pěv . . . a dětské hlásky, jako stříbrné zvonečky, zpívají. Jenička dychtivě tlačí hlavičku na kostelní dvře. Ach, ona neví, že smí vejít, že toto místo jest též její, že zde na ni čeká Boží útěcha. Vyrostla v úplné nevědomosti; od smrti její matičky nikdo nevypravoval děvčátku o Pánu Bohu; a co jí matička vypravovala,

na to Jenička si nevzpomněla — pro samé trápení. Vždyť byla tehdy taková maličká!

Vítr opřel se do dveří, pootevřel je; a Jenička rozumí zpěvu andělských hlásek: „Ó, přijď, můj Spasiteli, ó přijď, můj Ježíši — po Tobě duše prahne — ty blaho nejvyšší...“ Při těch slovech jest Jeničce, jako by se měla chytit za srdečko, by hledala, co již dávno ztratila. Vždyť se jí zdají ta slova tak známá, a přece si nemůže vzpomenouti, kdy je slyšela, co znamenají slova, proč dívky s takovou vroucí toužebností je zpívají. Přemýšlí, napíná rozumek — než, nelze se upamatovati.

Umlkl zpěv. Jenička smutna odchází. Neodvažuje se již nabízet své zboží. Malátně se vleče ulicemi, až na předměstí stane před nízkým, zanedbaným domkem. To jest její domov. Vešla, chvíli poslouchala, zadržujíc dech. Všude ticho. Tiše otevírá dvěře chudobného příbytku, a zase naslouchá. Ticho — jen polohlasité chrápání. Mučivá úzkost padá s dívka; dnes jí otec ničeho neudělá. Jakoby skleněný byl, tak opatrně složila košík na podlahu a neslyšitelně vklouzla do výklenku ve zdi. Tam bylo její lůžko — kupa hadrů.

Jak mučí Jeničku hlad! Jak dotěrná je zima! Ale přece i ve studeném koutku lépe, než býti hračkou mrazivého severáku. A pak — vždyť v této komůrce byla kdysi tak šťastna s nebožkou maminkou. Nyní může nerušeně vzpomínati... Všecky dívčiny myšlenky byly u matičky. A rovněž celou silou se vynořila ona neznámá, a přece tak známá píseň: „Ó, přijď, můj Spasiteli...“ Ach, kdyby tu byla matička, mohla by se tázati na onu sladkou píseň; neboť se jí zdá, že má právo jakési na tu píseň, jež všecky její myšlenky zaujala. Kéž by tu byla matička...

A jako blesk náhle vynořila se dívence v hlavičce stará vzpomínka. Tvář Jeniččina se radostně rozzářila. Vždyť jí tu píseň matička často zpívala. Ano — a vypravovala, že dobrý Pán Ježíš také přijde jednou k Jeničce, by ji učinil šťastnou, aby dal jí velikou radost; jen ať je dceruška hodnou, by s radostí zavítal do jejího srdečka.

„Proč ke mně nepřichází dobrý Ježíš?“ přemítá soužená dušička. „Matička přece pravila, že přijde! Jen kdybych věděla, kde bývá! Jest snad v tom velikém domě, kde dívky dnes tak krásně zpívaly moji píseň?...“ Umiňovala si Jenička, že zítra znovu půjde do „velikého domu“. Pak se pokoušela zazpívat si „svoji“ píseň; ach, hlasu neměla, hlavička je tak těžká, rozpálená... Na lůžku se zmítá ve snách otec a ze spaní klne; Jenička polekána, šeptá sotva slyšitelně: „Ó, přijď, můj Spasiteli — ó, přijď!...“

Záhy ráno vykročila dívka s košíkem hraček do ulic, dosud liduprázdných. Zdálo se jí, že nohy pod ní klesají, že ne-

chtějí dále. Než, odhodlaně překonávala záchvaty slabosti. Vždyť šla do „velikého domu“ — hledati dobrého Ježíše! —

Konečně stanula u kostela. Vzala za kliku, aby otevřela dvěře. — Zavřeno. — Smutně se schoulila do koutku před chrámem; počká, až otevrou. Dlouho stála, neboť bylo ještě příliš časně. Ručky a nohy měla již jako ztuhlé — v hlavičce tak divně hučí — oči nelze udržeti otevřených. Přivřela víčka — pojednou se točí půda pod ní — Jenička ztrácí rovnováhu a klesá do měkkého sněhu. Tam leží bez bolesti — bez vědomí.

* * *

Otihodná postava starého kněze vešla do světnice, kde ležela Jenička jako mrtvá. U lůžka stojí lékař, a Milosrdná sestra smutně hledí na malou trpitelku.

„Pane doktore, jak je náš nemocný?“

„Spatně, pane faráři. Hodiny jejího života jsou sečteny. Snad ještě přijde k sobě. Byla již dána zpráva rodičům děvčátka?“

„Není možno,“ pravil kněz; „ač jsem se velice staral, bylo vše nadarmo. Poslal jsem již na policii, by vyhledala rodiče nemocného dítěte. Jakou asi mají starost!“

Oba muži vyšli, a Milosrdná sestra převzala péči o nemocnou. Jenička se zmítala horečkou na lůžku, mluvila nesrozumitelná slova. Jednou sklonila se sestra až k ústům nemocné, a zřetelně zaslechla: „Ó, přijď, můj Spasiteli...“

„Chudinko malá,“ povzdechla sestra; obnovila studený obkladek. To nemocnou uklidnilo. Ležela tiše, nehybně. Sestra poklekla u lůžka a modlila se růženec.

Náhle Jenička otevře oči a táže se: „Kde jsem?“

S milou pečlivostí sklonila se k ní sestra: „Jsi v domě pana faráře, ubožátko moje. Pan farář tě nalezl venku ležeti ve sněhu. Nyní však ti bude dobře. Jak se jmenuješ?“

„Jenička,“ odpověděla nemocná. Zavřela oči, neboť byla velmi slabou. Co chvíle však přerývaně šeptala: „Kde jest? — Kdy přijde?“ Sestra však nerozuměla, po kom Jenička touží. Rozpačitě se rozhlížela, čím by ukojila malou trpitelku. V tom vešel pan farář. Jenička znovu se rozhlédla; namáhavě, stěpavě vyrazela: „Přijď, můj Ježíši — přijď — přijď —“. Její oči se nepřírozeně otevřely a hleděly do stropu; tělíčko se natáhlo... Jenička bojovala smrtelný boj.

Kněz pozdvihl ruce, dal umírající poslední rozhřešení. Plakal pan farář, plakala sestřička. Jak rád by byl splnil kněz vroucí přání dítěte, touhu tak žhavou po svatém přijímání. Než, nebylo možno. Ještě několikrát pohnula Jenička rty — přestala dýchat. —

Byla u Toho, jehož ráno vyšla hledati s celou upřímností a vroucností svého srdcečka.

právy z království Božího.

Důtklivý prosebník. Vesnička M., v krásné horské krajině Tridentské, byla dějištěm dojemné události. Tu vám budu vypravovati. Na podzim roku 1915 pan farář zvláště vyučoval několik hochů. Chtěl jim o vánocích podati první svaté přijímání. Na veliké prosby matčiny přijal mezi žáčky též pětiletého Vigilka. Vždy překvapoval pana faráře malý žáček jasnými odpověďmi, z nichž i pronikala opravdu veliká zbožnost jeho dušičky. Rovněž ve chrámu Páně všichni chválili hošíkovo tiché, pozorné chování.

Vigilek byl dítětem chudých rodičů. Od začátku války byl otec jeho v poli. Pětiletý hošík skoro každého večera, když se stmívalo, vklouzl tiše do farního kostelíka. To ze svého okna často vídal pan farář. Byl by rád věděl, jak se chová Vigilek v kostele, když je tam sám. Proto jednou se pan farář ukryl za těžkou záclonou, jež visela ve dveřích sakristie, hned u hlavního oltáře...

Tiše, po špičkách přišel Vigilek až ku hlavnímu oltáři. Poklekl pod věčnou lampou, požehnal se svatým křížem, bil se v prsa, šeptaje: Pochválena a pozdravena budiž Nejvyšší Svátost Oltářní. Pak upřel očka na svatostánek a modlil se italským svým rodným jazykem: „Padre nostro, che siete in cielo... Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Domodlil se Otčenáš, rozpráhl ručky, jak jen dovedl, a modlil se vroucněji a hlasitěji: „Dobrý Bože, opatruj mi tatínka v poli — přiveď mi jej brzy domů zdravého. Učiň, aby přestala válka — můj milý Bože, prosím tě.“

Hleděl chvíli mlčky na svatostánek. Pojednou povstal, šel k velkým sedadlům, jaká bývají tři u oltáře pro slavnou mši svatou. Jedno vyvlekl na nejvyšší stupeň oltáře, vyšplhal se na sedadlo. Stojel na něm, položil ručky na oltář, naklonil se až k svatostánku a pravil: „Vyjdi, můj milý Ježíšku, mám Ti něco důležitého povědět! Vyjdi, Ježíšku, mám s Tebou veliké jednání... pojď... pojď ke mně!“

Napjatě pohlížel na dvířka svatostánku, nastavoval hlavičku a poslouchal... Paprsky věčného světla pozlacovaly kudrnatou hlavičku hochovu, osvětlovaly tvářičku planoucí očekáváním. Nikdo však nepřicházel, dvířka svatostánku zůstávala zavřena, všude tichý klid. Vigilek smuten svezl se dolů s židle, a chce ji dát na její místo.

Pan farář vyšel z úkrytu, přistoupil k hošíkovi: „Co tu děláš, Vigilku?“ „Ach, pane faráři — chtěl jsem ze svatostánku vyvolat Ježíška; chtěl jsem jej prosit, by mi brzy přivedl tatínka z vojny. — A ještě, aby brzy učinil konec války. — Ale Pán Ježíš nepřišel...“ a dítě dalo se do pláče.

Kněz vlídně hladil hlavičku svého nejmenšího žáčka: „Vigilku, dej pozor, co ti nyní povím. I když k tobě nepřišel Ježíšek, přece všechno slyšel, co jsi mu chtěl říci. A brzy již k tobě skutečně přijde — a pak mu všechno můžeš povědět — můžeš jej pak za všechno prosit...“

Jak sv. Dominik navštěvoval Pána Ježíše. Svatý Dominik konal veliké cesty, by všude mohl kázat o Pánu Ježíši a přivádět k němu zpět duše zbloudilé. Kamkoli přišel, vždy nejdříve zašel do kostela, poklonit se Pánu Ježíši. Pak teprve šel mezi lidi. I když přišel do kláštera svých bratří, napřed v kostele klekl před svatostánkem; pak teprve se přivítal s bratřími. Celou noc býval ve chrámě, bděl u Pána Ježíše. Modlil se s rozpjatýma rukama — nebo padl tvář na zemi, nebo se hluboce ukláněl před svatostánkem. A když jej spánek přemáhal, podepřel hlavu jenom o oltář a za chvíli zase se modlil, prosil Pána Ježíše za všechny ty, jimž kázal a pro něž pracoval. — A nebyla mu dlouhá chvíle v kostelíčku. Vždy měl plno věcí, jež měl povědět Pánu Ježíši!

Pro hrdiny.

Pověst. Člověk jeden putoval pouští. Na cestě našel semínko, jakého nikdy ještě neviděl. Vzal semínko, a doma je zasadil do duté kosti z ptáčka. Semínko klíčilo, ale mělo málo místa ve slabé kůstce. Muž proto malou bylinku přesadil do duté kosti ze lva. Bylinka rostla, a počínala vadnouti, neboť i v této kosti neměla dosti místa. I přesadil muž bylinku do největší duté kosti z osla; pak ji s ostatními kostmi pečlivě zasadil do země.

Za dva roky měl již více takových bylinek. Dozrály již i plody na nich — krásné, velké hrozny. Muž otrhal hrozny, vytlačil z nich šťávu, nechal ji kvasiti. Nápoj, který tak získal, víno, dával pít lidem. A za krátko, si daleko široko vypravovali, že má ten muž divný nápoj: Kdo se ho napije, napřed se stane veselým jako ptáček; pak se stane dravým a divokým jako lev — a konečně se stane hloupým, jako osel...

Mojí hrdinové a hrdinky, dobře si to pamatujte: lihové nápoje činí člověka hloupým.

Kletba lihovin. Malý hrdina vypravoval: Otec jeden byl drvoštěpem. Měl doma pět dětí, jež poctivě živil prací svých rukou. Jednou však na cestě do práce svedli jej zlí soudruzi. Zavedli jej do kořalny. Poručili kořalky, ale na účet svedeného drvoštěpa. Z toho mohl poznati, že si zvolil zlé soudruhy. Jemu však chutnala kořalka, čím dále, tím více. Pil každého dne, dokud měl peníze.

Avšak brzy se ukázaly zlé následky pití lihovin. Oslabeny byly jeho tělesné síly, a často místo práce usnul v lese. To ovšem zpozoroval lesní dozorce, že drvoštěp jest nedbalý v práci. Z počátku jej pouze vážně napomenul, a odpustil mu. Když však častěji jej zastihl spícího, propustil drvoštěpa z práce. Ten si z toho nic nedělal — avšak záhy poznal zlé následky

Hledal práci jinde. Nikdo však ho nechtěl přijati do práce, protože každý znal jeho opilství. Tak byla záhy v ubohé rodině veliká bída. Jednou přišel bývalý drvoštěp domů, a viděl matku i pět dětí plakati — hladem.

To jej přece dojalo. Přisahal, že nikdy již neokusí ani kapky lihových nápojů. Svoji přísahu věrně zachoval. Dostal zase práci, a všem nastal nový, spokojený život.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Slib věrnosti.

Můj Bože! Nežli rozloučím se,
slyš slova slibu pevného:
„Chci na svých bedrách kříž Tvůj nésti,
Tvých učedníků sladké jho!“

Ať ruka moje uschne raděj,
než od Tebe bych upustil,
Tvou chválu-li by jazyk nepěl,
pak raděj chci, by němý byl!

Byť všichni Tebe zapomněli,
chci věčně myslit na Tebe,
chci raděj s Tebou trpět, mřítí,
než bez Tebe jít do nebe!

A kdybys mýnil vše mi vzíti,
jen jedno, prosím, ponech mně:
bych věrnosti slib zachovával,
jej neporušil zločinně:

Ó Pane, Tvůj jsem, Tvým chci býti
i v boji, plesu, bolu svém —
to přísahám — své řekni: Amen!
a buď mi věčným údělem! —

Chceš odejít?

Dokud Pán Ježíš chodil po Svaté zemi (Palestině), hrnuly se k němu zástupy lidu stále větší. Ze všech nejhorlivějšími byli svatí apoštolové a ještě 72 učenníků. Ti měli Pána Ježíše nejraději, byli stále s ním, a toužebně se vraceli ku svému božskému Mistru, když vykonali práci uloženou jinde. A najednou jim praví Pán Ježíš: „Chcete odejít ode mne?“ Jako by jim nevěřil, že jej mají rádi.

Co se stalo? Pán Ježíš vykládal posluchačům, že ustanoví nejsvětější Svátost. Avšak většina posluchačů nechápala tak vznešeného tajemství. A nechtěli věřit božskému Spasiteli, že by mohl tak veliký zázrak učiniti. Nechtěli se přemánati, nechtěli svůj pyšný, ačkoli slabý, rozum podrobiti. Nechtěli věřit a proto odešli, posmívajíc se. Tu pravil Vykupitel tvůj učenníkům nejmilejším: „Chcete i vy odejít?“ Věděl, že neodejdou. Chtěl však, aby veřejně vyznali, že budou se svým Pánem, i když bude jim se přemáhati. A skutečně. Sv. Petr za všechny odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Vždyť tvoje slova vedou nás ku věčnému životu. My jsme uvěřili a poznali jsme, že ty jsi Kristus, Syn Boží.“

Dušinko milá, jak že to řekl sv. Petr? Přečti si to ještě jednou, a vzpomeň si, že snad tvoje srdéčko také již tak řeklo Pánu Ježíši. Víš — když mu řeklo, že jej má rádo, že ho nikdy neopustí!

Než, dej pozor. Kdo chce zůstat u Pána Ježíše, nesmí býti jako ti nevděční posluchači! To jsou ti takoví divní lidé na světě. Opustí Pána Ježíše a jdou s jeho nepřáteli, jakmile jim zákon jeho (svatá přikázání) zakazuje, co by oni tak rádi chtěli. Zrovna takovými jsou, jako ti posluchači, kteří byli u Pána, dokud jim dával chléb na poušti. A odešli, když chtěl, aby se přemáhali.

Ach, srdéčko zlaté, dobře jest býti u Pána Ježíše. To jsi tolikráte již četlo ve svém časopisku. Pán potěší zarmoucené, on posílí slabé, on jest nejlepším přítelem všech opuštěných. Proto, kdybych se tázal, zda chceš odejít od Pána Ježíše, jistě bys odpovědělo: „Nikdy neodejdu!“ Chceš-li však zůstat u Pána, je třeba se přemáhati.

Kdo chce zůstat u Pána, dobře a pokorně se modlí. A při tom je třeba přemáhati lenivost, nepozornost. Kdo chce zůstat u božského Spasitele, jest poslušným — a přemáhá pohodlnost, svéhlavost. Kdo chce zůstat u dobrého Ježíška, jest k ostatním hodný, laskavý — a přemáhá hněvivost, závist, pýchu...

Kdo jede na lodičce a přestane veslovati, toho proud strhne zpět. A pryč od Pána odtrhne zlý svět dušičku, která se nechce přemáhati. Kdo se přemáhá, odepře si ledaco, avšak za to získá lásku Pána Ježíše. A ta jest nadevšecky radosti celého světa.

Dušinko — až tohle přečteš, zajdi si do kostelíčka, poklekni před hlavním oltářem, sepní ručky a řekni svému Spasiteli : Pane Ježíši, vždycky při tobě zůstanu. Pomož mi, aby se moje srdcečko nestalo nikdy tobě nevěrným !

Blah. Heřman Josef.

Jak může malý hošík míti rád Ježíška. Heřmánek byl dítětem chudých, ale velmi hodných rodičů. První slova, jimž synáčka vyučila zbožná matička, byla svatá jména Pána Ježíše a jeho sv. Matky, Marie Panny. Vodila Heřmánka do kostela, ukazovala mu sochy a obrazy, doma pak mu mnoho krásných věcí o nich vypravovala. Tak Heřmánek záhy se naučil při pohledu na obrazy svaté vzpomínati na ty vznešené osoby, které na nich byly zobrazeny. Zvláště však se mu líbila socha Marie Panny, držící na ruce Jezulátko jako živé.

Milý synáček časem docela zapomněl, že tato socha jest jenom krásné ze dřeva vyřezaný obraz Boží Rodičky s dítětkem nebeským. Pohlížel na sochu jako na živou — a tak též se před ní choval. Jezulátko se mu zdálo jako menší bratříček. Kdykoli mohl, odběhl z domu, poklekl před sochou, a štěbetal a vykládal, co dělal doma, s kým si hrál, ukazoval nové hračky a nový kabátek. A vždycky se mu zdálo, že se Matička usmívá, Jezulátko že pozorně poslouchá. Však mu již doma pověděla maminka, že skutečně jej poslouchá Jezulátko s nebe, když před sochou se modlí a vykládá.

Přišel Heřmánkův sedmý rok. Tatiček hošíkovi koupil nové botičky, za pás mu, dle tehdejšího zvyku, pověsil kalamářík z kosti krásně vysoustruhovaný a k němu rovněž kostěnou schránku na pera. Heřmánek ovšem ještě odpoledne téhož dne chvátal ku své soše. Tam se točil do kolečka, aby jeho „malý bratříček“ se všech stran viděl budoucího školáka. A ráno hajdy do školy.

Ve škole viděl a slyšel Heřmánek tolik nových věcí, že mu z toho šla hlavička kolem v prvních dnech. Přece však nezapomínal na svého „malého bratříčka“. Než vešel do školy, zaskočil před svoji sochu, aby se pochlubil, že všecko dobře umí. A pomodlil se Otčenášek, by mu Ježíšek s nebe požehnal. Cestou ze školy zase zašel k soše. Měli jste jej viděti ! Ani nemohl býti skoro hotov, co toho věděl — co se učili, i novou písničku tiše Jezulátku zazpíval.

A Ježíšek s nebe opravdu Heřmánkovi žehnal. Ve škole by byl Heřmánek nejraději stále měl ručku zdviženu. Všecko věděl, nač se pan učitel tázal. Dokonce se již uměl i podepsati ! A doma byl poslušný, pořádný, co mohl, pomáhal matičce, a byl by nejraději všecku práci za ni sám vykonal. Jednou mu dala matička

odměnou krásné, veliké jablko. Milý Heřmánek poděkoval za jablko, prohlédl si je — a pryč! Přiběhl do kostela, rozhlédl se, a vida, že je sám, vztáhl ručku s jablkem k Jezulátku a pravil:

„Vezmi si to jablko. Nic by mne netěšilo, kdybych je sám snědl. Vezmi si jablíčko; tobě bych dal vše, co mám a co mne těší. Mám největší radost, když mohu ti všechno povědět, a rád bych se rozdělil s tebou o vše, jako se svým bratříčkem. Bratříčku, vezmi si jablíčko.“

Podívej se na obrázek, dítě milé, bys vědělo, co se stalo, když Heřmánek domluvil. Ježíšek vztáhl ručičky, oběma vzal veliké jablko podávané hošíkem. Heřmánek nevěděl, jak by měl děkovati, že se splnilo jeho přání. Poklekl tedy, sepal ručky a pravil; „Ode dneška bude tě mít ještě raději, Jezulátko.“

Svůj slib také věrně plnil. A dětičky se od Hermánka budou učit, též Ježíškovi skrytému ve svatostánku vždycky tiše vypravovati svoje radosti a bolesti. Budou se od Heřmánka učit věrné službě Pánu Ježíši poslušností, pilností a modlitbou. A jako vzal Ježíšek od Heřmánka jablíčko, tak přijme poslušnost, pilnost a modlitbu dětiček. Bude je mít rád.

K. N.

Trnová snítka.*)

Nastalo jaro, blížily se Velikonoce.

Děti ve škole se připravovaly k prvnímu svatému přijímání. Devítiletý Váša byl jedním z nich. Prospíval ve škole, byl doma poslušen, ale měl přece jako každé dítě svou chybu, a tou právě působil své dobré mamince mnoho žalu. Měl totiž malého bratříčka, čtyřletého Vlášu; a s tím se velmi špatně snášel. Často zapomínal, že je ještě nerozumný, a třeba pro věc nepatrnou se s ním křičel, nebo ho i udeřil. Když ho potom maminka napomínala, sliboval jí a umíňoval si, že se přemůže a nebude více hněvivým a svárlivým. Ale zase zapomenul, a opakovaly se nepěkné hádky.

A nyní měl Váša také jít k svatému přijímání. A tu jim ve škole velebný pán povídal, jak by bylo jistě hezké, kdyby si děti umínily, z lásky k Ježíškovi, který k nim přijde ve svatém přijímání, že se budou varovati všech chyb, kterými Ho nejčastěji hněvaly, a také své rodiče jistě zarmucují. Děti pěkně poslouchaly, a velebný pán jim řekl jako příklad něco o svárlivém Rudolfkovi, který to také učinil, a jak ho potom těšilo, že udělal Ježíškovi radost, a ještě se zbavil ošklivé chyby.

Váša cestou ze školy mnoho o tom přemýšlel a pak si u-

*) Toto vypravování poslala nám jedna neterička. Starší čtenáři si snad při něm na něco vzpomenou. Všichni však je dobře si přečtete.

Blahoslavený Heřman Josef.

mínil, že se podle Rudolfka zachová. Jakmile přišel domů, ulomil si v zahrádce trnový proutek, svázal do věnečku, a pověsil doma na kříž. Až se mu bude chtít hádat s bratříčkem, rychle si vzpomene na svůj slib, přemůže se a ulomí rychle jeden trn, aby si připomenul, že by svou chybou způsobil Ježíškovi větší bolest než trnem. A bude se snažit, aby do svatého přijímání byly všechny trny ulámany.

Váša dostal od strýčka album na známky a měl z něho velkou radost. Tatínek i strýček, když dostali dopis z ciziny, jistě mu darovali známku; také si Váša některé koupil, a tak jich tam měl slušný počet. Jednou si tam lepil právě známku a zapomenul si album na stole. Malý Vladoš se přitočil, vystoupil na špičky a měl Vašíkův poklad v ručkách. Otevřel knížku, a jak uviděl barevné čtverečky, hned dostal chuť dělat lodičky. Vytrhal známky, jak to šlo, a jak uměl, a pomalu je házel v kuchyni do vody. Vašík se právě odněkud vrátil, a bratříček s velkou radostí ho volal, aby se šel podívat na jeho loďky. Když tento uviděl svoji libůstku zničenou, dostal náramnou chuť Vláu potrestat. Ale náhodou padl jeho zrak na kříž, který bylo otevřenými dveřmi ve druhé světnici viděti. Vzpomněl na trnový proutek, jeho hněv hned pohasl, a on pospíšil ulomit jeden trn. Ani na bratříčka nežaloval. Ale tatínek se to přece dověděl od Vládi, pochválil Vášu a slíbil, že se za odměnu postará o nové známky; a maminka ho objala a políbila. Vláu napomenuli, že smí dělat loďky jen z papíru, o který si požádá.

Jindy se Váša učil, a bratříček seděl blíže něho a pil kávu. Najednou se natáhl pro lžičku, hrneček s kávou převrhl, a právě celou knížku Vášovi polil. Tím to hned trhlo, starý návyk se v něm zase ozval. Ale ještě včas se vzpamatoval, a zase ubyl proutečku trn. A než přistoupil ku stolu Páně, zbyla opravdu jen holá snítka, kterou si tam Váša nechal na památku.

Přišel radostný den svatého přijímání. Váša pořád myslel, jak bude Ježíšek potěšen, že z lásky k Němu svému předsevzetí tak dostal. A bude věřit, že ta láska je jistě moc a moc veliká, těšil se malý hrdina. Maminka šla s ním do kostela a Vládovi dala k hračkám ještě kytíčku bledulek, aby si s nimi hrál. Ten si hned všiml suchého proutku na kříži, vystoupil na židli, sňal jej a zastrčil tam svoji kytíčku, která se mu zdála přece hezcí. Tatínka požádal, aby ten ošklivý klacíček hodil na oheň; ten ovšem nevěděl nic o jeho důležitosti.

Váša se vrátil z kostela, a když neviděl svůj proutek, hned ho hledal. Když mu tatínek pověděl, bylo mu do pláče; a teprve řekl, proč je mu tak milým. Maminka zaslzela, ale potěšila Vášu: „Jako je ten prouteček zničen, tak také všechny skvrny dušičky tvé jsou pryč, a ona je pěkně bílá jako ta kvítečka. A Ježíšek má jistě velkou radost, a my také!“ A Vašíčkovi bylo tak dobře a krásně, že všechny zlíbal a štěstím zaplakal. — — —

Zprávy z království Božího.

Přemohl se. Zemřela matička, zůstal otec ve smutném příbytku se třemi hochy a malou dceruškou. Jednou v neděli slíbil otec dětem, že všichni za týden si vyjdou ke zříceninám hradu v krásném, velikém lese, asi dvě hodiny vzdáleném. Chtěl děti potěšiti, neboť se jim velmi stýskalo po matičce. Všichni se těšili na neděli. Avšak ve středu se roznemohla sestřička, uložena do postýlky, a nesměla opustiti lůžko ani v neděli. Otec chystá se s hochy na výlet. Pojednou ozve se v srdci nejstaršího jakýsi ne-mělý hlas: „Ty — Zdenička nesmíš ven, bude sama doma, bude jí velmi smutno; a kdyby něčeho potřebovala, kdo jí pomůže? Zůstaň se Zdeničkou doma!“ Karlík se celý týden těšil na výlet, na les, na květiny — a nyní má zůstat doma? A znovu se ozval též nesmělý hlas: „Co jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste prokázali. Nemocen jsem byl a navštívili jste mne! Víš, Karlíčku, to řekl Pán Ježíš!“ A přece všechny touhy Karlíkovy jej předběhly, všechny již běhaly po lese; má zůstat u Zdeničky? Nastal v jeho duši tuhý boj — až konečně zvítězil soucit a láska k sestřičce nemocné. Karlík se přemohl. Přemohl sobeckost, jež jenom sobě by chtěla přát a jiných nedbá. Ku podivu! Bylo mu dobře u Zdeničky. Dívka tak pěkně vděčně na bratříčka hleděla, tak pozorně jej poslouchala, jeho vypravování a čtení, že Karlíčkovi ani dost málo nebylo líto, že zůstal doma. A přece oba bratříčci byli by do rána vypravovali, jak bylo krásně v lese! Karlík však cítil, že jej pohladil Pán Ježíš za to, že se přemohl.

Stateční hoši. Toskánský vévoda Bonifác přišel jednou do kteréhosi chrámu Páně. Viděl hlouček hochů velmi pozorně se modlících uprostřed kostela. Chtěl se přesvědčiti, zdali opravdu se upřímně modlí s pozorností. Nepozorovaně poslal svého sluhu na kostelní půdu, aby okrouhlým otvorem klenby shodil před hochy hrst zlatých dukátů. Jasně zazvonily dukáty, když dopadly na kamennou dlažbu — rozpustile se koulely po zemi. Hoši polekáni sice zdvihli hlavy, ale ani jeden nepovstal, by zlato zdvihl. Až když dokončili modlitbu, sebrali dukáty a chtěli se jíti tázati pana faráře, co s nimi. Vévoda však jim zatím pravil, že se mohou o ně rozdělit v odměnu za pozornost při modlitbě. — Dětičky, snad vám někdo řekne, že to není pravda, protože není možno, by chapci si nevšimli zlatých peněz a hned po nich neskočili. Tato událost je zaručeně pravdivá. Ovšem není takových dětí mnoho. Bylo by jich více, kdyby se dětičky čtoucí „Pán přichází“ též tak pozorně vždycky modlily — kdyby přemáhaly nepozornost.

Vítěz. Vašík si hrál s chochy. Skákali, běhali vesele, až Frantík neopatrně se srazil s Vašíkem — nastal pád a díra na Vašíkově koleně. Vašík byl velmi prudký, sotva vyskočil, vrhl se na Frantíka s hrozným křikem a vyfal mu políček. Hoši přestali hrát, a chtějíce připravit trest Vašíkovi za jeho zlobivost, volali na Frantíka: „To nenechej na sobě! Vrať mu ji! My ti pomůžeme!“

Rozhněvaný Frantík již napřáhl ruku k ráně. Vtom si vzpomněl, že včera slíbil při vyučování přípravném na sv. přijímání, že bude přemáhati hněvivost. Co učinil? Ruku podává Vaškovi: „Pojď, budeme hrát dále.“ Od té doby byli s Vašíkem nejlepší přátelé. — Co měl Frantík z toho, že přemohl zlost a neudeřil Vaška v odvetu? Získal přítele ve Vaškovi; kdyby jej byl udeřil, získal by nepřítele. Vašík od té doby při návalu zlosti si řekl: „Když dovedl se Frantík přemoci, dovedu i já.“ Tak Frantík dal dobrý příklad. A Pán Ježíš měl oba rád.

Pro hrdiny.

Radujte se, moji hrdinové a hrdinky! Již Vás zná strýček skoro dva tisíce. Mnoho nových hrdinů a hrdinek se dalo do našich řad. Z farnost Pitínské přes tři sta, ze Štěpánova a Nedvědic 85, ze školy; v Přibyslavicích 35. A ještě řady odjinud. Všichni již dostali svoje odznaky. Kdo ještě se nepřihlásil, honem dopiš strýčkovi! Ať všichni máte odznaky armády hrdin!

Začarované lůžko. Byli dva bratři, Vojtěch a Jiří. Sedmnáct let bylo Jiřímu, osmnáct let Vojtěchovi. Celý týden pracovali pilně, jen měli oba velikou chybu. Byli pijáci, každou neděli se opili a tak znesvětili den Páně.

Jedné neděle pili dlouho do noci a sotva přišli nejistým krokem domů, a po dlouhém hledání dostali se do komůrký, kde spávali. Po tmě zapadl Vojtěch do lůžka. Za chvíli spal jako zabitý. Jiří později teprve se uložil. Lůžka stála vedle sebe, a Jiří v opilosti nehleděl kam lehá. Ulehl do téhož lůžka jako bratr, a sice tak, že jeho nohy byly vedle hlavy Vojtěchovy. A spal.

Vojtěch se v noci probudil a narazil hlavou o nohy bratrovy. Neprobral se ještě z opilosti a lekl se, že jakýsi cizí zloděj mu vlezl do lůžka. Zlostně shodil ubohého Jiřího na zem. Ten se ovšem probudil, povstala pranice. Bratři bili se zuřivě, kousali, škrabali, a oba co mohli křičeli o pomoc, že je chce zabít zloděj.

Křikem probuzen přichvátal otec a čeledín — omyl byl vysvětlen. Otec i čeledín se smáli — Vojtěch a Jiří se styděli. Tak se styděli, že od té doby nikdy se neopili.

Však se též měli zač stydět! Hrdinové s hrdinkami si znovu pevně umíní, že nebudou nikdy pít ani piva, ani vína, ani kořalky, ani jakýchkoliv opojných nápojů. Neboť jest lépe být hodným, než po hloupém skutku se stydět! A chloupých skutků spousty nadělá, kdo se oddá pití lihovin.

Krásnou novou válečnou píseň pro hrdiny a hrdinky budeme mít. Těšte se na ni! Snad ještě do prázdnin ji budete mít.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Duše.

Je vesmír plný hvězdných světů
a zemi krásí tisíc krás,
kdy luhem kráčí jaro v květu
a polem šumí zlatý klas.

Hor veleba, jež kryjí ledy,
vln příboj v moři vzkypělém,
noc čarovná, kdy měsíc bledý
jde nebem v bílém hávu svém —

vše Boží hlásá moc a sílu
a přece kdysi zajít má;
vše zhyne posléz bez rozdílu,
jen jedno zbude — duše tvá!

Nechť hvězdy spadnou, země shoří,
nechť zhasne zlatý slunce svit —
tvou duši živly neumoří,
jen ona bude věčně žít.

Když předobrá Bůh stvořil t:be,
jen jednu duši tobě dal,
ji ztratíš-li, tož ztratil's nebe
a jenom ďábla's rozesmál! —

Ve školě u Marie Panny.

Jílkovi říkala matička „náš filosof“. Protože Jílek všemu chtěl přijít na kloub, jako pravý mudrc. „Co je to — jak je to — proč je to?“ . . . takových otázek měl Jílek plnou hlavičku; až mnohdy mu řekla sestra docela jinak, než matička. Řekla mu: „Ale, Jítku, tys hloupý!“

Chodíval Jílek na kázání; onehdy byl po prvé na kázání o Marii Panně. Sotva z kostela vyšel, již tiskl mamínčinu ruku, by na sebe upozornil. A spustil svoje otázky: „Maminko — jindy velebný pán při kázání říkal: „draží v Kristu“ — a dnes říkal: „ctitelé mariánští“; proč to říkal velebný pán? Co je to „ctitelé mariánští“?“

Matička vysvětlila, že ctitelem mariánským jest, kdo uctívá Matičku Boží, Marii Pannu. Matičku Boží uctíváme, když se k ní modlíme; třeba „Zdravas Maria . .“ nebo růženeček nebo jiné modlitby.

„Vidíte maminko — já jsem také ctitel mariánský. Modlím se k Marii Panně, umím se modlití růženec“. — Radostně se hlásil Jílek.

Matička však pravila: „To není všecko, Jílečku. Pravý ctitel mariánský se též učí od Panny Marie!“

„A čemu se mám učití od Panny Marie?“ táže se Jílek, pln ochotnosti.

„Vidíš, Jítku: Včera jsem ti pravila, bys nechodil ven. Jílek hned rozumoval: že je venku tak hezky — hoši že naň čekají — že doma není ho tak třeba . . . Kdybys byl opravdovým ctitelem mariánským, byl bys se učil od Marie Panny. Vzpomněl bys na Matičku Páně, jak byla poslušnou na slovo. Bůh řekl: Budeš matkou Vykupitelovou. A Maria Panna se netázala: Proč — jak — je třeba . . .? Poslechla: Jsem Tvoje služebnice, Bože; staň se dle Tvého slova!“ . . .

Dvě věci ještě vysvětlila matička Jílkovi, jak se může učití od Marie Panny. A strýček naznačí svým dětičkám třetí věc, které se mohou naučití od Matičky Pána Ježíše, jako by k ní chodily do školy.

Pravda dušinko; Maria Panna měla ráda Pána Ježíše. Vždyť byl to její synáček. A jaký krásný synáček! A jaký vznešený synáček!

Dokud žil Pán Ježíš na zemi, byla Matička stále s ním. Jemu sloužila, jej všude provázela. Pak ale zlí lidé ukřižovali Syna Božího, nejdražšího synáčka Marie Panny. Po 40 dnech Pána Ježíše vynesl do nebe jasný obláček.

Co učinila Maria Panna? Myslíš, zoufale že plakala. Nyní mne již na zemi nic netěší; Moji radost mi vzali . . . — Ach, ne tak! Matička Boží šla do „večeřadla“ — víš, do té velké místnosti, ve které měl Pán Ježíš poslední večeři se svatými

Marla Panna — útočiště hříšníků.

Jak smutně hledí Panna Maria! Jak ustrašeně patří Ježíšek do dálky! Co asi vidí? Vidí nehodné lidi. Vidí dětičky nehodné, Proto je Maria Panna tak smutna, že nechtějí se dáti od ní přivést k Pánu . . .

apoštoly. Tam ustanovil Pán Ježíš Nejsvětější svátost oltářní. Tam byl též první svatostánek. A v něm byl v Nejsvětější Svátosti Pán Ježíš.

Před tento svatostánek poklekla Maria Panna. Věděla, že právě tak se může dorozuměti s Pánem Ježíšem, jako když jej měla na zemi před jeho vystoupením na nebe. Pro to často poklekla před svatostánkem. Proto často přiklekala ke stolu Páně, ku svatému přijímání. Tak se těšila s Pánem.

Tomu se naučí dětičky, jež chtějí býti opravdovými ctiteli mariánskými. Často navštěvovati Pána Ježíše. Často Pána Ježíše přijímati u stolu Páně. A budou se modliti k Matičce Boží, by je tomu naučila.

Nikoho nemá Pán Ježíš rád, kdo není opravdovým ctitelem jeho nejdraší Matičky. Dětičky moje — do školy k Marii Panně!

Černý miláček P. Ježíše.

V Africe jsou černí lidé. Mnozí z nich jsou křesťany a mají kněze z našich zemí evropských. Jednou vracel se takový misionář z návštěvy nemocného. Při cestě viděl schouleno děvčátko asi pětileté. Bylo velmi nuzně oděno a bolestně naříkalo. Soucitným dotazováním dověděl se misionář, že děvčátko je černý siroteček. Otce i matku zabili divocí pohaví, vyloupili chudý příbytek. Děvčátko jen tak že uteklo. Byli by je též zavraždili. Nyní děvčátko únavou a hladem nemá síly, leda k pláči. Nevěděl malý siroteček ani odkud jest, ani jména svých rodičů. Misionář zanesl dítě do blízké osady a odevzdal je ctihodným sestrám, by si je vychovaly. Úsilovnému pátrání podařilo se zjistiti, že děvčátko je skutečně opuštěným sirotečkem. A příbuzní jeho vzkázali sestrám, že dívka nechťejí, ať si sestry dělají s děvčátkem co chtějí.

Sestry nejdříve daly děvčátko pokřtiti. Bohatý křesťanský kupec, který dojížděl do osady, byl jí kmotrem. Přál si, by děvčátku bylo dáno jméno Olga — tak se jmenovala jeho dceruška, jež před nedávnem zemřela; slíbil, že bude ročně platiti na vychování děvčátka.

Tak v radostné spokojenosti Olinka rostla, až byla dost velikou do školních lavic. Ve škole záhy se ukázala veliká bystrost Olinčiny hlavičky. Však také dávala pozor na vše! Nehybně naslouchala slovům sestry učitelky, řekli byste, že ani nedýchá, že ani nepohne víčky očí. Pozornost Olinčina se zdvojnásobila (možno-li) při vyučování svatému náboženství. Slzičky jako hrášky kanuly jí z očí, když misionář vypravoval o utrpení a smrti Pána Ježíše. A nadšením jí hořely tvářičky, když poslouchala řeči o

dobrém a vznešeném Spasiteli. Záhy vynikala nade všechny žáčky školy.

Po vyučování probíhaly se dívky, jásaly, hrály si. Olinky však nebylo mezi nimi velmi často. Tiše odklouzla do misijního kostelíčka, kde měla dvě oblíbená místa. Vroucně hleděla na obraz Mar'ie Panny, klečíc před jejím oltářem a šeptala pokaždé: „Tys nyní moje matička.“ To pověděla ctihodná sestra černému sirotečkovi. Pak poklekala Olinka před hlavní oltář, upírala své jiskrné oči na svatostánek. Vzpomínala, co slyšela o Pánu Ježíši, prosila, by její dušičku chránil a vedl, když jí lidé zlí zahubili otce.

Jednoho dne vešla sestra učitelka po vyučování do kostelíka. Zahleděla se na děvčátko, klečící v koutku před hlavním oltářem, pohřížené v modlitbu. Přistoupila k Olince a šeptala: „Co děláš, Olgo?“

Olga neodpověděla. Hned vstala, hluboce se uklonila před svatostánkem, a vzavši sestru za ruku, vedla ji ze svatyně. Venku teprve odpověděla: „Modlila jsem se.“ — Proč neřekla jsi to hned? Mohla jsi dále se modlit,“ praví sestra.

„Ale, sestřičko — vždyť sama jste nám pravila, že nemáme v kostele mluvit!“

Tato neočekávaná odpověď se líbila učitelce. Tázala se Olinky, co se modlila.

„Pověděla jsem Pánu Ježíši vše, co mám na srdci. Pán Ježíš je tak samotný v kostele! Ve dne v noci je sám. Proto zajdu k němu, vypravuji mu, co se děje v misii, vykládám o sobě, co bych si přála, by mne učinil hodnou. A vždy prosím, by mne aspoň tak měl rád, jako já mám ráda jej.“

Časem všichni říkali, že Olinka je takový kvíteček z ráje na zem přesazený. A zdálo se, že nebyla země hodna nésti tak milé kvítko ze zahrádky Pána Ježíše. Olinka onemocněla. Zlá horečka ji přivedla na kraj hrobu. Vyhublá, slabá chudinka ležela na lůžku, a jen jiskřičky v černých očích hluboko zapadlých prozrazují, že je život v malé trpitelce.

Tělesné bolesti trápí Olgu. Hůře však trpí její srdce. Vzpomíná svých dvou nejmilejších míst v misijním kostelíčku. Co si Pán Ježíš pomyslí, že jej nechává i Olinka opuštěna! Kdo jest Pánu společníkem v jeho samotě? Takovými vzpomínkami se zabývala mysl černého sirotka ve dne i za bezesných nocí. Takovými otázkami často překvapila své ošetřovatelky a družky, které přišli na návštěvu. Těšila se jen, že brzy bude v nebi, navždy u Pána Ježíše.

Nemoc horšila se velmi, již chystali rakvičku pro Olinku. Misionář znal neobyčejnou bystrost této černé hlavičky, a dobrou dušičku Olinčinu. Proto při návštěvě nemocné počal mluvit o Pánu Ježíši. Sotva vyslovil jeho svaté jméno, pravila zase Olga smutně: „Ach, můj zlatý Pán Ježíš! Kdybych mohla k němu do kostela jen na chvíli!“

„Upokoj se,“ pravil kněz, „Pán Ježíš přijde k tobě.“ Rozmlouval s Olinkou o svatém přijímání. Vida, že je dobře připravena, vyzpovídal ji, a slíbil na druhý den první — a na zemi poslední — svaté přijímání.

Odpoledne zdobily ctihodné sestry Olinčinu světničku na přivítanou Pánu Ježíši. Postavily malý oltářík, prostřed postavily kříž a s obou stran svíce. Oltář i světnici ozdobily květinami, co jich mohly shledati v zahradě. Ráno oblékly Olgu do bílých šatků, kolem hlavičky daly věneček. Olinka klidně vše pozorovala. Ač velmi trpěla, přece ani jednou nepovzdechla. Což byly všechny bolesti proti radostnému očekávání Pána Ježíše!..

Nadešla konečně doba tak toužená. Nemocné děvčátko se modlilo tiše růženec. Sestra tiše jí pak předříkávala modlitbičky víry, naděje a lásky k dobrému Spasiteli. Do modliteb zazněl stříbrný hlas zvonu, z dále hlaholil jasný zpěv dětských svatých písní. Zvon hlaholí, zpěv se stává stále silnějším, blíží se Pán. Otevírají se dveře a vchází průvod. Napřed dva černošci-ministranti v komžích červených a se svícemi v rukou. Za nimi po dvou všechny dívky křesťanské osady, všechny bíle oblečeny, všechny s růžencem i květinami. Poslední vešel misionář se zlatým kalichem, zahaleným bílou hedvábnou rouškou.

Všichni padají na kolena, kluboce kloní hlavy. Kněz postavil kalich na oltářík, pomodlil se ještě s Olinkou krátké modlitbičky. Pak třikrát zaplesal zvoneček, třikrát se modlila Olinka s knězem: „Pane nejsem hodna, bys vešel pod střechu mou“ ... A kněz podává nemocné Pána Ježíše se slovy: „Nejdražší sestřičko — přijmi tělo Pána našeho Ježíše Krista, jako posilu na cestu ...“

Olga přijala Tělo Páně. Zaseptala rozechvěně: „Pán Ježíš přišel ...“ a sklonila hlavičku ke hrudi, jako by chtěla ji položit na srdce nebeskému Hosti. Tiše odešli všichni ...

Za půl hodiny přišla ctihodná sestra k lůžku Olinčinu. Zdálo se jí, že dítě s adce spí. Teprve když chvíli ji pozorovala, poznamenala, že Olinka usnula navždy.

Byl černý siroteček obětí zlé nemoci, nebo zemřela velikou radostí z příchodu Pána Boha? — Kdož ví! Jistě však její dušička jest u Pána Ježíše, raduje se s ním na věky.

Ještě toho dne večer uložili Olgu do hrobečku. Její bohatý kmotr dal na hrobek postavit kříž mramorový. Nápis na kříži praví každému, že zde odpočívá „Olinka, černý miláček Pána Ježíše“.

Milujte se!

Člověk jeden cestoval hornatou krajinou. Pojednou nemohl dále, neboť zatarasil cestu balvan, který se svalil s hory na cestu. Snažil se napřed ze všech sil, aby odvalil balvan s cesty a mohl

pokračovati ve své pouti. Byl však příliš sláb, balvanem ani nepohnul. Smutně usedl na zem a uvažoval: Co si počnu v noci v této pustině? Jak se ubráním dravé zvěři, až vyjde na lup? ..

Zatím co tak uvažoval, přišel cestou druhý člověk. Rovněž pokoušel se sám odvaliti kámen — stejně po marné námaze usedl a smutně přemýšlel. Přišel třetí, čtvrtý, desátý a všem se dařilo tak.

Konečně pravil nejstarší z nich: Bratři, co nikomu z nás samotnému se nepodařilo, toho snad dosáhneme všichni najednou spojenými silami. Vstali všichni, opřeli se o kámen. Balvan se pohnul, svalil se do propasti vedle stezky, a měli poutníci volnou cestu.

Dobře vím, že si chytré hlavičky myslely: Ti byli ale hloupi, že na to hned nepřišli, jak byli dva nebo tři pohromadě! Víte, moudré hlavičky, ten příběh se ve skutečnost nestal tak. Vypravují si však ten příběh naši bratři v Dalmácii. Chtějí naznačiti, že třeba si navzájem s láskou pomáhají. V práci, v nemoci, v trápení.

Cesta je život lidský, balvan jsou nesnáze, které se staví člověku do cesty. Ale když pomáhají si laskavě lidé, požehná jim Bůh a pomůže odstraniti překážky.

Zprávy z království Božího.

Do památníku napsala Mařence zkušená stařenka: „Milé dítě! Viděla jsem blahou nadějí zářiti tváře umírajících, když přijali Tělo Páně. Viděla jsem v kostele dítky, odcházející od svatého přijímání: jejich čela zářila štěstím. Viděla jsem tvoji matku u svatého přijímání; byla zasypána trápením, a přece sladce se usmívala. — Co takovou září osvěcuje lidský život, to jest jistě svatým nade všecko.“

Ano — to jest Nejsvětější Svátost oltářní. Pamatuj si to, dítě milé. Rádo spěchej ku sv. přijímání, a poznáš, že pravdu napsala stařenka.

Kdo jest nejkrásnější? Proslavený misionář P. Verri navštívil všechna větší města v Evropě. Všude ve shromážděních vypravoval o dalekých krajích, o horlivých křesťanech; prosil o almužnu pro ty křesťanské osady. Jezdil s ním osmiletý hošík, černý jako uhlík, malý to křesťan z Afriky.

Všude ovšem lidé si prohlíželi černoška. Hoch uměl mluvit italsky; proto, kdo znal tuto řeč, vyptával se ho na vše možné. Hoch pak čiperně a beze strachu odpovídal. Skoro na konci putování po Evropě pravil jeden pán černoškovi: „Viděl jsi již tolik měst krásných, poznal jsi velmi mnoho krásných věcí. Pověz mi, co se ti ze všeho nejvíce líbí.“

Černý čipera odpověděl: „Ze všeho nejvíce se mi líbí Pán Ježíš!“ Pán se divil. A věru, dobře pravil černošek. Není krásnějšího, dobrotivějšího, mocnějšího ani vznešenějšího nad Pána Ježíše! Proto: Drž se vždy Pána Ježíše!

Pro hrdiny.

Moudrá slova napsal malý hrdina, ač je teprv osm let na světě. Dejte pozor!

„My jsme hrdinové a slíbili jsme, že nebudeme pít lihové nápoje. Lihové nápoje přivedli již mnoho tisíc lidí do chudoby a žebroty. Kdo hodně pije lihoviny, nevykoná řádně své práce. Milosrdní lidé ujímají se dětí takových pijáků. Dětky mají za to jim býti vděčnými.

My děkujeme Pánu Bohu, že nám naši rodiče dovolili státi se hrdinami. Chceme ukázati celému světu, že je třeba varovati se lihovin, neboť pití lihových nápojů má velmi zlé následky.

Kdo se hodně modlí, s pomocí Boží snadno zůstane hrdinou až do smrti. Hrdina se snáze učí a je pilnější. Všichni dobří lidé mají z hrdinů radost. Pro nás jest ovoce nejzdravější.

Pro nynější válku potřebuje naše vlast mnoho statečných mužů, alkohol však činí člověka slabým.

Alkohol působí často nepřátelství a hádky mezi lidmi. Lidé, kteří pijí lihové nápoje jsou snadno hněviví a snadno se dopustí těžkých hříchů.

Modlíme se ku svému Andělu Strážci, bychom zůstali hrdinami. Kdo má dobrou vůli, snadno zůstane hrdinou vždycky. Pro nás je voda nejzdravějším nápojem. Zůstaneme hrdinami až do smrti.“

Takovými buďte i vy, moji hrdinové a hrdinky! Za krátký čas bude vás již hrozně veliká armáda.

Byl pohřeb dítky v letošní kruté zimě. Po pohřbu byly malé družičky všecky jako zmrzlé. Zavedli je tedy do hostince, a předložili jim horké víno — aby prý se zahřály. Skoro všecky děti s radostí se chopili malých kalíšků. Jen asi tři hoši a několik děvčátek nepili, ač jim bylo hrozně zima. Přistoupila k nim paní a tázala se proč nepijí. Děti jednohlasně odpověděli: „My jsme hrdinami! My slíbili, že nebudem pít lihových nápojů!“ — V teplé světnici se ohřáli i bez vína. A když vyšli na cestu domů, bylo záhy hrozně zima všem, kteří se zahřávali vínem. Naši hrdinové však veseleoupali domů.

Tak se to dělá! — Neboť alkohol na chvílku rozbouří krev a člověku se zdá býti horko. Rozbouřená krev se však příliš ochladí, a nastává ještě větší zima. Proto zmrzne tolik napitých!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Obava.

Máš-li Ježíše, ó duše má,
po čem touží ještě povzdech tvůj?
Nepokojem proč jsi zmítána?
Ztráty zemských statků nelituj! —

Máš-li Ježíše, ó srdce mé,
jaké ještě lásky žádáš si?
Nad Ježíše není přítele
pod azurovými nebesy. —

Máš-li Ježíše, ó žití mé,
jaký hledáš ještě jiný cíl?
Jenom Ježíš nikdy neklame;
blažen, kdo pro něho trpěl, žil! — —

Nermoutí mě zemských statků zmar,
ani zrada přátel nevěrných, —
bojím se jen, aby božský Dar
nevyrvál mi z duše těžký hřích.

Proto budu prosit Ježíše,
do srdce ať mého křestní slib
nesmazatelně mi vepíše,
by je pronikl jak ostrý šíp. —

■ ■ ■

Zítřka . . .

Pán Ježíš kázal jednou. Jeho slova tak se zalíbila mladému posluchači, že se odhodlal jít s Pánem. Ale chtěl jít až zítra. Dnes ještě se chtěl rozloučit se svými domácími. Pán Ježíš však jej pokáral za to, že dával jiným věcem přednost před spásou své duše.

Dětičky mají též jít k Pánu Ježíši. Aby však je Pán dobře přijal a pěkně přivítal a hlavičku pohladil — je třeba, by k němu přicházely hodné dětičky. Neboť Pán Ježíš v Nejvyšší Svátosti jest Bůh nejvyšší. Jest Bůh nejdobrotivější. Je tak čistý, jako ta bělostná Hostie. Tak vzácný jest, jako ten zlatý kalich, ve kterém spočívá. Proto dětičky chtěly opravdu, aby přišly k Pánu před svatostánek s dušičkou bělostnou a vzácnou.

Avšak — ach! — býti hodným je prý hrozně těžké. Proto vychytralé hlavičky si na to zašly jinak. Že budou jistě hodné — ale až zítra. Budou navštěvovati Pána Ježíše v kostele; ale dnes ještě ne — až zítra. Budou se dobře a pozorně modlit — ale až zítra. Budou se pilně učit katechismu — zítra jistě začnou. Zítřka se do toho dají veškerou silou. Dnes ještě zůstanou jako jindy.

Když slyším takovou řeč, vzpomínám si, co říkávají ve Španělsku: „Cestou, která se jmenuje ‚Zítřka‘ — přijde člověk do země, která se jmenuje ‚Nikdy‘.“ To je svatá pravda! Kdo na zítra odkládá, s čím již dnes může začít — ten zítra řekne, že zase až zítra. A nevykoná nic! Že to není pravda?

Vojtišek přišel domů s nářkem. Že mu František strašně ublížil — že se na Františka bude hněvati. Matinka pohladila Vojtiška: „Viš, Vojtišku — zítra se začneš hněvati na Františka. Zatím se nehněvej a na ten hněv zítra se dnes dobře vyspi.“ Vojtišek se vyspal, a ráno nevěděl nic o hněvu. A tak to bývá ve všem.

Viš, kdo našeptává dětem, aby hodnými byly až zítra? Andělíček Strážný to jistě není! Jen to dítě bude opravdu hodným, jež dnes, ihned začne vykonávati, co si umínilo.

Tak jednal vždy tvůj Spasitel. V pravý čas přišel do Betléma, neodkládal se svojí vykupitelskou smrtí, ani se svým vstáním z hrobu. Vše vykonal v pravý čas. Proto, chce-li dítě býti hodným a přiblížit se Pánu Ježíši v Nejvyšší Svátosti — nesmí nic odkládati na zítřek. To by Kristus Pán také mohl říci: Dnes ještě nechci ti pomoci; pomohu ti až jindy. A nám by bylo zle!

Proto nikdy neříkej: „Zítřka“, nýbrž každý dobrý úmysl ihned uskutečni! Ihned, při nejbližší příležitosti ukáže hodné dítě, že to myslí opravdově, když Pánu Ježíši slibuje, že bude hodným.

Maličtí u Pána Ježíše.

Ferdíkovo Boží Tělo.

Matička je velmi nemocna, i chudobná k tomu. Dlouho již nemůže pracovati. A Ferdík je čím dále smutnější. Mívá nyní často hlad. To však by jej ani tak netrápilo, kdyby neměl horší bolesti. Blížil se kvapem svátek Božího Těla. Před rokem o Božím Těle slíbila matička Ferdíkovi, že letos půjde za ministranty před dívenkami, jež sypou z košíčku kvítka při slavném průvodu s Nejsvětější Svátostí. Že mu do té doby opatří takový bílý kabátek se širokými krajkami, jako mají ministranti. A Ferdík velmi často ve snách si již vykračoval ve sněhobílém kabátku a zdobil kvítkem cestu Krále všech králů... Nebude z toho nic... zvonit ještě neumí, kaditelnice je pro něho příliš veliká. Nebude než doma zůstat.

Smuten byl Ferdík, včera dokonce plakal. Sousedův Jarka se zářícím obličejem ukazoval svůj bělostný kabátek i červeným sametem a zlatem ozdobený košíček na kvítí. Mlčky prohlížel Ferdík poklady Jarkovy a po chvíli řekl: „Já to budu mít až na rok, protože maminka jest nemocná.“

* * *

Nadešel krásný svátek Božího Těla. Byly postaveny čtyři krásné oltáře. Ulice, jimiž měl se ubírat slavnostní průvod s Nejsvětější Svátostí, byly čistě uklizeny; místy položili zámožní lidé i koberce na cestu. Nepřehledný průvod se rozvinul. V předu zlatem a barvami zářící korouhve. Za nimi dlouhá řada malých družiček, z jejich ruček se na dlažbu sypal hustý déšť nejpestřejších kvítků. Ferdík skoro závistivě si prohlížel šťastné dívky. Ale jenom z daleka. Když průvod přešel, když všichni vešli do kostela, vklouzl do temného koutku u dveří Ferdík. Bylo mu zase tak do pláče!

*

Uplynula hodina, kostel byl prázdný. Všichni odešli domů. Jen otevřenými okny zaléhal do chrámu veselý švitor vlaštovek a odrážel se od vysoké klenby, naplněné vůní květin a lístků. Neboť horlivé družičky též celou dlažbu chrámu posypaly kvítkem — i lavice, ve kterých seděly. Ferdík se probral ze smutného zadumání, rozhlédl se kostelem a viděl, že je sám. Chvilí patřil na oltář; pojednou široce rozevřel oči, jako pod dojmem náhlého nápadu. Matička mu doma pravila, že ve slavném průvodu poněsou Pána Ježíše. A po průvodu viděl, že zlatý trůn s Pánem uložili za nádherná dvířka na hlavním oltáři.

Volně se blížil ku hlavnímu oltáři. Čím blíže přicházel, tím více pociťoval posvátnou skoro hrůzu. Několikrát stanul, točil rozpačitě kloboučkem v rukou. Trošinku se přece ještě bál. Ale celou jeho pozornost zabrala myšlenka: Zde jistě je

A za hrobového ticha ve chrámu promluvil Ferdík, skoro septem prvně, a pak hlasitěji: „Pane Ježíši! . . . Pane Ježíši! . . .“

Co to? Ferdík zřetelně slyší: „Čeho žádáš?“ Neví, zda to byl skutečný hlas, nebo zda jen v srdéčku slyšel odpověď na svoje volání. Ale přece se ozval: „Pane Ježíši, chci Ti sypati květiny, když jsem nemohl při průvodu.“

Otočil se rychle, do kloboučku sbíral kvítka i lístky roztroušené po kostele. Pak směle šel před hlavní oltář a se šťastným úsměvem sypal kvítí svému Bohu . . .

Když odcházel z chrámu, přešla jej všecka tesknota, zmizel smutek. Byl veselý jako nebyl již dávno. Příští rok však již v bělostném krásném kabátku vedl družičky při průvodu s Božím Tělem, s nimi o závod sypal kvítka. A ob čas ohlédl se po Velebné Svátosti s úsměvem, jako by chtěl říci: „Letos mám lepší svátek Božího Těla, než loni.“

Druhé sv. přijímání.

Zdeňka se horlivě připravuje na první svaté přijímání. Již je docela blízko tento nejradostnější den celého života, a Zdenička se důvěrně tulí ku své slečně učitelce: „Slečno, budu dobře připravena?“ „Budeš, dítě moje“, odvětila slečna učitelka. „Modli se k Pánu, jak nejvroucněji dovedeš. On pošle ti zástupy andělů s rozkazem, by pomohli odstraniti ještě vše, co by se nelíbilo nebeskému Hosti.“

Dívěnka odhodlaně plnila všechny pokyny a rady dobré učitelky. Bylo odpoledne před slavností prvního sv. přijímání. Zdenička odešla sama do zahrady. Tam stojíc mezi kvítím a ozdobnými keři, zahleděla se na jasnou oblohu pozorně. Tak byla zabrána do myšlenek, že neslyšela lehkého kroku, který dobře znala a při kterém vždy radostně poskočila.

„Naše Zdenička dělá hvězdáře! Nechceš dalekohled?“ Nyní teprve se dívěnka vzpamatovala. Přišel do zahrady otec její, lékař.

„Ach, tatíčku, pohleď na oblohu! Zdá se mi, že Pán Ježíš dal jí zvláště krásně upravití a přiblížití k zemi, aby oslavil svůj zítřejší první příchod k nám. Myslím, že tisíce andílků na zlatých křídlech sletuje na zem, aby v našem srdéčku dokonali ozdobu pro příchod Pána Boha. — Ach, tatíčku, všechny domácí pozvu na zítřek, aby se radovali se mnou. A — vid', tatínečku — ty půjdeš se mnou až k oltáři, přijmeš vedle mne Pána Ježíše!“ . . .

Taková prosba se nelíbila lékaři. Studoval ve Francii všecka léta od svého 14. roku, kdy teprve byl u prvního sv. přijímání. A od prvního sv. přijímání vůbec nepřistoupil ke stolu Páně.

Chtěl proto zavést řeč jinam. Avšak Zdeňka naléhala, prosila. A otec krátce odmítl její prosbu a odešel.

Zdenička zarmouceně hleděla za otcem. Zamítnutí prosby zakalilo její radost, smutek naplnil jí srdéčko, a jindy tak veselá očka tonula v slzách. Dlouho se Zdeňka modlila a plakala ve své světničce. Pak prosila matinku, by směla navštívit slečnu učitelku.

Podivila se slečna učitelka vážné tváři čiperné Zdeničky. Na otázky učitelčiny vypověděla děvůška celou svoji bolest a své zklamání. Pak ale promluvila slečna učitelka:

„Ale, Zdeničko! Což nevíš ještě, že při prvním sv. přijímání Pán Ježíš nejraději vyslyší prosby svých dítek? Až k tobě zavítá tvůj Spasitel, postěžuj si jemu, tak jako mně svoji bolest. Pros Pána, pros Marii Pannu uvidíš jistě, že neprosila nadarmo.“

S novou nadějí vracela se Zdeňka. Cestou zašla si do kostela. Ihned u vchodu zrakem utkvěla na soše sv. Antonína s Jezulátkem na ruce, jako v ustavičném spojení s Pánem — jako v ustavičném sv. přijímání. Poklekla na klekátko před sochou a chvíli hleděla zamyšlena do tváře Jezulátka i světce. Pak šeptala vroucně:

„Ó, svatý Antoníne, ty chováš Jezulátko. Pán je stále s tebou. Popros, popros Ježíška, by též navštívil srdce mého otce na nejslavnější můj den.“

Zazářilo jitro slavného dne. Vzduch jest prosycen vůní nespočetných květů. Chrám spojuje vonný dech květin s dýmem kadidla ve vůni tajuplnou. Touto vůní zahaleny přistupují dítky po prvé ku stolu Páně, a s nimi Zdenička. Když byla již před oltářem, cítila, že kdosi tlačí se zástupem dítek, že přikleká vedle ní. Nechtěla se podívat, kdo to ruší pořádek, avšak uslyšela známý hlas otcův:

„Zdeničko, tatínek přijme vedle tebe Pána Ježíše“ ..

Místo prosby po sv. přijímání děkovala Zdenička Pánu Ježíši, že k ní přivedl tatínka, že jej také navštívil. A přece pak prosila. Modlila se, by po druhé zase vedl otce s jeho dceruškou.

Po skončené modlitbě zavedla Zdeňka otce před sochu sv. Antonína. Pravila: „Vidíš, tatínku, zde jsem se včera modlila za tebe.“

* * *

Některé dětičky nevědí, zač by měly prositi po sv. přijímání. Ať si vzpomenou, co slečna učitelka pověděla Zdeničce. Ať se modlí za obrácení lidí, kteří se vzdalují od Pána Boha.

○◇○

Celý den.

Jiřinka byla dnes po prvé u sv. přijímání. Návštěvou přišel strýček s tetičkou a odešli teprve k večeru. Po večeři pomodlila se matinka s Jiřinou večerní modlitbu, požehnala křížkem na čele a dceruška odešla do své ložnice. Nasvítla si lampu, usedla za stolem a znovu přebírala v duchu všechno, co dnes zažila.

Pak si vzala modlitební knížku, kterou dostala darem ku dnešní radostné slavnosti. Probírala se v ní a znovu se modlila všechny modlitby před sv. přijímáním a po sv. přijímání. A zdálo se jí, že je Pán Ježíš s ní. Skoro tak jako ráno

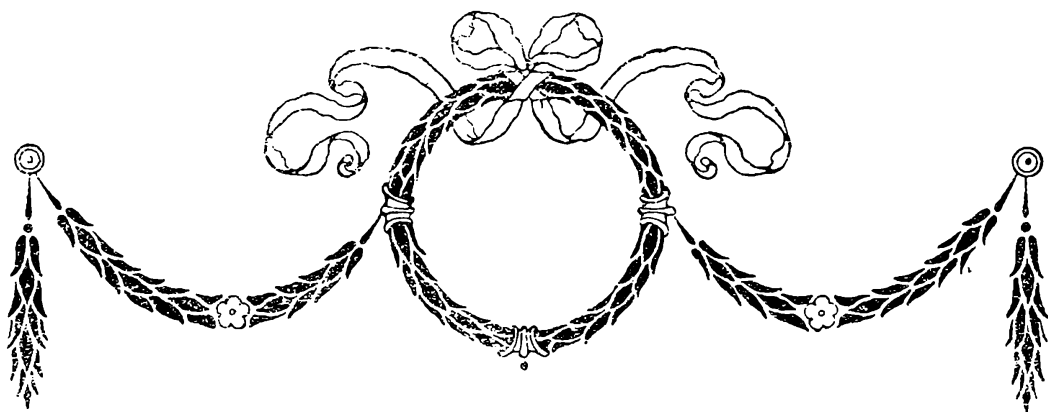
V tom se tiše otevřely dveře a vešla matka. Pohládla Jiřinku a pravila: „Dítě moje, již je čas ku spaní. Jsi přece unavena dnešním dnem.“

Ale Jiřinka odpověděla: „Ach, matinko, ještě ne! Víš, když nás velebný pán připravoval na první sv. přijímání, často nám opakoval, že tento den jest nejšťastnějším z celého života. A ten den máme dnes. Matinko, každý den končí teprve o půlnoci. Prosím tě, dovol mi, abych až do konce dne se mohla těšiti vzpomínkou na jeho krásu.“

Matka k slzám dojata objala hodné dítě. Ruku v ruce odešly do jiné světnice, kde stál malý oltářík se sochou Panny Marie. Zde napřed klečely obě, pak usedly před oltáříkem a modlily se spolu. Pomodlily se všech 15 desátek sv. růžence. Pak si přezpívaly ještě jednu krásnou píseň, jež ráno zpívaly děti při sv. přijímání. Tak pokračovaly v děkování za nebeský dar. Ani se nenadály a hodiny odbíjely půlnoc.

Jiřinka pohlédla na matku a pravila: „Nyní uplynul nejkrásnější den mého života; a já jsem mohla celý den se z něho těšiti. Za to mám matinku velice ráda.“

FRANTIŠEK STRÍŽOVSKÝ:

Církev-matka.

Katolík jsem a jím budu
v šťastných dnech i v noci trudu,
církev je má matka:
Od kolébky do skonání
nade mnou se stále sklání
péče její sladká.

Boha znát a milovati,
Jeho hněvu vždy se báti,
toť je její snaha,
abych živ byl beze hříchu,
krotil vášeň, hněv i pýchu,
církev dopomáhá.

Za ruku mě vede žítím,
cesty příkré stele kvítím,
strže mostem pojí;
pro rány má božské léky,
které lidstvo po vše věky
sílily a hojí.

Kde si lékař rady neví,
kde nic bolu neuleví
a smrt vztáhne ruku —
církev podá Tělo Páně,
skryje duši v Boku Páně,
v radost změnění muku!

Prázdniny.

Dvěma měsícům říká se „prázdniny“. To jistě nikdo z milých čtenářů neví, které dva měsíce to jsou! Proč se jim říká „prázdniny“? Proto, že je prázdná škola po celý ten čas. Pan učitel a slečna učitelka rozdali vysvědčení, a dětičky utíkají ze školy. Utíkají domů, že mají prázdniny prázdniny! . . .

Ach, dětičky — neutíkejte! Zastavte se! Což neslyšíte, jak za vámi cupká váš papírový přítelíček? Chudinka všecek udýhán již jen kabátkem mává, byste počkaly. Chce s vámi ještě pohovořiti. Slyšel na svých cestách krásnou pohádku — a přes dlouhé prázdniny by ji zapomněl, protože má paměť jen papírovou. Tož vám ji poví za dobré paměti; jen si na chvilčku oddechne. Zatím vzpomínejte, co je to hranostaj. Žofka myslí, že je to takový bílý pláštík z kožešiny. Četla prý letos v pohádkové knize, že myši král měl plášť hranostajem podšitý; a vedle byl namalován král v plášti podšitém bílou kožešinou. Ale to si Žofka dala! Vojtík se velmi smál, než dovedl pověděti, že hranostaj se jmenuje takové bělostné zvířátko, skoro jako lasička. Jeho kůže bývala drahocennou. Panovníci zdobili hranostaji kožešinou své slavnostní pláště.

Tak. To je hranostaj. A nyní poslouchejte pohádku o bělostném hranostaji.

Byl jednou krásný hranostaj. Nebylo bělejšího nad něho, ani obratnějšího. Říkali, on že bude králem hranostajů po smrti starého vladaře. Vypravovali všude o jeho chytrosti a bystrosti. Vždy unikl slídivým psům i zkušeným lovcům. Jednou však jej zaskočili lovcí psi ze dvou stran; radostně na sebe zaštěkali: „Dnes nám jistě neunikne!“

Hranostaj viděl nebezpečí, a napnul všechny síly, by vyvázl z nebezpečí. Jako jasný záblesk mihal se travou, přeběhl křoviny, prodíral se i trnám. Na bělostném jeho kožíšku jsou skvrny od prachu. I krůpěje krve jako rubíny se odrážejí od sněhobílé srsti. Oddechl si pronásledovaný, když v dálce zahlédl známá křoví a skaliska, kde znal každý koutek. Již jen málo skoků a bude zachráněn. Avšak — běda! Včera přšelo, a před skrytí bělostného hranostaje vytvořila se bažina příliš velká i na hranostajův podivuhodný cvik ve skoku. Jiné zvíře by se bez rozmyšlení vrhlo do bažiny, přebrodivo by do bezpečného útulku . . .

Než, budoucí král hranostajů se rozhodl jinak. Krví může býti zbrcen jeho krásný kožíšek, nikoli však blátem pošpiněn. Ještě jednou smutně popatřil na svůj bezpečný domov. Pohledem se rozloučil se všemi ptáčky, kteří zpěvem chválili Stvořitele, a švitořením často obdivovali krásu a obratnost hranostajovou. Pak se schoulil k zemi, položil hlavičku mezi

přední nožky a čekal na své protivníky. Jen ještě zavrčel: „Raději smrt, než ošklivou skvrnu.“

Tak zastihli jej psi a donesli nejkrásnějšího hranostoje svým pánům.

* *

Líbila se vám pohádka? Váš přítelíček promluví na rozloučenou se svými dětičkami. Srdečka milá, dobře si pamatujte slova bělostného zvířátka: Raději smrt, než ošklivou skvrnu! Srdečko hodného dítěte jest bělounek jako hranostaj — jen že bělost hodného srdečka mnohem krásněji září. Neboť je políbil Pán Ježíš při sv. přijímání. Chraňte o prázdninách svoje srdečka před hříchem! Hřích jest ošklivá skvrna srdečka. Až pak po prázdninách zase ku svým dítkám přijde Pán Ježíš jak by se styděla dušička! Pán tak jasný, čistý, krásný — a dušička špinavá!

Raději smrt, než ošklivou skvrnou hříchu pošpinit dušičku!

Malý misionář.

Vypravování o černém miláčku Pána Ježíše prý se dětičkám velmi líbilo. Když Karlík uvážil všechny okolnosti, bylo mu skoro do smíchu, jak vypadá takový černý ministrant: černá hlavička, pod ní široký, červený límec, pak bílý kabátek a opět červený ministrantský pláštík. Anička zase vážně přemýšlela, zda to Olince slušelo: k černé tvářičce bělostné šatečky . . .

To však není jen tak, vy malí mudrci. S těmi černými lidmi je to hrozně vážná věc. Neboť, jaký je to život bez Pána Boha? A jak bude s nimi po smrti? Proto přicházejí k nim od nás kněží, by dítky i velké černochoy naučili znáti Pána Boha. Těm kněžím říkáme misionáři; česky to znamená „vyslanci“, totiž vyslanci Boží. Mají zvěstovati radostnou novinu, že je má Pán Ježíš rád.

Jednou vydali se dva misionáři na cestu ze Spaněl k černochoům. Dlouho pluli po moři k ostrůvku, jménem Anobon. Byl to neznámý ostrov, a misionáři se domnívali, že jsou prvními křesťany na půdě ostrova. Neboť v těch končinách nikdy ještě nebyli křesťanští misionáři. Šli tedy vyhledati příbytky domorodého obyvatelstva.

Tu však stanuli překvapení, oba vykřikli udiveně: „Hle — tam stojí kříž!“ A skutečně. Když blíže přišli, viděli, že jich zrak neklamal. Na malé výšině byl suchý stromek a na něm příčně bylo provazem přivázáno jiné dřevo. Prohlíželi neuměly kříž; přemýšleli, jak by si měli vysvětliti znamení spásy na místě, kam dosud nevstročil křesťan, dle všech zpráv. Avšak chystalo se jim nové překvapení. Viděli průvod černých dítek, blížící se

výšině s křížem. Honem se misionáři skryli za blízké křoví, by viděli, co bude dále.

Ani nechtěli věřit vlastníma očima, když uviděli průvod z blízka. Vůdcem průvodu byl hoch bílé tváře. Vážně přivedl své poutníčky před prostínký kříž, poklekl a všichni klekli za ním kolem kříže. Bílý vůdce poznamenal se svatým křížem a začal se modlit: „Otče náš . . .“ A všichni jasnými hlásky vpadli: „... jenž jsi na nebesích . . .“ Tak se pomodlily dívky pětkrát „Otče náš“ a pětkrát „Zdravas Maria.“

Dívky se domodlily, a misionáři vystoupili z úkrytu a oslovili vůdce dětí: „Hošíku, kdo pak tě naučil těmito modlitbám?“

„Moje matička“, odpovídá hoch bez bázně. „Dokud jsem neztratil matičky, modlil jsem se s ní denně tyto modlitby. Nyní se je modlím s těmito dětmi. Naučily se modlitbám ode mne.“

„A kde jsi ztratil svoji matičku?“ táže se misionář.

Hochovi vstoupily slzy do očí; odpověděl za chvíli: „Tam — tam na hlubokém moři. Pluli jsme na lodi — otec, matička a ještě jiní lidé . . .“

„J-k jsi přišel sem?“ — „Nevím“, odpověděl hoch.

Pověděl misionářům, kde bydlí, a zavedl je ku svému „otci“, zámožnému obchodníkovi. Obchodník vysvětlil přítomnost bílého chlapce mezi černochoy na ostrově. Loď, na které pluli jeho rodiče, potopila se nedaleko ostrova, hoch však mohl ještě býti zachráněn. Kupec ujal se hochu, záhy si jej velmi zamiloval a přijal jej za syna.

Ve společnosti černých dítek byl hoch považován za nejchytřejšího. Proto dívky ochotně poslouchaly, když jim vykládal o Bohu; rády se naučily modlitby.

Tak připravoval hoch dívky na poučování od misionářů. Seznamoval pak misionáře s obyvatelstvem a později se stal prvním knězem toho kraje.

*

Malý hoch byl misionářem na ostrově mezi černochoy. A naše bílé dětičky mohou býti misionáři doma, mezi ostatními dítkami. Jak? Tak: Doma své mladší bratříčky a sestríčky budou učit modlitbičkám. Zavedou je do kostela a poví jim, kde je Pán Ježíš.

Když půjdou kolem kostela, řeknou dítkám: „Pojď, pomodlíme se v kostele Otčenáš.“ A budou vždycky tak hodnými, by dávaly ostatním dětem jen dobrý příklad. — Tak bude každé dítko malým misionářem.

□ □ □

Kolovrátkář.

Poblíž velikého města se temně zelená krásný hvozď. Každé neděle jdou k tomu lesu veliké zástupy lidí z města. Celý týden od rána do večera pracovali v potu tváře, a v neděli jdou se

občerstviti do stínu mohutných stromů, vydechujících vzduch zdravější nad všechny léky. Obecenstvu přístupná část lesa blaholů jásosem dítek, zpěvem a hlučným hovorem dospělých.

Nejdou však do lesa jenom lidé toužící po temné zeleni a kráse hvozdů. V neděli vyhledávají blízkost lesa jiní lidé — aby si opatřili chléb na příštích sedm dní. Nebylo u velkého hvozdů málo takových, kteří chtěli v neděli nasbírat almužny na celý týden.

Z takových byl též jednooký stařec. Nebyl již k práci; proto si opatřil malý kolovrátek, aby získal něco peněz na vzdější chléb. Byl to starý a vetřelý kolovrátkář. Milejší by mu bylo v neděli odpoledne se vyhřívat na slunci před svým domkem. Avšak nouze jej donutila konati dalekou cestu pro jeho stářím unavené nohy. K lesu nesl svůj kolovrátek, každému zahrál, kdo přicházel, a nastavil klobouk na almužnu. I to byla pro něho těžká práce. A často býval velmi malý ten kousek chleba, na který si takto vydělal. Neboť byly na cestě i jiné kolovrátky, větší a lahodnější; všechny hrály jak o závod, a tak mnohý sotva si všiml stařečka s malou skříňkou. Stařečkův klobouk málokdy se obstojně naplnil, za to však jeho bílá hlava se plnila smutnými starostmi, jak že bude dále. Smutně vyhlížel příchozí, točil na svém kolovrátku a prosebně vzhlížel k mimojdoucím.

Odpoledne se blížil hlouček chlapců. Sotva zaslechli hoši známou píseň ze starcova kolovrátku, dali se do zpěvu a chutě vykročili pochodem dle nápěvu. Šli na výlet do myslivny prostřed lesa, by se posilnili sladkým mlékem, by se potěšili ochočenými srnkami pana lesníka. Každý dostal od otce na výlet 50 haléřů. Nikláčky cinkající v kapsách, vesele a rázně přešli hoši kolem starého kolovrátkáře. Jediný Jeník zůstal trochu pozadu a zamyslel se. Bylo mu líto vetřelého stařečka, jehož klobouk byl prázdný. A přece jeho kolovrátek jim tak hezky zahrál . . .

„Kdybych byl bohatý, dal bych mu korunu“ — pomyslel si Jeník. Ale, což je třeba opravdu bohatství, by mohl člověk dáti almužnu? Milejší je Bohu dar z té trošky, kterou člověk má, než dar z nadbytku. Bohu na úroky dává, kdo se nad chudým smilovává . . . To všecko Jeníkovi přišlo na mysl a rozhodl se, že dá kolovrátkáři almužnu. Celý svůj niklový majetek aby dal chudásovi — ne, to nemožno. Kdyby mu dal desetihaléř a vzal si od něho pět haléřů zpět — to je pro stařečka jako nic . . . Počkejme, tak to bude; kdyby každý hoch dal do kolovrátkářova klobouku pět haléřů, dostal by chudáš najednou korunu. (Hádejte, kolik bylo hochů na výletě!)

Rozběhl se Jeník za soudruhy, horlivě vykládal, jak je mu líto stařečka, jak je chudáš ubohý, a že si ho nikdo nevšimne. Nadšeně jim sdělil, co vymyslel — a že to ani nepoznají, když dá každý pět haléřů almužny. A kolovrátkář jistě bude se rado-

vati za deset korun, dají li mu hoši najednou korunu. — To vše hoši uznali, jejich dobrá srdce se pohnula; složili se a společně zanesli kolovrátkáři celou korunu.

Jak zazářila radostí tvář starcova! Dojemně děkoval, svolával Boží požehnání na štědré hochy, a na cestu jim zahrál nejlepší kousek svého nástroje.

Hochům se nyní zase zdálo, že přece jen starci dali málo. Kdyby se celý týden nebyli tolik natěšili na sladoučké mléko, nasypali by do klobouku všechno své jmění. Avšak chudšas má i tak radosti za deset korun, jak pravil Jeník. Proto vesele si poskočili za zvuků pochodu, a za nedlouho seděli před myslivnou za prostým stolem a pochutnávali si na mléku. Pak se proběhli lesem, pohráli si s lesníkovými srnkami, a ještě se proběhli lesem. Běhali a skákali, zpívali a jásali — a najednou poznali, že již se stmívá. Hnem domů! . . .

Snadno se řeklo: Hnem domů! Avšak hůře bylo, vykonati tento úmysl. Cesta byla dlouhá, cest bylo přes ní mnoho — a již málo viděli na cestu. Samou pozorností a hledáním cest sešli hoši z pravé cesty. Poznali s hrůzou, že zabloudili. Večer zablouditi ve velikém lese — to není ani pro dvacet chlapců maličkost. Chodili sem a tam. Každou chvíli některý křičel, že našel pravou cestu; všichni šli za ním — a zapadali jen hůře do bludiště cest a pěšinek. Volali o pomoc, avšak nikdo neodpovídal na jejich výkřiky. Většina bloudících již utírala slzičky; nic nedbali, že je utírají rukávem svátečního kabátku. Když uviděli na vysoké jedli obrázek Anděla Strážce, všichni poklekli, modlili se a plakali. A zase chodili, dále volali. Než, ticho vůkol, nikdo se neozývá. Noc již rozkládá křídla, hoši slyší již nad sebou posupné fučení sovy. Není pomoci, budou nocovati v lese. Co se stane? Zoufale se skrčili pod nejbližší stromy.

V tom — slyš! Neklame sluch? Z dálky se ozývá veselý pochod kolovrátku. — „Hoši, to je náš kolovrátkář! Tento pochod nám hrál, když dostal od nás korunu!“

Hoši vyskočili jako na povel. A při posledních slovech všichni se rozběhli po zvucích známého pochodu. Za chvíli se zastavili, poslouchali — a zase chvátali. Když se jim zdálo, že jsou blízko, umkl kolovrátek. Hoši z plna hrdla křičeli, výskali, volali: „Pomoc!“ — až je uslyšel kolovrátkář. Jako by věděl, čeho potřebují hoši, jal se zase točiti klikou kolovrátku. — Zbloudilí konečně stanuli u „hudby“. Jeden přes druhého vypravovali, jak bloudili, jak je kolovrátek se známým pochodem vyvedl z hrozného lesa. Komu ještě co zbylo v kapse, vše vysypali z vděčnosti do klobouku starcova.

Kolovrátkář byl velmi rád, že hochy zachránil. Pravil jim: „Vidíte, hoši, dobročinnost vynáší úroky. Vy jste právě ty úroky dostali. Kdybyste mi nebyli dali almužnu, byl bych vám ne-

zahrál svůj nejkrásnější pochod. A byli byste zůstali jistě na noc v lese. Neboť, již jsem chtěl jíti domů; vzpomněl jsem si však na vás a pravil jsem si: „Ještě jednou zahraji ten pochod, protože mi ti hoši způsobili dnes takovou radost.“ Hrál jsem — a to vy jste právě potřebovali!“

Radostně šli hoši domů s kolovrátkářem. Od té doby nikdy nepominuli žebráka, ani chudáka. Každému něco dali, třeba jen maličko. Poznali, že dobročinnost vynáší úroky, a že Pánu Bohu na úroky dává, kdo se nad chudým smilovává. Jednali ostatně jako Pán Ježíš. Neboť On také ani jednoho chudáka neminul, aniž by mu nepomohl.

Zprávy z království Božího.

Pověst. Když Pán Ježíš nesl těžký kříž ulicemi Jerusalema na horu Kalvarii, hleděly dvě dětské hlavičky z jednoho domu. Ada a Benoni, sestřička s bratříčkem. Vidouce zástup volaly na otce: „Ach, tatíčku, kdo je ten ubohý muž pod křížem?“ — Otec však zlostně zakřikl dívky, protože byl z nepřátel Pána Krista. Děti zůstaly u dveří domu a viděly, jak Spasitel upadl pod tíhou kříže. Když přišel zástup blíže, poznala Ada, že je to ten dobrý Mistr, jenž kdysi pohladil její kučeravou hlavičku i bratříčkovi a jenž řekl: Nechte maličké přijíti ke mně; jejich jest království nebeské.

Dlouho ještě hleděly dívky za Pánem. I na plochou střechu vystoupily, by mohly jej soucítěnými zraky provázeti. Pojednou však se Benonovo srdéčko naplnilo jakousi divnou touhou po Kristu Pánu. Vzal sestřičku za ruku: „Dobrý Mistr asi bude ukřižován. Pojď za ním, budeme jej těšiti!“

Ruku v ruce běží dívky za smutným průvodem. Doběhly dívky a protlačily se až k Pánu Ježíši. Smutně, ale s láskou pohlížely dívky na Spasitele. Když po druhé a po třetí klesl pod křížem, poklekly a líbaly jeho ruce. Pán vzhlédl k nebi a pak šeptal požehnání dítkám smutným.

I na Kalvarii vytrvaly dívky pod křížem. Zaplakaly, když Pán zvolal: Dokonáno jest! Pak najednou dívky zmizely beze stopy. Prý sestoupil anděl s nebe a vzal je k Pánu Ježíši, by se s ním na věky radovaly...

Z té pověsti se dětičky naučí, jakou Pán Ježíš má radost, když dívky se pozorně modlí před svatým křížem.

Děkoval po sv. přijímání třináctiletý Augustin z Japonska takto: Byl prvně u svatého přijímání. Odešel do lavice kostelní a vzpomínal, jak dobrotivý byl k němu milý Spasitel. Před všemi lidmi v kostele zdvihl ruce rozpjaté a polohlasitě počal vypočítávati dobrodíní, která mu již Pán prokázal. S pláčem děkoval za vše. Lidé byli tak dojati upřímnými slovy Augustinovými, že plakali s ním...

Dětičky, nezapomínejte nikdy poděkovati Pánu Ježíši po svatém přijímání! Aspoň deset minut zůstaňte v kostele a modlete se!

Po svaté zpovědi přišel Josef k sestře v jednom sirotčinci v Indii a pravil: „Sestro, chtěl bych nyní, bys mohla moje srdce viděti, že je docela čisté. Medlil jsem se před sochou Pána Ježíše, a zdálo se mi, jako by rozpínal ruce a oči jeho pravily: „Pojď ke mně, Josífku, budu rád u tebe!“ — U hodných dítek s čistým srdéčkem je Pán Ježíš rád. A mnoho krásného jim šeptá.

Pro hrdiny.

Válečná píseň hrdinů.

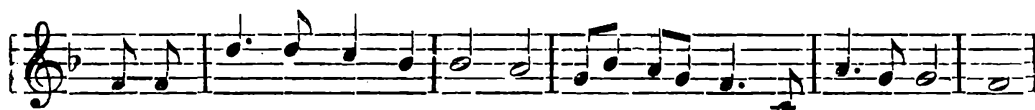
1. U ol - tá - ře sto - jí dav, zá - stup mla-dis-tvých to hlav;

Bo - hu věr-nost sli - bu - jí, ru - kou dá - ním stvr - zu jí:

„Slá - vu Bo - ží mno - žit chce-me, stříd-most Pá - nu sli - bu - je - me

Slá-vu Bo - ží mno-žit chce-me, stříd-most Pá-nu sli-bu-je - me.

2. Andělé! Pomozte nám
ujít pekla nástrahám
By z nás každý rekem byl.
[:Neb čest Boží množit chceme,
střídmost Pánu slibujeme:]

3. Svatý Jene, patrone,
k tobě zrak se dětí pne:
Pros, by Ježíš sílu dal,
naším snahám požehnal;
[:Neb čest Boží...:]

(Upravil Fr. Střížovský. Nápěv P. W. Schlössinger, O. P.)

Hrdinové a hrdinky zde mají svoji píseň. Poproste velebného pána, nebo p. učitele, nebo slečnu učitelku, by ji s vámi nacvičila.